

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 406

Setmana del 5 a l'11
de juliol del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

"El qui vulgui ser
escollit quan prega,
que escolti també quan
algú li demana alguna
cosa; el qui no clou la
seva oïda a la veu del
suplicant, s'obre per a
ell mateix l'oïda de
Déu."

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Sant Pere Crisòleg

AFINANT

Oi?

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

Potser un és excessivament ingenu i amb inclinació a capficar-se per coses sense importància; però l'altre dia em va sorprendre extraordinàriament un qualificatiu aplicat a una gent i a la seva acció i no he parat de donar voltes a les raons de la meua sorpresa.

Com un ciutadà més, em vaig submergir aquell dilluns al capvespre, en la marea humana que silenciosament cridava contra el terrorisme. Fou una experiència inoblidable. Formavem ben bé una "pinya" en el sentit propi i en el figurat. Manifestàvem, a la manera com ho pot fer un poble, el nostre dolor pels nostres conciutadans víctimes del terrorisme i el nostre rebuig d'aquest mètode bèstia per a imposar idees i fer triomfar ideals polítics...

La meua sorpresa —repeteix, potser ingènua— es produí en sentir qualificar de feixista el terrorisme d'ETA. Sé prou bé que aquella ideologia política no tenia pas gaires escrúpols per emprar la violència com a "argument". Però, si no m'erro, els de l'ETA no es diuen pas feixistes, sinó marxistes-leninistes, oi?

**Especial
Terrassa,
amb motiu
de la seva
Festa Major**

Pàgs. 13 a 17

Els cristians van fer costat en el dolor als familiars de les víctimes del terrorisme

BARCELONA.—El dijous dia 23 de juny propassat, la plaça de la catedral de Barcelona es va omplir de gom a gom de cristians que van voler fer costat als familiars de les víctimes del terrorisme d'ETA al supermercat Hipercor de Barcelona, que va costar la vida a divuit persones innocents, en una manifestació de fe i de pregària, que va ser seguida en tot moment amb fervor i afecte.

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany,

que va presidir la celebració de l'Eucaristia, va tenir paraules de condemna total contra les accions indiscriminades del terrorisme i va demanar als assistents que preguessin pels morts, pels ferits, pels familiars i també pels terroristes, perquè, va dir, "els cristians hem de pregar per la conversió dels pecadors."

(Vegeu les pàgines 10 i 11)

Hi va tenir lloc l'assemblea general de l'Associació

Els Amics de CATALUNYA CRISTIANA es van aplegar a Montserrat

MONTSERRAT.—El propassat dissabte dia 27 de juny, se celebrà, com s'havia anunciat, l'Assemblea General de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana.

Els actes començaren amb l'assistència a la Missa conventual, en la qual en el moment de l'ofertori, el senyor Josep-Rafael Carreras de Nadal, membre destacat de l'Associació, va fer ofrena de les activitats dutes a terme i les que es projecten, dels Amics de CATALUNYA CRISTIANA.

A continuació, i en la sala d'actes del monestir se celebrà l'assemblea general pròpiament dita, que fou oberta amb unes sentides i inspirades paraules del pare prior de la comunitat benedictina de Montserrat. En retirar-se, després del seu parlament, va fer expressa delegació de la presència de la comunitat en el pare Romuald

Díaz i Carbonell bon amic i col·laborador assidu del nostre setmanari.

Seguidament féu ús de la paraula el director de Catalunya Cristiana i president de l'Associació d'Amics, mossèn Joan E. Jarque i Jutglar el qual posà de manifest els motius de l'entitat, explicant les activitats dutes a terme remarcant el gran ajut econòmic que ha facilitat i que ha fet possible la continuïtat de CATALUNYA CRISTIANA.

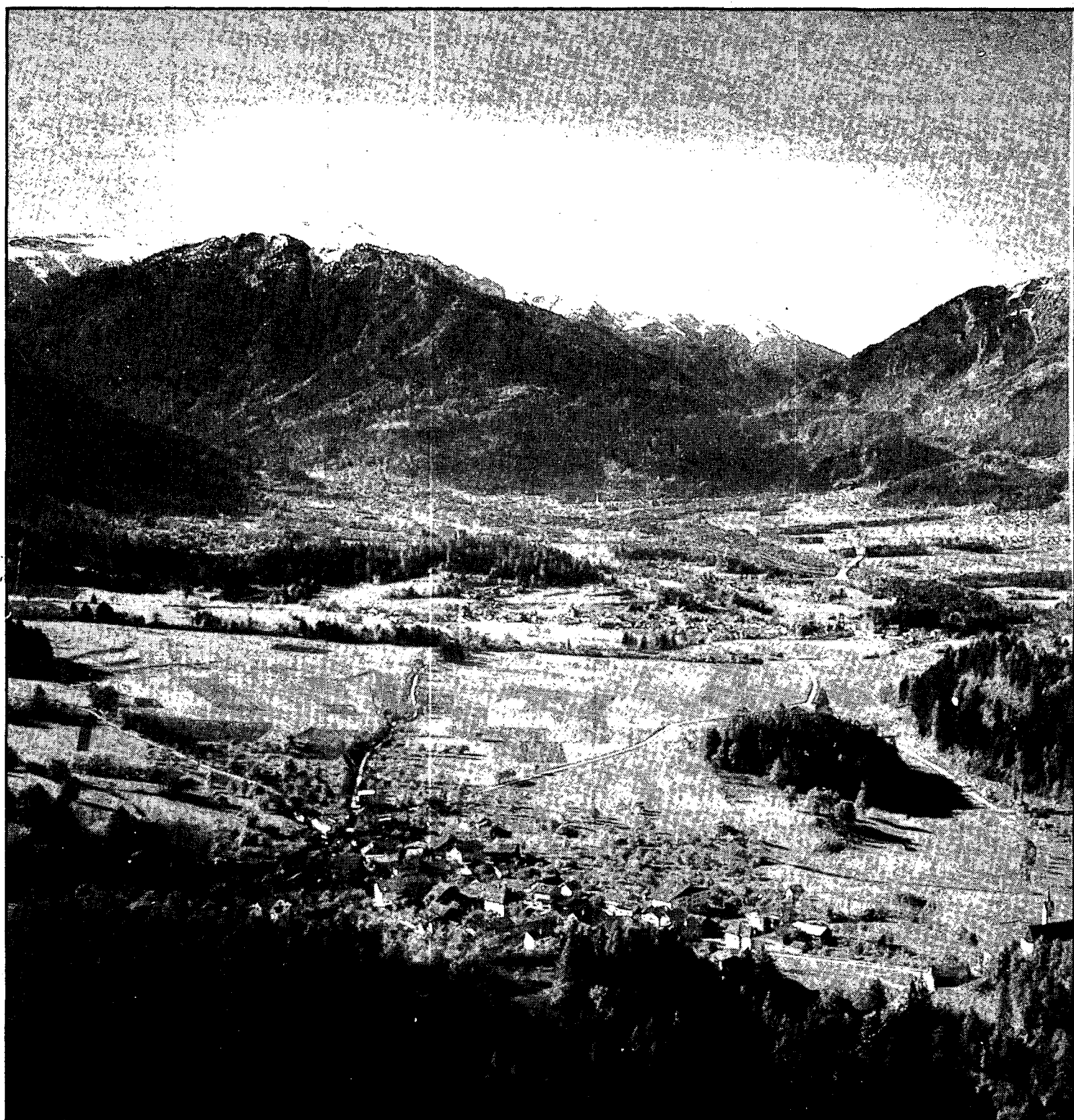
Com a cloenda de la jornada, hi hagué un àpat de germanor, en la sobretaula del qual s'exposaren idees i suggeriments que el director va prometre estudiar i realitzar si es feia evident la seva conveniència. Fou veritablement un acte de germanor que ens fa sentir optimistes referent al futur del nostre setmanari.

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix una setmana de vacances a Suïssa

Del 3 al 10 d'agost del 1987

Ens acompanyarà el nostre director, mossèn Joan Jarque

visitant:

**Ginebra
Lausanne
Berna
Fribourg-Regió de la Gruyère
Interlaken
Andermatt-Sion
Chamonix**

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA

EDITORIAL

Bones vacances!

En les nostres latituds l'època de vacances esclata i s'instal·la quasi com un fet físic amb l'últim espetec dels coets de Sant Joan i de Sant Pere. No diem les vacances, sinó l'època de vacances. Les de cada u tenen la durada magra que els reglaments laborals fixen inexorablement. Però entre les vacances dels uns i les dels altres i, sobretot, les de la població escolar, que marca d'una manera tant decisiva els ritmes familiars, és evident que la ciutadania entra aquests mesos en un ambient envoltant "de vacances". La vida, fins la professional i la dels negocis, pren un ritme al "ralenti". Deu ser degut a la saviesa mediterrània i, en tot cas, no es pot negar que és agradable; està bé que sigui així.

Si la ciutadania "està de vacances", encara que cada ciutadà no en faci, molt més es posa de vacances la feligresia. Les nostres parròquies, associacions i moviments sofreixen —o gaudeixen— un canvi notable aquests mesos d'estiu. El mapa del volum de l'assistència a les misses dominicals, si algú emprengués la tasca de dibuixar-lo, canviaria d'una manera sorprenent. N'hem parlat ja altres anys i, que sapiguem, no es prenen encara les mesures pastorals que aquesta nova situació reclama. Dit en paràbola, els pastors no segueixen els ramats en aquestes trashumàncies estiuenques: a les ciutats sobren misses i en manquen a la platja i a la muntanya. Fa la impressió que les planificacions pastorals, apreses i ensenyades en les aules, estan també massa marcades pel clima escolar; són qüestions per "durant el curs". L'estiu és un temps buit que passa de pressa, un parèntesi, després del qual tot entra en la normalitat i en els esquemes previstos. Potser fóra hora d'enfocar d'una altra manera la pastoral de l'estiu. La celebració dominical en unes comunitats noves o alternatives pot ser una ocasió d'enriquiment, es presta a descobrir diferències complementàries. Ara, caldria que els "agents pastorals" —preveres, lectors, cantaires— de les poblacions estiuenques poguessin veure doblats o triplicats els seus efectius en proporció a l'augment constatable de la població. És això una utopia? No ho creiem pas. N'hi hauria prou que es planifiquessin unes certes vacances d'alguns capellans —que probablement ho agrairien—, que s'aparellessin les parròquies, comunicant-se els elements actius que poden continuar oferint, durant l'estiu, els serveis que presten a ciutat durant l'any. Cal que, d'una vegada, acceptem que la gran majoria dels feligresos ja no tenen "només" una parròquia o un lloc habitual de culte; ja durant l'any però sobretot a l'estiu, són molts els que de fet celebren habitualment la vida cristiana en més d'una comunitat de culte. I a aquest fet caldria adequar-hi el plantejament pastoral correcte i no deixar-ho a la improvisació tan mediterrània.

Pel que fa a les associacions i moviments, deixant a part els que precisament són especialment actius a l'estiu, com els escoltes, les colònies o els moviments d'esbarjo, és normal i inevitable que suspenguin les activitats col·lectives, però creiem que no haurien de menystenir la possibilitat inapreciable de posar en pràctica i/o de continuar l'activitat individual dels seus membres. El contacte amb gent nova i ambients nous ofereix ocasions excel·lents, pel qui les cerca, d'atreure nous militants a les nostres organitzacions, de posar en pràctica la il·luminació cristiana de les situacions humanes, de "fer apostolat" dit en un mot. I, sobretot, el temps de lleure hauria de ser una ocasió d'or per a tots els qui durant l'any ens afanyem en l'acció, com Marta, per a donar més temps a la formació personal —a la lectura, a la conversa de fe— i, sobretot, a la pregària pausada i intensa, com Maria.

JORDI BONET i ARMENGOL
Arquitecte

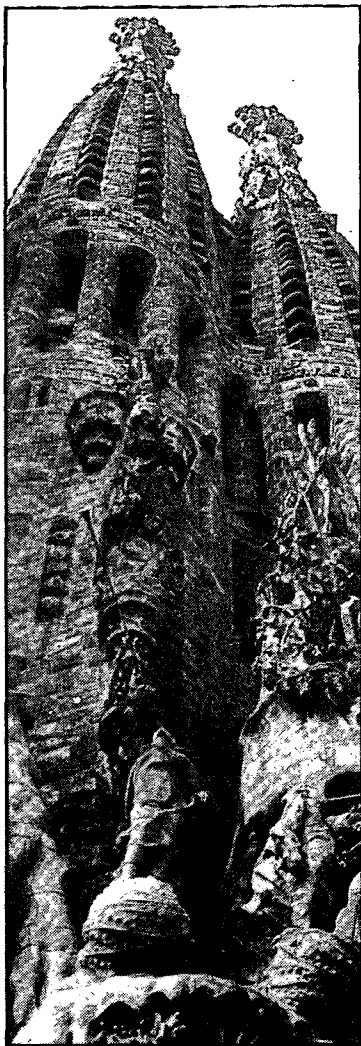
Nova York oferí la primavera passada algunes manifestacions importants relacionades amb l'art i la cultura de Catalunya. El mes de maig es va inaugurar la gran retrospectiva de Joan Miró que ocupa les parets del "Guggenheim Museum" de la 5.ª Avinguda. A l'"Spanish Institute" s'hi presenten les places de Barcelona, amb obres d'artistes internacionals de renom. S'anuncien actuacions dels nostres grans artistes universals de la música i es poden admirar obres mestres dels nostres pintors i dissenyadors en el "Metropolitan Museum" o en el Museu d'Art Modern.

Però sobretot cal destacar l'exposició que de març a juny presenta el "Cooper Hewitt Museum" que depèn de la "Smithsonian Institution", titulada "The Catalan Spirit: Gaudí i els seus contemporanis". Aquesta exposició s'ha acompanyat a més, de diverses conferències que s'han ofert allí o a l'"Spanish Institute". Una Conferència titulada "What in next in the Sagrada Família" n'ha tancat el cicle amb l'interès que desperta la continuació d'aquesta gran obra que ve a ser com un símbol d'espiritualitat, de voluntat i de futur.

Aquest desplegament de l'art català a Nova York, que apareix com una cosa que es valora en el més alt nivell dels valors universals, no hi ha arribat pas exclusivament per la seva extraordinària qualitat. Sens dubte és resultat de l'esforç d'algunes persones, que amb continuada dedicació des de fa trenta anys n'han estat admiradors i propagadors. El professor George Collins i el seu grup de deixebles de la Universitat de Columbia —on es troba l'arxiu d'art i arquitectura catalana— ho han fet possible, perquè han quedat entusiasmats per l'estudi del període que iniciat a finals del segle XIX ha col·locat alguns dels seus personatges al cim de la història de l'art contemporani. Aquestes grans figures han estat acompanyades d'altres artistes que també contribueixen a la recerca de formes d'expressió totalment renovadores.

Pels que de tant en tant anem a Nova York, afalaga de trobar noms familiars entre els anuncis de la gran metròpoli. I no són únicament els dels grans artistes individuals, sinó el de llocs que ens passen inadvertits o que desconeixen tants dels nostres conciutadans. Des del Cercle Artístic de Sant Lluc, al Passeig de Gràcia. De la

L'esperit català

casa de les Punxes a la "Manzana de la Discòrdia" o el Palau de la Música Catalana, o Montroig, Vistabella o la Garriga. Noms que difícilment podríem imaginar que sortissin a la gran metròpoli neoiroquina.

Catalunya és una avantguarda de l'expressió artística, sia en disseny, arquitectura, música, escultura o pintura, i s'ofereix com a resultat del seu mediterranisme secular.

Per això és d'agrair a tots els qui han fet possible que es fessin aquestes manifestacions en aquest lloc, Nova York, centre de totes les iniciatives artístiques, perquè desperti l'interès per tal que vinguin directament a Catalunya a contemplar les obres i el seu entorn amb l'esperit que aviva i fa possible una activitat que és aportació d'un poble, dins de la seva legítima expressió creadora, al conjunt de la cultura universal.

El títol de l'exposició del "Cooper Hewitt Museum" és significatiu i no podia ser més encertat. "The Catalan spirit". S'hi analitza

així quelcom que gairebé miraculosament fa més d'un segle que perdura. Des de Gaudí a Miró i Dalí, des de l'empremta renovadora que permeté de construir el Palau de la Música Catalana, a Pau Casals o a les veus que hi canten, a més de les obres més conegudes, la música espiritual d'en Mompou.

Però també és important l'estudi que s'ha fet sobre les relacions entre Gaudí i l'Església Catalana, amb una interessant conferència del professor Conrad Kent de la Universitat d'Ohio. Concretament la comunicació d'idees entre el gran arquitecte i el bisbe Josep Torras i Bages fóra desitjable que s'estudiés a fons. Gaudí fou sempre, des del començament fins a la mort, soci del Cercle Artístic de Sant Lluc i de la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, dues associacions fundades per Torras i Bages que influïren activament en l'espiritualitat, en l'art i la litúrgia del primer terç d'aquest segle.

La presentació d'algunes peces destinades al culte en aquesta exposició és ben destacat. Figures sacres i l'anagrama de Jesús, Maria i Josep de l'oratori de Can Batlló i els dibuixos originals de l'església de la Colònia Güell. Hi ha el Crist que esculptà Carles Mani, conseqüència de l'estudi corpori al natural que en féu Gaudí i el gran tenebrari del Temple de la Sagrada Família, amb l'explicació el seu ús a la Setmana Santa.

Precisament a Sant Thomas Church —església episcopaliana a poques passes de la Catedral de Sant Patrici— s'hi ha celebrat l'ofici de tenebres el Divendres Sant, amb tota la simbologia d'anar apagant els ciris, per deixar el que representa Jesucrist, que s'amaga, i després del cant del Miserere sorgeix de nou, mentre els fidels surten en silenci.

Cal dir que aquest esperit català que és l'única forma d'aportar quelcom interessant a l'universal, continua existint. S'expressa en tota la serenitat de la tradició europea i amb la brillantor de la genialitat més innovadora.

En el conjunt de l'expressió artística universal també hi és present amb força i continuïtat "The Catalan Spirit". I en el cas de Gaudí, no hi ha dubte que la seva fe informa totalment l'obra del geni.

Per això és significatiu que el Secretari General de les Nacions Unides, Javier Pérez de Cuéllar, després de visitar el Temple de la Sagrada Família, hi deixés escrit recentment: "Homenaje a un artista universal, gloria del genio catalán."

RESPIR

UN REpte DIFÍCIL

He llegit no sé on que la gratuïtat és un desafiament a les lleis de la justícia perquè és un cant a l'amor. Això deu voler dir que la gratuïtat prescindeix de pagues, de tornes, de guanys, de mèrits, pilars que sostenen la justícia, o maneres que la justícia té de manifestar-se, i recolza en la incondicionalitat. Caldria dir tanmateix que la gratuïtat no exclou l'agraïment, perquè l'agraïment no és ni pagar, ni tornar, és senzillament agrair, i no sé dir-ho d'una altra manera. L'home es manté infant mentre no es neguiteja per la manera com li caldrà tornar els favors que li fan. M'imagino que Jesús, en dir-nos que ens fem com infants, ens reclama que no fem malbé la seva gratuïtat amb els nostres càlculs de pagaments.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

En el llibre "La família, escola de la família" de Pau López, es nota, a més, la fidelitat a la Doctrina de l'Església, la influència del seu mestre el filòsof, historiador i teòleg, Ramon Orlan-dis (1873-1958) i de Jaume Bofill (1910-1965), sobretot de la seva metafísica de l'amor. No obstant, respecte a aquest tema i tots els relacionats directament o indirectament amb ell, Pau López ha desenvolupat el pensament d'aquests pensadors catalans, acreixent-lo, potser perfeccionant-lo i potser, allò que és més important, responant als interrogants actuals. Són molt importants les seves doctrines sobre el valor esponsal del cos, la distinció entre l'amor i l'enamorament i el sentiment de l'amor, el caràcter de lliurament i de donació de la persona home i la persona dona, la fecunditat amorosa, el sentit humanitzador d'allò que és ètic, perquè mostren el camí, no solament sobrenatural sinó també d'ordre natural o racional, en el qual desapareixen les desorientacions i sobretot la superficialitat i vulgaritat de les "opcions" subjectives del món actual.

El matrimoni es defineix com "el compromís públic i definitiu d'un home i d'una dona pel qual funden les seves vides amb una finalitat de fecunditat amorosa" (p. 82). Són realment admirables les conseqüències que extreu l'autor d'aquesta definició. Per exemple, que "la bondat d'un matrimoni determinat no es pot mesurar pel nombre de fills que tinguin" i que "la fecunditat amorosa no pot ser enemiga de la fecunditat biològica; però tampoc no pot reduir-se a ella", de manera que únicament és infecund un matrimoni si els cònjuges "només viuen per a ells, no creen vida al seu voltant, ja sigui ajudant, estimant, acollint el proïsme, en el qual fomenten la vida humana" (p. 87).

També són importants les reflexions personals de l'autor sobre la paternitat en sentit genèric i la dis-

Un personalisme trinitari (i II)

EUDALT FORMENT i GIRALT
Vice-degà de la Facultat de Filosofia
i Ciències de l'Educació

tinció que estableix entre la paternitat biològica, la paternitat personal, que ja suposa la llibertat del fill i que "es manifesta en el do de l'ajut al desenvolupament personal" (p. 149), que és allò que consisteix a educar, i la paternitat sobrenatural, per la qual "s'arriba a la incorporació de la Persona del Verb fet carn, Jesucrist", o sigui, entrar en el seu Cos, que és l'Església. Es tracta d'una diferenciació molt peculiar, perquè, com indica Pau López, "la paternitat de les persones només és una. Però fixem-nos que sempre el grau superior de paternitat assumeix i ennobleix els graus inferiors. I, fins i tot, pot substituir-les" (p. 145).

Amb un interessant estudi d'allò que l'autor anomena la paternitat social, o els aspectes ambientals que fan possible el creixement i maduració de la persona, s'inicia la temàtica de l'educació, a la qual es dediquen diversos capítols, que seran d'una gran utilitat per als pares i professors. Absolutament totes les idees i observacions que contenen mereixerien ser destacades pel molt que poden ajudar a l'educació dels fills. Tanmateix, a causa de les confusions actuals, criden l'atenció les clarificadores tesis i comentaris sobre l'educació sexual, fonamentades en un sentit comú plenament convincent, i sobre l'educació religiosa, d'acord amb els ensenyaments del

Concili Vaticà II i del Papa actual, que permeten comprendre per què s'anomena a la família "església domèstica".

A les últimes pàgines d'aquest gran llibre sobre la família es tracten altres qüestions connectades amb l'educació com l'educació dels fills i l'Escola. Sobre aquesta última, sense cap mena de dubte, Pau López és en aquests moments una de les persones que té les idees més clares en allò referent a la seva essència i finalitat. També s'exposa quelcom que no se sent normalment "la vocació de la família cristiana a la santedat" (p. 347).

Malgrat que amb la lectura de l'obra es fa palesa la lluita que es dirigeix contra la família i la seva conseqüent crisi, l'autor contagia la seva esperança, i és molt animadora. És totalment cert, com diu Pau López, que "la gent senzilla comença a descobrir que res no pot substituir la família. En aquest moment, pot ser decisiu el fet que hi hagi famílies que s'esforcin per ser escola de la família" (p. 324).

Acaba el llibre de Pau López reproduint el seu "credo de la família", que conté 18 articles. Comença amb el següent: "Crec en un Déu que se'n ha revelat com a família: Pare, Fill i Esperit Sant". Junta-ment amb tots els altres sintetitza tota l'obra, advertint-se, també, la sinceritat, coratge i intent de fer el bé amb què s'ha escrit. Conclou amb l'afirmació d'aquesta esperança: "Crec que la família cristiana, veritable església domèstica, assolirà la plenitud en el cel, on tota la humanitat és cridada a formar la família humana de Déu pels segles dels segles. Amén".

NOTA.— En l'article anterior, es produïren dos errors que rectifiquem: El primer d'ells és al segon paràgraf, línia setena, que on diu "és una i comunitària amb Déu Tri", ha de dir: "és una i comunitària com Déu Tri"; i el segon és en el darrer paràgraf, línia quarta, on diu: "d'una manera negativa" ha de dir "d'una manera creativa".

Vostès hauran sentit cantar força vegades aquesta cançó americana que diu: "Quan el cor és en flames, el fum encega els teus ulls." I hauran sentit moltes més vegades dir això que l'amor és cec; cec tal com els grecs i els romans sempre pintaven Eros.

Però a mi em sembla que, dient això, es confon l'amor amb l'enamorament, que són dues coses ben diferents, malgrat que puguin coincidir en algun aspecte de la vida. L'enamorat sí que, almenys en les seves primeres etapes, és cec. Veu amb la passió més que amb els ulls.

En canvi l'amor, l'amor serà i assaonat, no solament no és cec, sinó que veu molt més en-

llà que la intel·ligència.

Recordo aquella història que explicava Michel Quoist: Va anar un dia a visitar un ancià i va trobar que el seu rostre era la cosa més lletja que mai no havia vist: solcat per grans arrugues, cobert de taques vermelles com per efecte d'un bombardeig, tot creuat de pèls mal afaitats. Però, al seu costat, la seva esposa, també anciana, l'acaronava tot dient-li: "Que n'ets de bell, amor meu!" Quoist se sentia molest davant d'aquella farsa. I pensava: "¿Com és possible ser tan cec?" Però, aleshores, va passar quelcom. El moribund, en sentir-se acaronat, mig obrí els ulls i, en el seu rostre, aparegué un pàl·lid som-

L'amor no és cec

J.L. MARTIN DESCALZO

riu, vacil·lant, com el sol quan travessa uns núvols foscos. Mirà llargament la seva dona. Es dissiparen els núvols i esclatà el somriure irradiant tot el seu rostre.

I només aleshores l'escriptor va descobrir que aquell rostre era bell: Ara Quoist va veure allò que, abans, només veia la vella. I va adonar-se que ella tenia raó. Perquè l'amor no és cec. Ans al contrari, veu allò que els altres no veuen. Des-

sota d'aquell rostre lleig hi havia el somriure que, sense amor, ni es podia imaginar que pogués capgirar i enderrocar tota la lletgesa d'aquell rostre apagat.

Tot això no és literatura. Veritablement tot allò que és important només es veu amb el cor. Ho vèiem en un recent documental sobre la Mare Teresa, quan uns pobres infants esguerrats es transfiguraven amb l'acaronament de l'anciana.

I és que la veritat sense amor no és veritat. Esdevé veritat congelada. Es deforma. S'afuen els seus caires. Es fa feridora. Recordo que Joan XXIII insistia que la manera de dir la veritat és tant important

com la mateixa veritat. Perquè una veritat agressiva sempre és mentida.

Aquesta és la raó per la qual hom es pregunta a vegades: ¿Què és el que fa que, mentre alguns només veuen allò negre del món, uns altres hi trobin motius i raons d'esperança? No depèn, és clar, dels ulls, sinó d'allò que hi ha rera dels ulls. Ortega assegurava que "els homes no veiem amb els ulls, sinó a través d'ells". És cert: a través dels ulls projectem sobre el món tot allò que tenim dintre nostre. Veiem el que som. I quan veiem amb amor, transfigurem el món. Només aleshores veiem la seva veritable veritat.

ARA MATEIX

Tres llibres (1)

"El meu diari de guerra"
de Pere Tarrés o la tradició espiritual

J. CARRERA PLANAS

Una mica per atzar, tres llibres recents, d'autor català i de tema religiós, m'han arribat plegats i he llegit alhora —són tots tres breus i de bon llegir: "El meu diari de guerra", de Pere Tarrés, "Tardor", de Rovira Tenas, i "Encara avui respiro en català", de Pere Casaldàliga. A més de la vàlua de cadascun, trobo que, posats l'un al costat de l'altre, ajuden a comprendre tota la rica i, a vegades, contradictòria complexitat del nostre petit món eclesial. Si la nostra església és la trama, aquests tres llibres reflecteixen l'ordit multicolor que diverses tradicions i formes de viure la fe hi van teixint. És des d'aquesta perspectiva que m'he sentit temptat de comentar-los.

"El meu diari de guerra" i el seu autor Pere Tarrés formen part de la nostra tradició espiritual i ens la fan reviure esplèndidament. Espiritual a fons, mística. Un component que, d'uns anys ençà, s'ha mig amagat. He sentit dir que entre els criteris de selecció d'anteriors publicacions abreujades d'aquest diari hi havia el d'evitar expressions que poguessin semblar carrinclones al lector d'avui. Tant si això és veritat com si no ho és, estic segur que l'actual publicació del text íntegre de "El meu diari de guerra" demostrarà que ni en Tarrés hi ha res de carrincló ni la gent d'avui és tan negada que no pugui situar un escrit en el seu context històric. La vivència i l'expressió místiques, amb ressonàncies poètiques, amb engrescament espiritual i, per tant, amb la tendresa pròpia de l'enamorat, fan d'aquest llibre una vindicació penetrant de la santedat com a primer valor. I és important el seu testimoni: l'aprofundiment espiritual sense la

més mínima rebaixa no cal vincular-lo sempre a disciplines marginals o críptiques. El trobem en el metge conscient, en el laic apòstol, el ciutadà democrata, en el capellà diocesà... que va ser Pere Tarrés. Ja fa molts anys, més de trenta, un altre espiritual avui oblidat, mossèn Pere Màrtir Bordoy, ens parlava d'aplegar textos importants i poc coneguts en una que ell ja havia batejat com a "Biblioteca de místics catalans". Els qui l'escoltàvem, molt joves, li preguntàvem meravellats: però, en tenim aquí de místics...? I ell engegava una tirallonga d'obres i d'autors dels quals no havíem sentit parlar mai ni gairebé n'havíem sentit parlar després... Pere Tarrés enllaça, ben segur, amb aquesta tradició.

"El meu diari de guerra" comença el 27 de maig de 1938 i acaba el 26 de gener de 1939. Potser allò que el fa més atractiu és la mena de realisme singular amb què és escrit. Normalment quan parlem d'obres realistes ens referim a aquelles en les quals la dinàmica dels fets, sovint tràgica, s'ho emporta tot, fins al punt d'abassegar la personalitat de l'autor. Pere Tarrés, en canvi, és capaç de fer-nos arribar tot l'horror de la guerra i, al mateix temps, la serenitat profunda

del seu esperit jove i religiosament entusiasmada, on anava granant la seva vocació definitiva. Entre cosos fets malbé per la metralla, que cura amb amor de gèrm i, moltes vegades, jugant-se la pròpia vida, manté viu el seu diàleg interior: l'Amor o l'Amat, a la manera lul·liana, hi és el nom més repetit i, tot seguit, el de Maria, la mare o marona... L'Eucaristia, que arriba a poder portar amb ell al front, és la seva joia: "De bon matí ens hem llevat. En una raconada de muntanya he rebut l'Amor. Abans, amb aigua que portava a les cantimplors m'he pogut rentar les mans. Ho he fet amb la màxima reverència possible. Em fa pena d'haver-ho de fer així. Però em penso que Ell ja ho sabia quan va voler venir amb mi". Crida l'atenció que, ni en els moments de més angúnia i sensible com és al sofriment dels altres, mai no perd la capacitat de percebre la bellesa d'un paisatge —de nit o de dia— d'un bosc, d'una torrentada, d'un cant d'ocell... ni de descriure'ls després amb exactitud i gust. Un realisme total que comprèn el dins i el fora, enriquint-se l'un a l'altre.

Des d'un punt de vista històric, aquest diari contribueix, com les "Cartes" de Joan Sales, a desfer les interpretacions simplistes i maniquees que sobre la guerra civil prevalen en alguns ambients. La persecució religiosa, d'una banda, i la descomposició moral de l'ambient en què Tarrés es trobava d'una altra, són ben reflectides. En aquest sentit, l'última plana del llibre que potser escandalitzarà algun mal informat, no és una dada a amagar sinó a integrar en una interpretació global d'aquells anys.

CATALUNYA

Es vol empresonar al notari de Platja d'Aro

El ministeri fiscal va demanar catorze anys de presó per a Manuel Rodríguez, un notari de Platja d'Aro, per presumptes delictes d'apropiació indeguda, falsedat en un document públic i imprudència temerària.

Protestes dels membres del Consell d'Administració de TV3

Sis dels dotze membres del Consell d'administració de la Corporació Catalana de ràdio i Televisió (CC/RTV) van demanar la dimissió del director general de l'ens, Joan Granados. Els consellers addueixen que Granados ha incomplert la llei de creació de la Corporació ja que consideren que Televisió de Catalunya (TV3) i les emissores de la Generalitat —empreses sota la responsabilitat de la CC/RTV— no han fet un següent objectiu de l'última campanya electoral.

El Consell executiu es veu obligat a aprovar la dimissió del direc-

tor general si ho demana el consell d'administració en un acord per majoria.

El conseller de Les Corts protesta contra les hamburgueseries del carrer

El conseller de CIU del barri de Les Corts, Enric Vila, ha protestat públicament perquè l'Ajuntament ha decidit la instal·lació d'hamburgueseries sobre les voravies, promogudes per l'empresa municipal Iniciatives S.A. Segons Enric Vila, aquestes hamburgueseries suposarien una competència deslleial per als comerciants i afavoririen la prostitució existent a la zona.

S'han plantat més de mig milió d'arbres

El Servei d'Acció Cívica de la Generalitat de Catalunya ha procedit a la plantació de 590.000 arbres per a la Festa de l'Arbre de 1987. Coincidint amb l'Any europeu del Medi Ambient s'ha distribuït la xifra abans esmentada que té un repartiment aproximatiu de les següents espècies arbòries: alzina 35%, roure 25%, pi pinyoner 34%, surera 5% i xiprer 1%.

Aquestes llavors són procedents de la serra del Corredor

(Maresme), Collserola (Barcelona), Santa Cristina d'Aro (La Selva) i Sant Mateu (Vallès Oriental).

ESPANYA

Les dones podran oposar a la Farmàcia militar

L'Audiència Nacional ha anul·lat, l'exigència del Ministeri de Defensa que exclou les dones de la participació en el concurs-oposició per a l'ingrés en el Cos de Farmàcia de l'Exèrcit de l'Aire. La sentència anul·la l'esmentat requisit per vulnerar el principi de no discriminació per raó de sexe reconegut en l'article 14 de la Constitució.

781.000 milions de deutes de l'INI absorbits per l'Estat

L'Estat assumí 781.000 milions de pessetes en deutes de l'Institut Nacional d'Indústria (INI) entre 1982 i 1986 amb la finalitat d'absorbir part de les pèrdues de les empreses del grup, que l'any passat pujaren a 117.200 milions. Tradicionalment, l'Adminis-

tració utilitzava com a via de suport de les empreses públiques les transferències de capital destinades a finançar inversions o cobrir pèrdues. A partir del 1982, en canvi, també es practica, amb l'objectiu de sanejar les empreses de l'INI, una nova política consistent en l'assumpció de la titularitat d'una part dels seus passius financers davant a tercers, a causa d'això quedaven convertits en comptes de capital.

MÓN

A Filipines hi ha 50 religiosos amb la guerrilla

MANILA.— En els últims 14 anys, s'han unit al Nou Exèrcit Popular (NEP) uns 50 sacerdots i religiosos. I a diverses parròquies de la illa de Pinai i de Mindanao, s'ha denunciat l'existència d'armes pertanyents a la guerrilla. El cardenal Sin, Arquebisbe de Manila, ha reconegut que sacerdots i religiosos donaren suport als comunistes durant la dictadura de Ferdinand Marcos amb l'objectiu de "combatre la repressió i la crueltat contra el poble". Ara, en canvi —afegeix el Cardenal— "ha arribat el moment en el qual ja no hi ha cap raó per continuar vincu-

lats als grups guerrillers..." El mateix Cardenal, en una carta Pastoral, titulada "Catecisme per a la participació dels sacerdots en la política" ha demanat al clergat secular i als religiosos que "no intervinguin en els debats polítics, perquè la política és responsabilitat particular dels seglars". A finals del passat gener, els bisbes filipins exhortaren els seus fidels que "abandonessin els grups i moviments que utilitzaren la violència per transformar la societat, promouen i intensifiquen la lluita de classes, i instrumentalitzen la fe i els signes religiosos."

Existeix un milió tres-cents mil negres catòlics a USA

Dels cinquanta milions de catòlics nord-americans, un milió tres-cents mil són negres. Hi ha tres-cents capellans de color, set-cents religiosos i onze bisbes. De les 184 diòcesis d'USA, n'hi ha 110 en les quals els catòlics negres estan organitzats i recentment han convocat un congrés a la ciutat de Washington. Les seves principals preocupacions són el manteniment de les escoles catòliques en els barris negres i augmentar el nombre de bisbes titulars, ja que actualment dels onze existents deu són auxiliars.

La "Feria de Abril" i la Missa de Montserrat

El 28-4-87, en el programa "El matí de Josep Cuní", de Catalunya Ràdio, el Sr. Cuní entrevistà junts el president de la "Feria de Abril" i el d'Òmnium Cultural. El primer explicà el gran suport i ajut que havien rebut de diferents estaments catalans com la Generalitat, la Diputació, els Ajuntaments. El segon li digué textualment: "El felicito, perquè vostès reben més ajut per una festa de cinc dies que nosaltres en tot un any". I jo considero així mateix molt lamentable que faci més de dos anys que milers i milers de catalans estiguem reclamant constantment, ja sigui per les nombroses cartes publicades al diari Avui, ja sigui per altres mitjans, que per algun canal de Catalunya Ràdio es torni a transmetre la missa conventual de Montserrat, que encara continuem sense recuperar i és un espai que creiem que ens pertoca. Montserrat configura la identitat del nostre poble, i aquest té el dret de poder celebrar la seva fe en llengua vernacle. Pensem també en la gran joia que experimentaven ancians, invàlids, malalts, de poder sentir per ràdio, mitjà a l'abast de tothom, aquesta missa els dies de festa. Per què tant de regateig.

MARIA RUBIÉS

Convertits a l'islamisme

En el programa "30 minuts" del dia 10, a TV3, poguérem veure un interessant reportatge sobre els islàmics espanyols. Es tracta de persones que, junt amb els islàmics, practiquen la religió mahometana. Entre elles hi ha alguns

catalans. En el reportatge poguérem veure com segueixen les modalitats de pregària, de moral i de costums islàmics.

Crec inútil minimitzar la importància d'aquests fets en el si d'un país secularment cristià. M'agradaria que alguna persona autoritzada fes alguns comentaris a aquestes conversions islàmiques; a mi —inexpert en aquestes qüestions— només se m'ocorre fer una pregunta: ¿Què passa a l'Església catòlica que dona lloc que alguns dels seus batejats se'n separin, no per anar senzillament a la increença, sinó per ingressar en una fe exigent en detalls incòmodes i que —segons poguérem veure en la televisió— aconsegueixen amb evident convicció espiritual?

FRANCESC BROGGI I GUERRA

Missa a la Xina

He llegit atentament el reportatge "Els catòlics a la Xina de Deng" del N° 397 de Catalunya Cristiana". No em veig capaç d'opinar sobre l'encert o desencert del treball, però sí voldria explicar recents vivències meves a la República Popular de Xina que poden ser d'interès als lectors de la revista.

Per motius professionals, passo temporades a diversos indrets d'aquest immens país que és la Xina. Trobant-me a Tianjin, ciutat de set milions d'habitants situada a dos-cents quilòmetres de Pekín, el tercer diumenge de març passat, vaig sentir la necessitat de complir amb els meus deures de cristià; a l'hotel, regentat per filipins, em varen informar que podria anar a missa a la tarda del mateix diumenge, a la catedral, però que hi anés d'hora, ja que hi anava molta gent.

Efectivament, un quart d'hora abans de començar, la gran església

d'estil neobizantí, estava de gom a gom. Mentre buscavem lloc, un amable xinès ens va acompanyar al presbiteri, on hi quedava alguna cadira buida. La missa la va celebrar un sacerdot ja gran, en llatí, d'esquena als fidels, acompanyat de dos escolanets, mentre que els pregs del poble eren en xinès. Durant l'Ofici, especialment a la Comunió, vaig observar una gran devoció en tots els fidels. En cap moment no vaig tenir la sensació de control o de vigilància per part de ningú.

Vaig repetir-ho dos diumenges. Va ser molt reconfortant per a mi, cristià lluny de la seva terra, trobar-me entre tants germans en la fe. Així de senzill i, per a mi, així d'emocionant.

JAUME VALLES I MUNTADES

Una necessitat urgent

El matrimoni J.J.P. i A.G. amb tres fills menors d'edat, era un matrimoni normal i corrent, fins que fa 5 anys el pare J.J.P. fou acomiadat de l'empresa, pagaven la hipoteca i els pagaments mensuals no els pogueren pagar, s'hipotecà el pis, l'escriptura de propietat del pis la té el banc, i tenen una amenaça constant de desnonament, havent estat amenaçats per escrit.

La quantitat que deuen és de 500.000 (mig milió de pessetes).

Aquest cas és urgent a causa que no tenen actualment cap ingrés fix econòmic ni tampoc no hi ha perspectives de tenir-lo, per altra banda la mare sofreix hipertensió crònica que l'impossibilita de treballar i, sobretot la situació a la qual cal evitar el desnonament i posterior internament dels fills, ja que familiars no volen ni poden col·laborar en aquesta problemàtica.

Més informació i ajudes, dirigiu-vos a:

PARROQUIA DE SAN RAMON
Avda. de San Ramon, 1
08028 - BARCELONA
Tel. 240 02 84 y 334 55 33.

CAIXA D'ESTALVIS DE TERRASSA
OBRA SOCIAL I CULTURAL

FESTA MAJOR - 1987

Director artístic:
ALBERT SANS

Cobla:
LA PRINCIPAL DEL LLOBREGAT

Direcció musical:
Josep RUSIÑOL

Diumenge, 5 de juliol de 1987, a les 10 nit

CENTRE CULTURAL DE LA CAIXA DE TERRASSA
Rambla d'Egara, 340 - Telef. 7804122 - TERRASSA

VALENTINE
La pintura ideal

Amb motiu del sisè centenari de la seva conversió al cristianisme

Carta de Joan Pau II a l'Església lituana

La carta apostòlica està adreçada a tots els bisbes i esglésies del món catòlic, però no té una autoritat doctrinal d'una encíclica, ja que els seus continguts no són d'indole tan clarament doctrinal. La conversió de Lituània al cristianisme tingué lloc el 20 de gener del 1387, a Vilnius, on reberen el baptisme uns 30.000 lituans. Un any abans, Jogaila (Jagellon) s'havia fet batejar a Cracòvia per contraure matrimoni amb Eduvigis, la princesa hereva de Polònia, i prengué el nom de Ladislau. Lituània i Polònia es convertiren en un únic regne per un cert temps.

Durant la seva recent estada a Polònia, Joan Pau II va fer diverses referències a Lituània. A la catedral reial de Wawel, a Cracòvia, davant la creu de la reina Eduvigis, lamentà no poder participar personalment a les celebracions que se celebraran a Lituània per commemorar aquest sisè centenari. En diverses ocasions el Papa ha dit amb claredat que desitjaria visitar Lituània, anexionada a l'URSS després de la segona guerra mundial, on viuen actualment tres milions de catòlics malgrat una repressió generalitzada.

Beatificació de Jurgis Matulaitis, primer bisbe lituà

El Sant Pare confirmà que el 28 de juny celebraria a Sant Pere, una solemne cerimònia per recordar aquest sisè centenari, a la qual ha invitat els episcopats europeus (assistiran el cardenal Suquia, president de la Conferència Episcopal Espanyola, juntament amb el vice-president, monsenyor Yanes, i el secretari, Fernando Sebastián). Aquest mateix dia elevà als altars Jurgis Matulaitis, mort fa setanta anys, que fou arquebisbe de

El papa Joan Pau II ha adreçat una carta a l'Episcopat i a l'Església catòlica de Lituània per commemorar el sisè centenari de la seva conversió al cristianisme, l'any 1387.

Lituània passà a influència soviètica i es va convertir en República Socialista Soviètica l'any 1940. Ocupada pels alemanys l'any 1944, fou després incorporada novament a l'URSS. En diferents ocasions el Papa ha dit que desitjaria visitar Lituània, on viuen actualment tres milions de catòlics malgrat una repressió generalitzada, sense aconseguir fins ara el seu fervent desig.

Logotip de l'any jubilar de l'Església lituana

Vilnius, la primera diòcesi de Lituània.

Encara que la carta no ho diu, Joan Pau II hauria desitjat assistir a Vilnius a les celebracions que tingueren lloc el mateix dia 28. En repetides circumstàncies el Papa ha lamentat que les autoritats soviètiques no li hagin permès realitzar aquest desig. L'any 1984, quan se celebrava el cinquè centenari de sant Casimir, Patró de l'Església lituana, tampoc no se li va permetre d'anar-hi, i ni tan sols enviar el secretari d'Estat, cardenal Casaroli.

Llevat de la nació

"El cristianisme —diu la

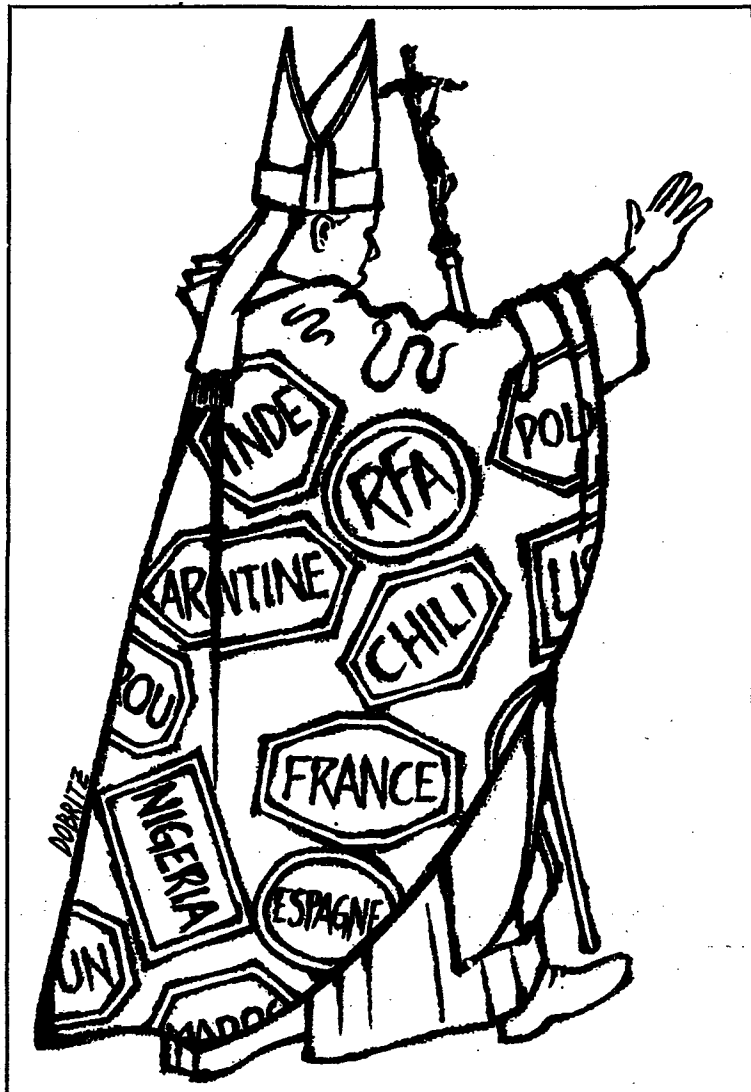
carta, adreçada a l'administrador apostòlic de Kaunas— fou el veritable llevat evangèlic de la nació, impregnà la vida diària, s'arrelà i arribà a ser, per dir-ho d'alguna manera, la seva ànima. El poble es va deixar impregnar per la fe i donà testimoni clar i decidit fins i tot, en els moments més difícils de la seva història: en l'hora del sofriment i del sacrifici... L'Església va estar de tal manera immersa, i fins i tot, diria identificada amb la realitat nacional, que al seu voltant s'uniren els vostres avantpassats de cada època, però sobretot en sorgir la prova, en els moments obscurs i dolorosos que han marcat també en temps propers a nosaltres, les vicissituds de la vostra terra".

Subratlla el paper de la família com a baluard de defensa per als lituans... "L'Església i la família, encara que enmig de molts impediments i obstacles, mantingueren vives la fe i la cultura. Per això la nació no ha perdut la pròpia identitat i la pròpia consciència. I fins i tot, actualment continuen custodiant aquest sagrat i inviolable dipòsit, santuari dels grans valors humans i cristians: la llibertat de consciència, la dignitat de la persona, l'herència dels avantpassats, la

sitada l'esperança per al futur.

Dificultats de l'Església

Les dificultats de l'Església lituana són innumbrables. La més greu, la que afecta al nomenament dels bisbes. Cap de les sis diòcesis té bisbe. Totes són regides per administradors apostòlics. El de Kaunas, al mateix temps president de la Conferència Episcopal, és monsenyor Liudas Povilonis, que té tres bisbes auxiliars, un dels quals, monsenyor Brizgys, impedit d'exercir el seu ministeri. L'arxidiòcesi de Vilnius té com a administrador apostòlic monsenyor Julijonas Steponavicius, també impedit. El de Telsiai, Antanas Vaicius, es potser l'únic que pot ser-hi a Roma amb el Papa. Malgrat tot això, l'Església lituana no s'acovardeix: les vocacions creixen, i superen el numerus clausus establert per les autoritats en l'únic seminari de Vilnius, i els sacerdots —que són més de sis-cents— exerceixen un apostolat difícil, pràcticament reduït al culte en les esglésies, amb obstacles insuperables per a tot tipus de catequesi o d'educació religiosa.

El papa Joan Pau II ha recorregut tot el món, tal com ha volgut expressar l'autor d'aquest ingenu dibuix. En canvi no l'han deixat entrar a Lituània, on tres milions de catòlics commemoren el sisè aniversari del seu "baptisme" i perseveren, malgrat les grans dificultats, units a Crist en la fe de l'Església.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

VATICÀ DIA A DIA

Ha estat cessat el director de la revista "Nigrizia"

Alessandro Zanotelli, religiós combonià, ha declarat en conferència de premsa que la posició de la revista Nigrizia sobre el comerç de venda d'armes amb el Tercer Món li ha valgut el cessament com a director de l'esmentada publicació. Zanotelli, director de Nigrizia des del 1978, anirà com a missioner a Kenya. El religiós ha expressat la seva estranyesa que el ministre d'Afers Exteriors, G. Andreotti, estigués assabentat de la seva marxa a Àfrica abans que ell mateix. El pare Zanotelli ha dit en una conferència de premsa que el seu cessament en la direcció de Nigrizia és a causa d'una petició del Vaticà que l'acusa de "fer política", encara que considera que "és el seu deure no solament informar, sinó també buscar les causes d'allò que succeeix."

Amb motiu del "Corpus Christi" el Papa crida a la unitat

Joan Pau II presidí com a bisbe de Roma l'Eucaristia del Corpus Christi a la basílica catedral de Sant Joan del Laterà i la tradicional processó amb el Santíssim Sagriment fins a la basílica de Santa Maria la Major. Diversos milers de fidels romans i estrangers, així com molts sacerdots, acompanyaren el Sant Pare en aquesta cerimònia vespertina sota el càlid sol estival.

En la seva homília el Papa subratllà que "Som —digué Joan Pau II— els hereus del gran misteri de la fe que gradualment es feia camí en la història del poble escollit per Déu. Som els hereus d'aquesta fe que durant l'últim sopar va prendre definitivament forma en les ànimes dels apòstols... Intentem créixer cada dia en el misteri pasqual de Crist i sobretot hem de créixer en la seva particular manifestació, la unitat."

L'Església d'Anglaterra condemna la maçoneria

L'Església d'Anglaterra (la Comunió Anglicana) ha condemnat els maçons dient que existeixen "arguments bàsics" que posen en entredit la compatibilitat de la maçoneria amb el cristianisme.

La condemna figura en un informe sobre pràctiques i rituals maçònics elaborat per encàrrec del Sínode General de l'Església d'Anglaterra.

L'informe qualifica de "blasfems" el nom de Jahbulon que els maçons utilitzen en tots els seus rituals per referir-se Déu. "En la teologia cristiana —continua el document— el nom de Déu (Jahvé Jehová) no ha de ser pres en va, ni pot ser substituït per una amalgama de noms de les deïtats paganes". L'informe agrega que els antics ritus maçònics tenen a vegades, seqüeles psicològiques en els cristians i alguns anglicans afirmen que són "autènticament diabòlics".

Michael Higham, Gran Secretari de la Lògia Unida d'Anglaterra, refusà com a "ridícules" les acusacions de blasfèmia i digué que l'informe ha estat rebut amb sorpresa per "milers de cristians maçons, els anglicans i els no conformistes en general que —afirmà— saben que la maçoneria és bona i dona suport a la religió sense traspasar els seus límits."

El Gran Mestre de la Gran Lògia Unida d'Anglaterra és el duc de Kent, cosí de la Reina Isabel II. El nombre de maçons és de 500.000, en 8.500 lògies.

El líder obrer xilè Seguel es converteix al catolicisme

El líder obrer xilè Rodolfo Seguel, fa poc batejat i confirmat en l'església catòlica, projecta contraure matrimoni religiós el pròxim dissabte, 27 de juny, dins del seu procés personal de conversió. Seguel, el qual fou president de la influent Confederació de Treballadors del Coure i del Comanament Nacional de Treballadors, la principal multisindical xilena d'oposició, des de la seva infància professà i estigué prop de la confessió evangèlica. El dirigent sindical fou batejat pel seu amic el vicari de la pastoral obrera de l'Església catòlica, monsenyor Alfonso Baeza.

Els màrtirs de Nagasaki seran canonitzats el mes d'octubre

El pròxim 16 d'octubre, en ple Sínode dels Bisbes sobre el Seglar en l'Església, Joan Pau II canonit-

zarà els disset beats màrtirs de Nagasaki-Manila (1633-1637), entre els quals es troba Lorenzo Ruiz, de Manila, pare de família i protomàrtir de Filipines. El 25 del mateix mes canonitzarà també el beat Giuseppe Moscati, metge i professor de la Universitat de Nàpols. D'aquesta manera vol subratllar la vocació universal a la santedat del laicat.

La decisió fou anunciada en el curs del consistori celebrat al Vaticà.

La canonització dels màrtirs de Nagasaki coincidirà amb la celebració de la Jornada Mundial Missionera. D'aquesta manera el Papa pretén subratllar en el laicat catòlic la "Consciència de ser components d'un poble que és, per naturalesa, missioner". Aquesta és la idea central del missatge que el Papa ha adreçat a tota l'església amb motiu de l'esmentada jornada. "Estimulo els seglars —afegeix el Papa— sobretot els joves a reconèixer la realitat dels dons divins i a assumir amb responsabilitat personal la tasca d'evangelització mitjançant la paraula, el testimoni, la sembra de la saviesa i esperança, que la humanitat a vegades inconscientment, aspira."

Missioners japonesos al món sencer

349 missioners són presents en 47 països: 47 sacerdots i religiosos, 297 religioses i 5 laics. 119 d'aquests missioners treballen a Amèrica Llatina; 30 són a les Filipines i 24 a Corea del Sud. Alguns estan al servei dels seus compatriotes, en 17 centres catòlics japonesos, sobretot a Manila, Hong Kong i Bangkok. Finalment alguns es troben a Madagascar o al Zaire.

Reunió del comitè de redacció de "Concilium"

La revista va néixer durant el Concili Vaticà II, amb la finalitat de donar valor i propagar la teologia que havia començat. S'edita avui en set llengües i ha augmentat la seva audiència a quasi totes les regions del món. El comitè de redacció està format per una quarantena de teòlegs la majoria dels quals són de fama mundial. Així, E. Schillebeeckx (Nimega), Hans Küng (Tubinga), Leonardo Boff (Petropolis, Brasil), John Coleman (Berkeley, USA), I. Congar

Agredit i bastonejat
Mario Mejias

MARIO MEJIAS, el "poblador" xilè del suburbi de Santiago Lo Hermida, on és coordinador de la pastoral, "saltà a la fama entre els conveïns amb motiu de la visita de Joan Pau II a Xile, a qui tingué l'honor de parlar públicament durant dos minuts."

Ara, Mario, sense voler-ho, ha estat notícia de rang internacional per obra i desgracia d'un grup mancat de consciència que, desoïnt les recomanacions del Papa —"l'amor és més fort", cridà en acomiadar-se—, ocasionaren una gran pallissa al jove poblador, segons sembla com a escarment per haver reclamat davant el Papa que s'aixequés la censura, que s'acabés amb els tretze anys de dictadura i que no es matés a ningú més de les poblacions. Després del seu alliberament, Mario, que va descobrir Jesús fa nou anys, ha tingut una reacció evangèlica i admirable. "Crec que els que m'apallissaren d'aquesta manera em feren un favor, i jo els ho voldria agrair. Tot el que he viscut en aquests dies em fa estar en deute amb ells". Mario també ha dit: "Nosaltres, els més agredits demostrarem que no ens mou l'odi. Penso que la reconciliació no pot tenir cap més començament que aquest. Perquè això tingui futur hem de fer les coses per amor, però en la justícia i amb la veritat... Si nosaltres lluitem amb odi cometrem el mateix delictes que comenten amb nosaltres. Després torturarem, exiliarem, destruïrem. Llavors ¿quan acabarem aquesta lluita? Per això els dic: cal canviar les coses per amor. Tota una lliçó de més pur evangeli."

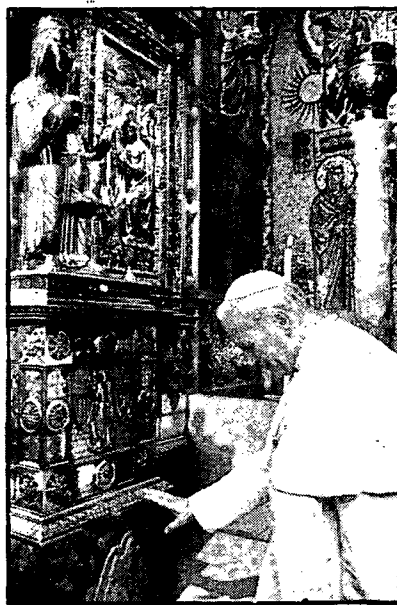
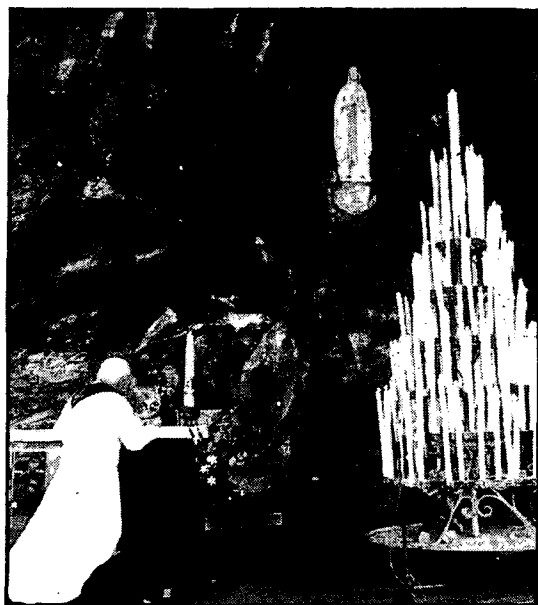
(França), Gustavo Gutierrez (Perú), J.B. Metz (Muenster, RFA), J. Butmann (Tubinga, RFA), A. Mgindu (Zaire) i A. Pieris (Sri Lanka).

El motiu de l'última reunió ha estat la necessitat de prendre contacte amb els teòlegs de les universitats catòliques de Leuven i de Lovaina, ja que no hi ha cap redactor dels esmentats centres. També per examinar la situació financera

de la revista. I sobretot, per discutir sobre les grans línies de pensament i els temes que haurà d'abordar en els pròxims anys. "Concilium" estudia la possibilitat de dedicar uns números de la revista al fet i significat de la Revolució francesa, amb motiu de celebrar-se l'any 1989 el segon centenari d'un esdeveniment que marcà profundament la història d'Europa.

L'Any Marià

Una iniciativa personal del Papa

Ha començat ja arreu del món les celebracions de l'Any Marià. Proclamat solemnement pel papa Joan Pau II a Roma el diumenge de Pentecosta, 7 de juny, es preveu que tindrà un extraordinari ressò en la vida de l'Església: pelegrinatges a santuaris, concentracions de joventut, aprofundiment bíblic, teològic i litúrgic del lloc que ocupa Maria en la història de la salvació, congressos internacionals, llibres, revistes i fulletons de divulgació mariana, etc. etc.

En les il·lustracions, el Papa als santuaris de Lourdes, de Czestochowa i Montserrat.

BARCELONA

Trobada de Joves Cristians del Baix Llobregat. - Se celebrarà el dia 12 de juliol, de 9 a 13 h. del matí, al Convent de Betània, c/. Bonavista, 37, de Cornellà de Llobregat. Motivació singular: "ANY MARIÀ". Tema general: "MARIÀ, noia del Poble". Orienta: P. Esteve Sala Martorell, o.s.f. Hi haurà celebració de l'Eucaristia.

* *

Federació de Cristians de Catalunya. Comarca del Baix Llobregat. Festa de fi de curs. - Se celebrarà el dia 18 de juliol. Lloc: La Palma de Cervelló. Actes i Horari de la Festa: A les 6 de la tarda, Reunió al Restaurant "Dos Pins", pregària, activitats apostoliques, parlament dels "Joves provida". A 1/4 de 9, trasllat a la Parròquia de Santa Maria i celebració de l'Eucaristia. A 2/4 de 10, al Restaurant "Dos Pins", SOPAR DE GERMANOR i gran fi de festa. Informació i inscripcions: A La Palma, tel. 660 02 96; i a Sant Boi, tel. 661 04 29.

* *

IV Curset de Formació de Monitors en Planificació Familiar Natural. - Tindrà lloc del 24 al 29 d'agost, de 9 a 1 i de 4 a 7'30, a CODIPAN, c/. València, 494, entr. 4.º B 08013 Barcelona. Tel. (93) 246 35 81. Tractarà de: Bases científiques d'aquests mètodes - Presentació del material de l'Organització Mundial de la Salut per a l'ensenyament dels mètodes naturals: Billings i sinto-tèrmic - Resultats obtinguts a diferents països - Diferències psicològiques entre home i dona - Harmonia sexual - Abstinència periòdica o alternança de mètodes - Educació sexual dels joves. Responsables: Joan Viñas, Jokin de Irala i Josep Villanueva, metges. M.ª Jesús Fuster, psicòloga. François Soler, educadora familiar. Jesús de Andrés, mestre. Places limitades. Per informació: Tel. (93) 246 35 81.

Matança d'innocents i esperança

L'atemptat a l'Hipercor de Sant Andreu et remou el fons de l'ànima. Provoca reaccions diverses. Veus una pancarta: "Pena de mort, ja!!!". Sents una condemna: "Caldria matar-ne altres tants d'ETA". Escoltes un comentari: "Si entre els morts hi hagués un germà meu, jo també clamaria venjança". No trobes qui digui: "Si un germà meu en fos l'autor, abominant de l'acte, el perdona".

Són germans nostres tant les víctimes com els autors. Humana-ment, germans en la fraternitat de tots. Pels cristians, germans com a fills de Déu. Aleshores, què hem de fer?

Potser el paral·lelisme amb la matança dels infants innocents de Betlem ens pugui ajudar. Herodes volia matar l'Infant Jesús. Va produir moltes víctimes innocents, però no ho va aconseguir. L'acció d'ETA volia matar la nostra esperança. Cal que no ho aconseguixi. Com tan encertadament ha dit la proclama de tots els diaris de Catalunya, "els criminals no assassinaran l'esperança". Com a ciutadans, no ens assassinaran "l'esperança de viure lliures i en pau" que canta Raimon. Com a cristians, no ens assassinaran l'esperança de retrobar-nos els germans, tots, com a Cos de Crist dins el si del Pare en la unitat de l'Esperit Sant.

Aquest atemptat no només cal que no ens mati l'esperança. Cal que ens converteixi, d'una vegada, en portadors d'esperança. O es que encara en necessitem més, de víctimes? "Qui són els innocents que han de morir per tal que neixi en nosaltres l'Infant diví, per tal que entri en nosaltres la innocència absoluta, la innocència conscient?", ens diu Lanza del Vasto al seu Comentari de l'Evangeli.

Així com el naixement de Jesús, la nostra Esperança, va venir acompanyat per la matança dels innocents, tant de bo aquesta nova matança d'innocents vagi acompanyada, en contrapartida, no només pel fet que l'esperança, la nostra unió amb l'Esperança, no mori, sinó que esdevingui més viva, més forta que la mort. I puguem dir amb Claudel:

"L'espérance n'est pas morte,
la voici qui est la plus forte,
avec ses ailes arrachées".

FELIX SALTOR

Unes vacances ben aprofitades

Tandes d'Exercicis Espirituals
per a matrimonis

A la «Casa del Roser» d'Hostalets de Balenyà

del 26 al 30 de juliol, diumenge, vespre, a dijous, tarda.

Al Santuari de la Gleba

del 10 al 14 d'agost, dilluns a divendres.

(Podem assistir-hi persones solas, homes o dones)

INSCRIPCIONS: A la pròpia parròquia o a la Delegació Diocesana d'Exercicis, o al Santuari de la Gleba. - Tel. 857 04 23. Estiu 1987

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

València, 244. Telèfon 215 68 85 - 08007 BARCELONA

Diàlegs per a promesos

Barcelona-Centre
Juliol 6-9-13-16

Parròquia
Juliol. Acolliment-2
Diàlegs 7-8-9

Arxiprestat Catedral
Juliol

Arxiprestat Sant Gervasi
Acolliment 1 Juliol
Diàlegs 6-9-13-16-20-23

Badalona
Juliol 6-10-11-12

Collblanch i L'Hospitalet
Juliol 10-17

Juny 30; Juliol 9.

Gavà
Juliol 6-7-8

Cornellà
Juliol 5-8-12

Juliol 13-15-17

Juliol 20-22-24.

Sabadell
Juliol 6-7-13-14
10-11-17-18 (4.s.)

Terrassa
Juliol 13-14-15

Granollers
Juliol 13-14-15-16-17

Mollet del Vallès
Juliol 10-11

Llinars-Cerdedeu
Juliol 16-18-23-25

— Parròquia dels Àngels. Tel. 215 27 30.
Dilluns i dijous de 21.30 a 24 hores.

— Parròquia Mare de Déu del Pilar.
Tel. 230 95 88. Dimarts, dimecres i di-
jous de 21.30 a 24 h.

— Institució Xaveriana. Tel. 319 17 00.
Dijous de 21.30 a 23 hores.

— Residència Reparadores. Tel. 211 63
87. Dilluns i dijous de 22 a 24 hores.

— Parròquia Mare de Déu de la Salut.
Tel. 387 34 99. Dilluns, divendres, dis-
sabtes i diumenges.

— Parròquia Sant Ramon Nonat. Tel.
240 02 84. Divendres de 21,15 a 23,15
hores.

— Parròquia Mare de Déu de la Llum.
Tel. 240 07 45. Dimarts i dijous de 21 a 23
hores.

— Parròquia de Sant Pere. Tel. 662 02
79. Dilluns, dimarts i dimecres de 22 a 24
hores.

— Parròquia Sant Miquel. Tel. 376 43
56. Diumenges a les 12 del migdia. Di-
mecres a les 10 del vespre.

— Parròquia Santa Maria. Tel. 377 02
80. Dilluns, dimecres i divendres a les 9
del vespre.

— Parròquia Verge del Pilar. Tel. 376 02
48. Dilluns, dimecres i divendres a les 9
del vespre.

— Parròquia del Sagrat Cor. Tel. 716 29
10. Dilluns, dimarts, divendres i dis-
sabtes.

— Parròquia Sant Cristòfol. Tel. 785 41
96. Dilluns, dimarts, i dimecres a les
21 h.

— Parròquia Sant Llorenç (Egara). Tel.
785 45 40. Es programen diversos cursets.
Per informació telefonar-hi.

— Parròquia Sant Esteve. Tel. 870 03 24
(Sala Pax). De dilluns a divendres a les
10 del vespre.

— Parròquia Sant Vicenç. Tel. 593 00
69. Divendres i dissabtes de 21,30 a 23,30
hores.

— Parròquia Santa Maria. Tel. 846 11
91. Dijous i dissabtes de 21 a 23 hores.

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candi-
dat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

COMPTABLE TITULAT a hores.
Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contrac-
te mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mer-
cantil.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clí-
nica titulada INEM 37.233.125.

ADMINISTRATIU amb experiència o
portar botiga o una altra feina. INEM
37.050.357.

DEPENDENT, xòfer o control admissió
bingo. INEM 37.308.287.

ORGANITZACIÓ administrativa i
comptabilitat. INEM 36.178.007.

ADMINISTRATIVA amb anglès i re-
cepcionista hotel. INEM 1.469.392.

INTÈRPRET amb experiència i tra-
ductora anglès. INEM 37.272.044.

PER ACOMPANYAR malalts tardes
4 a 9. Contracte Mercantil.

VISITAR clients i traduccions anglès.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat.
Contracte mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-ti-
me, o classes d'anglès particulars a par-
tir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Con-
tracte Mercantil.

BIÒLOGA i llicenciada en farmàcia.
Contracte mercantil.

EXPERT publicitat i marketing. Tel.
253 51 23. INEM 37.454.175.

ES PASSEN treballs a màquina d'es-
criure. Tel. 211 29 70

TENIR CURA de malalts o altra feina
tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau
d'electrònica, francès i català. INEM
37.282.852.

SRA. S'OFEREIX per tenir cura d'in-
fants o de Sra. gran. Tel. 358 94 92 -
229 68 77.

S'OFEREIX auxiliar administrativa.
Sap anglès, fa traduccions i dona clas-
ses particulars. Tel. 358 94 92 - 229
68 77.

TENIR CURA d'ancians o malalts du-
rant el dia. INEM 0037.328.

ADJUNT cap administratiu-financer.
Tel. 321 13 91. Contracte mercantil.

DISSENY gràfic, Consell de Cent,
128, 4rt, 2.º. 08015 Barcelona.

VARIS

VENC finca rústica Garrotxa, bosc i
conreu. Casa de pedra restaurada. Ca-
lefacció llenya i gas propà. Aire condi-
cionat. Tel. Piscina. Llum companyia i
grup electrògen. Fonts. Pou. Quadres.
Maquinària. Tel. 205 09 60. Labora-
bles: 10 a 1 i de 5 a 8.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb
persona aff. Apartat de Correus 995 o
tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a
22 hores.

SANTA MARTA Servei a domicili de
ATS, INFERMERES, PUERICULTO-
RES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245
37 58.

SOLTER 43 anys desitja conèixer se-
nyoreta. Fins matrimonials.
Tel. 422 48 48.

ES LLOGA apartament a Salou, lloc
molt tranquil, bon preu. Tel. 318 84
42.

SOLTER 59 anys vol casar-se amb
soltera de 50/56 anys. Tel. 256 20 12,
de 20 a 22 hores.

ES LLOGA Rectoria molt gran, prop
d'estació d'esquí Vallter. Interessats,
tel. (972) 74 03 19. Vilallonga de
Ter (Girona).

VIDU 59 anys, catòlic practicant, vol
conèixer dona soltera o vídua de 50
anys. Tel.: 830 08 48. Finalitat matri-
monial.

SENYORA per a secretaria de clínica,
portar botiga, guarderia o parvulari.
Tel. 257 83 08. Contracte mercantil.

VALLDORREIX, tindrà a pensió en tor-
re, matrimoni catòlic o dues persones
mitjana edat, alimentació natural.
Viure-hi anys. Tel. 674 35 97.

ES LLOGA torre moblada a 20 Km de
Barcelona. 4 habitacions. Tel. garatge.
Interessats truqueu al tel. 424 39 00.

SOLTERA de 50 anys formal vol ca-
sar-se amb senyor de 50/55 anys. Tel.
(977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

VENDES

VENDA DE XALET I
APARTAMENTS en els mi-
llors indrets de l'Escala (Costa
Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel
nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA,
carrer València, 244. 2on. 08007 - BARCELONA

URGELL

Un col·laborador directe de monsenyor Martí Alanís

Joan Pujol, director del Secretariat de Mitjans de Comunicació Social de la C.E.E.

LA SEU D'URGELL.— Monsenyor Joan Martí, Bisbe d'Urgell i President de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de l'Església Espanyola, davant el Consell Presbiteral de la diòcesi ha fet públic el nomenament de mossèn Joan Pujol per al càrrec de Director del Secretariat Nacional de Mitjans de Comunicació social de la Conferència Episcopal Espanyola.

El Secretariat de Mitjans de Comunicació Social fins ara estava format per cinc membres, tots religiosos, responsables respectivament de les àrees de cinema, ràdio, premsa i relacions amb els corresponents organismes internacionals, sota la direcció del P. Orenco Llamazares, caputxí. La tasca del Secretariat és promoure i coordinar l'evangelització a través dels mitjans de comunicació social i els seus membres són nomenats pel President de la Comissió Episcopal, integrada fins ara per cinc vocals

—bisbes elegits per la Conferència— i un Secretari tècnic, nomenat pel Secretari General de la C.E.E.

Mossèn Joan Pujol i Balcells, va néixer en una família nombrosa de Guissona (la Segarra), és el quart d'onze germans i té 44 anys. Cursà estudis eclesiàstics al Seminari de la Seu d'Urgell i a la Universitat de Comillas on es llicencià en filosofia i teologia. Va ser consagrat prevere el 1966, el mateix any fa estudis de catequesi i litúrgia en l'Institut Superior de Pastoral de la Universitat Pontifícia de Salamanca i convalida la llicenciatura en filosofia a la Universitat de Madrid.

Rector del Seminari

El 1968 inicia la tasca pastoral a Balaguer on exerceix de responsable parroquial fins el 1974, càrrec que durant tres anys comparteix amb el de Se-

cretari del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears. Del 1974 al 1977 és rector del seminari diocesà i delegat de vocacions i, durant dos anys, té cura pastoral de tres parròquies rurals de l'Alt Urgell. El 1977 és nomenat Vicari Episcopal de Pastoral, servei que ha exercit deu anys, els sis darrers com a Vicari General.

Organitzador de l'Assemblea Diocesana

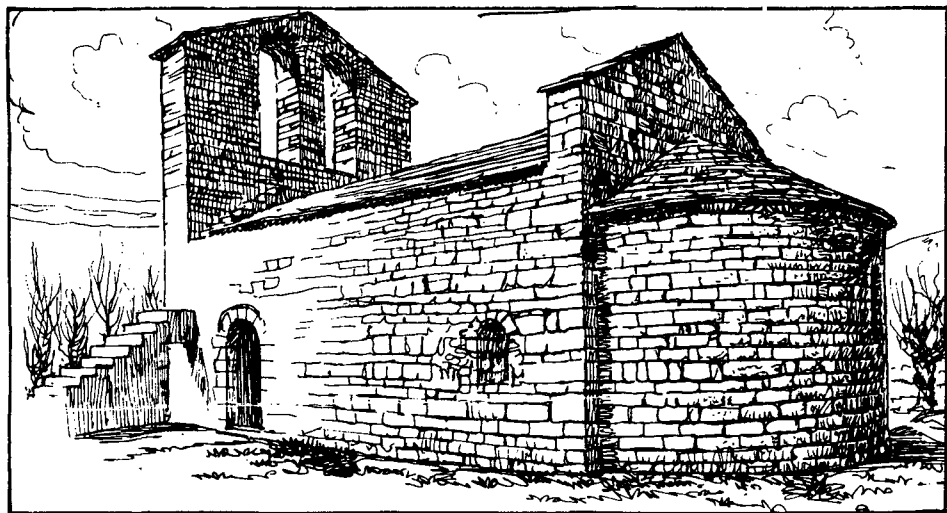
En aquest decenni cal destacar, per la seva importància, l'organització i celebració de l'Assemblea Diocesana que celebrà la sessió de cloenda el 15 de novembre del 1981 amb la intervenció de representacions dels tres mil cristians que havien treballat en la preparació de les ponències. Mossèn Joan Pujol ha treballat també en la formació i consolidació dels organismes de participació en la

pastoral diocesana. Està també familiaritzat amb els mitjans de comunicació social, tres anys —1982-85— en va ser delegat diocesà i ha format part del consell de redacció de la revista mensual "Església d'Urgell".

El coneixement d'aquest camp i la llarga experiència de tracte i col·laboració amb monsenyor Martí hauran pesat en el moment d'escollir el cap del Secretariat Nacional dels Mitjans de Comunicació Social.

A.M.

Una bella joia romànica enmig de la prada de la Cerdanya

Gran festa a Mosoll per la restauració de Santa Maria

MOSOLL.— Poble i Església s'han donat les mans per festejar la restauració de l'església de Santa Maria de Mosoll (la Cerdanya), obra en la qual hi han participat la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona i el poble.

Fidels i devots de Santa Maria de Mosoll, el dia 30 de maig, van aplegar-se per celebrar la recuperació històrica de l'església parroquial. El rector, mossèn Àngel Carrera, beneí la campana oferta pel Consell Comarcal de la Cerdanya i presidí la celebració eucarística. A continuació Maria del Mar Bonet oferí un recital de cançons i el dinar de germanor clougué la festa.

El mateix arquitecte que ha dirigit les obres de restauració ha explicat a CATALUNYA CRISTIANA el treball realitzat: s'ha reconstruït una part de la volta que ja havia caigut, s'ha pavimentat la sola respectant les sitges i se n'ha il·luminat tres de les que hi ha situades a l'absis, s'ha fet

un llosat nou damunt una volta protectora de formigó, s'hi ha portat l'electricitat i tot el contorn ha estat bellament netejat i guarnit. L'import total de les obres és de 5'5 milions de pessetes que han estat aportades per la Generalitat i la Diputació.

Santa Maria de Mosoll és una joia arquitectònica enmig de la immensa prada de la Cerdanya. Un edifici monumental que es singularitza per la seva història i per la sobrietat del romànic amb unes línies que ressalten una bellesa evocadora. L'església va ser incendiada el 1936, després els depredadors s'han endut lloses i pedres, i han excavat i destruït les tombes i les sitges de l'interior. El que ha donat anomenada a l'església són els dos frontals d'altar, un d'ells el cèlebre dels Tres Reis, que actualment són exposats al Museu d'Art de Catalunya.

ANTONI MIRABET

JIPtex,s.a.

CREACIÓ DE TEIXITS

PARE LLAURADOR, 172.

TEL. 788 21 49.

APARTAT, 257.

TERRASSA (BARCELONA)

ESPANYA.

El Dr. Narcís Jubany, cardenal-arquebisbe de Barcelona, a l'homilia de la missa funeral pels 18 morts en l'atemptat d'ETA

"Enfront de l'odi de què tots hem estat víctimes, estrenyem tan fort com ens sigui possible, els lligams de germanor"

Estimats germans:

Mai com avui voldria remarcar aquestes dues paraules, que tantes vegades fem servir en començar una homilia. Sí. Vull que elles penetrin a fons totes les vostres consciències: Estimats germans! Tots som germans, fills de Déu, Pare nostre que està en el cel. Jesús ens ha guanyat aquesta condició d'anomenar-nos i ser-ho: fills de Déu. Ens ho ha guanyat amb la mort i amb la seva resurrecció. Ell el nostre Germà gran. Ell és el Cap de la humanitat redimida. Per això, aquesta germanor radical de tots els homes, no sols és filla de l'amor més alt, més net i més autèntic —l'amor de Déu— sinó que ens porta a tots pel camí de l'estimació mútua i sincera. És des d'aquesta convicció que us he saludat i us ho repeteixo, amb aquestes paraules entranyables: **estimats germans**. Estimats sempre, però molt més ara que a tots ens ha encongit el cor aquella impúdica i criminal manifestació de terrorisme, que divendres passat va esclatar al cor mateix d'un barri obrer de la nostra ciutat. Tot Barcelona s'ha commogut davant de les fins ara divuit víctimes mortals produïdes a l'explosió i incendi de l'Hipercor de Sant Andreu. I resten encara diversos ferits, alguns dels quals es debaten entre la vida i la mort! Aquest brutal esclat de violències ha

BARCELONA.— Unes 8.000 persones van assistir a la plaça de la Catedral de Barcelona per la celebració de la cerimònia de fe i de pregària que va ser la missa funeral per les 18 víctimes mortals del cruent atemptat d'ETA al supermercat Hipercor, a l'avinguda de la Meridiana de Barcelona.

El Dr. Jubany, cardenal-arquebisbe de Barcelona, va pronunciar una homilia en la qual hi cabia el dolor per la mort de tants innocents però també l'esperança en la Fe de la Nova Vida; tot implorant als que donen la mort sense ser-ne amos, que reflexionin i que els rectifiquin i segueixin el camí que porta a la vida.

portat la mort la desfeta a moltes famílies; i la por i la ràbia a tota la ciutat. Enfront de l'odi de què tots hem estat víctimes, estrenyem tan fort com ens sigui possible, els lligams de germanor.

Jo, el vostre bisbe, que tinc el deure de mostrar-me i de ser en Crist el Pare i Pastor de tots els diocesans de Barcelona, us he convocat aquí, en la nostra església catedral, per pregar tots junts.

Pero antes, permitidme que reitere una vez más la reprobación absoluta y unánime que merece el terrorismo. Así lo expresó claramente Barcelona en la emocionante manifestación silenciosa del pasado lunes. El terrorismo es intrínsecamente perverso —dijimos los obispos españoles el febrero del año pasado— porque dispone arbitrariamente de la vida de las personas, atropella

los derechos del pueblo y tiende a imponer violentamente sus ideas y proyectos". El Papa nos lo ha repetido en el telegrama que me envió, uniéndose fraternalmente al dolor de los familiares de las víctimas del reciente acto terrorista. El mismo ya nos advirtió en su viaje a España del año 1982 que "la violencia no es una manera de construir nada: porque ofende a Dios, a quien la sufre y a quien la practica". Por esto hay que condenar todo terrorismo utilizado como arma política. De hecho, gracias a él, "la conciencia de la humanidad se siente herida en lo más profundo de sus valores y aspiraciones" (Juan Pablo II).

Però tornem a l'objecte principal de la meua convocatòria. Vosaltres heu escoltat la meua veu, que en nom de Déu vol portar la pau i la serenitat de Crist al cor atribolat de tots. Per això heu vingut. En aquesta celebració de l'Eucaristia us invito a pregar. Preguem en primer lloc pels qui han mort: que el Senyor els aculli en la seva pau i els faci participar de la resurrecció de Jesucrist. Ells, els qui han mort, en l'atemptat de divendres, han estat ja acollits —no en dubteu— per les mans amoroses de Déu. Després de l'espant i l'horrorosa sorpresa de la mort, que els arrencava de la vida i de la companyia dels seus éssers es-

timats, han trobat la pau de Déu. Potser alguns de vosaltres us preguntareu encara: ¿on són aquests difunts nostres? Tant de bo que res ni ningú no els hagués pres del vostre costat! L'absurditat d'aquella mort us els ha pres. Però al vostre crit anguniós, la fe hi dona aquesta resposta: "Els nostres morts són a les mans de Déu". Mans de Pare que estima, que acull, atentes sempre al nostre bé més alt, encara que en moments com el que vivim ara, ens costi molt de comprendre que hi pugui haver un bé més alt que la vida i la companyia dels nostres éssers estimats. Però la fe, respectant el sofriment, que omple el cor de dolor davant de la mort, ens diu amb valentia que la vida no s'acaba amb la mort, tan sols es transforma, i que després d'aquesta existència tan plena de lluites i de sofriments, n'hi ha una altra: la vida definitiva i per sempre en el cel. Per això ara, en pregar pels morts de divendres passat, alcem esperançats els ulls al cel i demanem al Senyor que els aculli en el seu Regne.

Preguem després pels ferits. Sobretot pels que es debaten entre la vida i la mort. Que el Senyor els conforti en la seva lluita, els consoli en la seva aflicció, i faci ben aviat que es restableixin de tot i puguin continuar entre nosaltres al seu camí.

"No n'hi ha cap, de raó, per atemptar contra la vida de les persones innocents"

Preguem pels familiars de les víctimes. Que Déu nostre Senyor sigui ell mateix el seu consol. Nosaltres únicament podem dir paraules de bona voluntat i de condol. És Déu qui té una paraula de vida, de fortaleza, de veritat, d'amor. Perquè ell és l'Amor, la Veritat, la Vida. També, al costat d'aquesta presència de Déu en el cor dels familiars de les víctimes, li demanem a Déu que ens doni a tots nosaltres l'encert i la generositat d'una ajuda sincera i decidida. Perquè no ens podem limitar a recitar només unes oracions. Si aquestes són sinceres i bones, ens portaran cap a l'eficàcia del nostre ajut personal a les famílies de les víctimes primer de tot, però també a donar solucions de justícia, de veritat i de caritat als greus problemes que té plantejats la nostra societat. A la criminal eficàcia del terrorisme, nosaltres, els cristians i tots els homes de bona voluntat, hi hem d'oposar amb valentia i amb honradesa l'eficàcia de la nostra solidaritat. Per això preguem també per tots nosaltres. Perquè tots, en

tra la vida de les persones innocents. Els qui creuen això i ho practiquen, estan totalment equivocats i són perturbadors de la veritat, la justícia i la pau. S'obstinen a ser enemics de les altres persones. Per això tenen necessitat que se'ls obrin els ulls i que vegin clarament l'error on es debaten i que fa que els porti per camins de mal i de pecat. Nosaltres, els cristians, tenim el deure de pregar per la conversió dels pecadors; per la conversió de cadascú de nosaltres i per la conversió dels altres. Demanem al Senyor que toqui el cor dels autors del terrorisme i il·lumini la seva consciència. Que tinguin la valentia d'apartar-se dels camins de la violència i del terror; que en lloc de pertorbar la pau ciutadana i de tallar vides innocents, es dediquin a fomentar el diàleg sincer i obert entre les persones, de cara a respectar i estimar tothom, i de construir en pau un món més just, on tothom pugui viure en llibertat i tingui a l'abast tot allò que es necessita per poder construir la pròpia personalitat humana i ajudar

geli. Marta, la germana de Llätzer, l'amic de Jesús que havia mort, diu: "Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort". Aquella dona en la tribulació del seu sofriment, tira en cara de Jesús la que ella es pensa que és una falla de l'amic. Com si digués: si en lloc d'estar fora, haguéssiu estat entre nosaltres, hauríeu pogut evitar aquesta mort amb la força del vostre poder. Llavors Jesús li féu veure que la solució del problema del mal en el món no és qüestió de multiplicar els miracles, sinó que és un problema de conversió, d'obrir-se i viure la fe. "Jo sóc —li diu Jesús— la resurrecció i la vida. Els que creuen en mi, encara que morin, viuran". I tomba la pregunta de Marta: "Ho creus això?". Veieu, Jesús ens situa a tots en el terreny de la fe, el terreny de la nostra conversió.

Fem-ne una aplicació al nostre cas. Déu és a tot arreu. Però Déu no és un dictador. Déu respecta la nostra llibertat, tot i que constantment ens crida i ens insta a fer un bon ús d'aquesta llibertat nostra, d'acord amb la guia que ens ha donat i que són els manaments de la llei de Déu. Però Déu no ens coacciona. No fa com els terroristes que imposen la seva llei per la força de les seves armes. Déu no ho és, de terrorista. De cap manera! Ell, que és la Veritat, i la defensa sempre, no la imposa. Déu se'ns dona, en Jesús, el seu Fill. Ofereix la seva pròpia vida per la salvació dels altres, per la salvació de tots. Únicament ens demana que l'acceptem, que li fem cas, que ens deixem guanyar per ell a la causa de la Veritat, de la Justícia i de la Caritat. Per què, doncs, passen totes aquestes coses? Per què el mal? Per què la mort? Per què el terrorisme? Perquè malgrat que Déu sigui amb nosaltres, no pas tothom

l'accepta; no pas l'acceptem sempre. Ens deixem seduir moltes vegades pel mal, per la violència, per l'odi i per l'egoisme. Quan el cor dels homes tanca l'entrada a Déu, l'home es converteix en un instrument de mal i de destrucció. "On no hi ha Déu, sols hi ha maldat" que deia un antic himne. I el nostre món actual, que es creu tan civilitzat, que pensa que amb la tècnica pot dominar-ho tot i tothom, és un món que s'obstina a arrencar Déu del cor i de la consciència dels homes. I sense Déu, la destrucció, l'odi, la venjança, la violència, i tots els mals es fan amos i senyors de tots. Sense Déu en el nostre cor, l'atemptat de divendres, no sols és possible, sinó que fins i tot pot arribar-se al cinisme de justificar-ho, tot fent veure que es lamenta l'error tècnic i estatègic que va fer que es produís d'aquella determinada manera. Decidim-nos a desemmascarar el mal i a denunciar-lo allà on és. Necessitem que Déu regni en el cor de totes les persones, començant pel nostre propi cor. No ens enganyem, sense Déu no hi ha

d'escoltar la veu de Jesús. Ell és la resurrecció i la vida. Ell és la nostra conversió a la llei de la veritat i de l'amor; a aquella llei que fa impossible que ningú es cregui autoritzat a matar i a imposar als altres les seves opinions.

Fa bé tothom de condemnar el terrorisme. Però fem-ho amb sinceritat i atacant el mal des de la seva mateixa arrel. "On no hi ha Déu, sols hi ha maldat". Deixem que Déu entri en el nostre cor. Deixem que Déu entri en les nostres institucions. Que entri en les nostres escoles, en les nostres llars, en les nostres ciutats i pobles. Que ell sigui qui guiï tothom pel camí de la justícia, de la veritat, de la llibertat, del respecte mutu, de l'autèntica germanor humana. Llavors el terrorisme desapareixerà, i no per la força d'una violència superior, sinó per la força de l'amor de Déu, que és el que salva de debò la humanitat.

Continuem, germans, la nostra celebració eucarística. Oferim a Déu Pare el sacrifici de la mort i la resurrecció de Jesús el Fill de Déu fet home. Oferim-li

"Demanem al Senyor que toqui el cor dels autors del terrorisme i il·lumini la seva consciència"

aquesta hora i sempre, sapiguem estar en el nostre lloc, que és el lloc de la defensa dels drets de l'home. I que sapiguem fer-ho per exigència d'humanitat i per exigència de la fe en el Déu que salva.

I us convido a pregar també pels terroristes i pels qui, encara més repulsius que ells, pels qui mouen els fils d'aquesta diabòlica i absurda lluita, des de l'obscura impunitat de la seva pretesa raó. No n'hi ha cap, de raó, per atemptar con-

els altres a fer el mateix, segons els disegni de Déu.

Des de divendres, sobretot, estimats germans, ens fem tots aquella pregunta tan vella de ¿per què passa tot això? Fins i tot hi ha qui s'atreveix a dir: Si Déu existís no permetria que passessin aquestes coses! Són unes preguntes que tots portem a dintre nostre i que en moments de desastre i de dolor intens, encara s'exacerben més. És el mateix que hem sentit en la lectura de l'evan-

"Déu no fa com els terroristes que imposen la seva llei per la força de les armes. Déu, se'ns dona, en Jesús, el seu Fill"

moral ni ètica possibles. I a Déu ningú de nosaltres, ni cap autoritat en aquest món, no pot suprimir-lo; ni pot retallar la seva santa llei. El terrorisme entre altres raons concretes molt complexes que el crea i el manté, és fill del rebuig que fem de Déu, no sols en el nostre cor, sinó també en la nostra societat humana. Llavors desapareix l'autèntic amor humà, no es respecta res ni ningú, se subverteixen tots els valors i la convivència es fa impossible. Hem

també amb Jesús, el sofriment de les víctimes de la violència i del terror, el dolor de tots, les nostres pors, les nostres incerteses. Que Ell ho transformi en benedicció sobre tots nosaltres.

Que la Mare de Déu de la Mercè, Redemptora de Captius, i Patrona de la nostra ciutat, ens ajudi a tots amb la seva intercessió en aquests moments de tribulació, i sempre. I a tots ens concedeixi la pau de Déu.

Així sigui.

TARRAGONA

De mans del doctor Torrella, al santuari de la Mare de Déu del Camí

Confirmació de 76 joves a Cambrils

CAMBRILS.—En el Santuari de la Mare de Déu del Camí i en el curs d'un acte molt emotiu y acuradament preparat, el senyor arquebisbe de Tarragona Dr. Ramon Torrella i Cascante va administrar el sagrament de la Confirmació a setanta-sis joves cambrilencs, adscrit a la parròquia de Santa Maria.

Els joves, estudiants de 8è d'E.G.B. i de primer de B.U.P. o F.P., s'havien preparat convenientment amb una catequesi apropiada, intensificada la darrera setmana amb trobades col·lectives en les quals el rector mossèn Josep Raventós els va explicar amplament el significat del sagrament i de la persona del bisbe administrant que, per altra part, havia tramès dues comunicacions escrites: una als catequistes i una segona als joves que havien de confirmar-se.

El Santuari Marià de Cambrils va omplir-se de

gom a gom entre joves, padrins, familiars i fidels, que van seguir amb joia i devoció la cerimònia i amb molta atenció l'homilia de l'Arquebisbe Primat que va parlar del Esperit Sant i dels seus dons i va marcar al jovent camins de perfecció i d'amor als germans.

L'administració del Sagrament i la Missa concelebrada que van tenir quasi una hora i mitja de durada, van acabar amb el cant dels Goigs a la Mare de Déu del Camí i posteriorment tots els assistents van reunir-se a la cripta del propi santuari, destinada especialment a la celebració d'actes de tipus cultural, per participar en un refresc preparat pels pares dels joves que s'havien confirmat i on, amb la presència del Dr. Torrella, es van viure moments de germanor, alegria, conversa i convivència.

JOSEP SALCEDA I CASTELLS

La collita

Quan, a pobles de pagès, arriba aquest temps, la collita desvetlla arreu aires d'interès, de preocupació, d'il·lusions, fins i tot, més o menys dissimulades, i no es podria pas passar per menys quan d'ella en depenen tantes coses.

Els antics vivien tan pendents del camp i de les collites que àdhuc hi referien les seves festes principals, i així celebraven Pasqua Florida quan els camps s'omplien de flor en promesa d'uns fruits esperats, i tornaven a celebrar la Pasqua, la Granada, cinquanta dies després, a la recollida dels primers fruits.

Però un dia, enmig d'una situació d'ignominia extrema que passava l'antic Israel en terra estrangera, de sobte aparegué tot d'una florida de rostres il·luminats per prometedores esperances: Déu se li havia acostat compadit i li obria el camí d'una terra escollida, d'un país esplèndid i generós; en endavant seria aquesta la seva Pasqua Florida, com a tribut de reconeixement perenne al Déu que sempre era amb ells. Però és que també, cinquanta dies més tard, Déu els donaria motius per celebrar, amb la Pasqua Granada, una collita molt més substancial que totes les collites del camp: el mateix Déu oferia a Moisés unes normes de vida que, d'observar-les, els convertiria en el Poble per excel·lència damunt la terra i serien escollits i considerats com el SEU POBLE. I així les dues Pasques tindrien per al Poble de Déu caràcter de sagrades, per a ser celebrades tots els anys amb pregona emoció.

Tot això, però, no era encara més que com un anunci pal·lid del que en realitat havien de ser després de dues Pasques per als cristians: Crist, amb la seva Resurrecció, ens alliberaria de totes les esclavituds que només poden degradar l'home i, si ens hi adherim per una fe sincera, ens faria dominadors fins del pecat i de la mort; per això ens oferia amb la Pasqua Granada, el fruit del seu mateix Esperit que fecundés les nostres vides amb les llums i el coratge necessaris per a seguir el seu estil de vida i fer-nos ensem alliberadors de les esclavituds del nostre món. És com la collita que ens hauria de portar de cap als cristians, molt més que als pagesos la collita dels fruits de la terra.

Recordem com Jesús tot contemplant els sembrats es planyia: "La collita és abundant, però són pocs els segadors" (Mt. 9,37); són pocs els qui senten i viuen el compromís que els pertoca en la cristianització d'un món que es paganitza, i és per això que el Papa constantment ens està invitant perquè, cara a l'any 2000, ens plantejem seriosament els cristians aquesta comesa i és per això també que obre en aquesta Pentecosta, tot un any dedicat a la Mare de Déu perquè la seva mediació ens esperoni a disposar un començ de segle que pugui ser com una nova PENTECOSTA per a tot el món que ens envolta.

Parròquia de Santa Coloma de Queralt

FETS I CRITERIS

La S.I.D.A.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Ja fa temps que es va estenent una preocupació alarmant per la greu amenaça de la SIDA. Aquesta nova epidèmia, definida com la Síndrome d'Immunodeficiència Adquirida, es presenta amb una forta gravetat, sia per la seva ràpida difusió, sia pel seu elevadíssim índex de mortalitat, pràcticament del cent per cent.

Les característiques amb què es presenta aquesta nova malaltia provoquen unes reaccions socials que van més enllà dels aspectes científics i mèdics. És per això precisament que la Comissió Permanent de l'Episcopat espanyol va publicar, fa tres setmanes, una nota que era una crida a la reflexió i oferia una paraula d'orientació.

En primer lloc és obligat constatar que quan semblava que el progrés de la ciència mèdica assegurava pràcticament dominar o pal·liar quasi totes les malalties, de cop i volta la SIDA ens fa palpar la nostra feblesa i la nostra misèria.

El sentit cristià ens porta a considerar que la condició de la naturalesa humana és admirable per la seva grandesa i també molt vulnerable per la seva fragilitat. El cos humà, que és una "màquina meravellosa", és primàriament una realitat efímera que porta el germen del sofriment, de la malaltia i de la mateixa corrupció.

Nosaltres, els creients, acceptem per la fe que la naturalesa humana va quedar "ferida" o "vulnerada" pel pecat original.

Amb aquesta visió de l'home no hi ha pas necessitat de pensar que les noves malalties o epidèmies són un càstig directe de Déu pels pecats del món. Aquesta seria una interpretació exagerada i massa simplista.

Davant de l'existència de la SIDA el creient ha de sentir-se mogut per una actitud de confiança en Déu i de solidaritat vers les persones afectades.

És veritat que el sofriment i el dolor són sovint font de purificació del propi orgull i del sentit d'autosuficiència. Però davant la realitat de la SIDA ha de prevaler la convicció que Déu vol que reaccionem amb responsabilitat i que treballem per dominar aquesta epidèmia amb solidaritat, perquè tots pertanyem a la gran família humana.

Mentre no es trobin remeis eficients tots els esforços s'han d'orientar a la prevenció de la malaltia. Això suposa informació i coneixements adients.

Les autoritats sanitàries han d'insistir en les mesures preventives. No obstant, s'haurà de procurar que no es fomenti ni la promiscuïtat ni una permissivitat que menin a unes formes de comportament greument deficientes des del punt de vista social i moral.

Tots som cridats a respondre segons la nostra pròpia responsabilitat, sigui a nivell dels Governos sigui a nivell de l'Església. La SIDA ha de ser, no una causa d'escàndol o de desesperació, sinó un fort estímul per lluitar i per viure la solidaritat.

Tots els malalts són dignes d'atenció i necessiten el nostre amor i la compassió efectiva, que vol dir "patir amb ells" i ajudar-los. Els afectats per la SIDA també i no menys que els altres.

No passem de llarg deixant sols els més necessitats. Imitem tots el Bon Samarità (cf. Lc 10, 25-37).

Visiteu

les esglésies

Romàniques

de Sant Pere

de Terrassa

Sant Pere, Festa Major de Terrassa

Amb motiu de la solemnitat de Sant Pere, Festa Major de Terrassa, com s'ha fet en d'altres ocasions, "Catalunya Cristiana" dedica unes pàgines especials a aquesta ciutat. Ens apropem a aspectes inèdits o poc coneguts que ens donen una nova dimensió d'aquesta ciutat del Vallès.

Important presència d'ornaments litúrgics en les seves col·leccions

El Museu Tèxtil aplega més de 12.000 peces

El Museu Tèxtil de Terrassa és un museu jove. Acaba de complir quaranta anys. Fundat per un grup d'industrials tèxtils, amb l'egarenc Josep Biosca Torres al davant, es creà el 1946 amb una col·lecció inicial d'uns dos mil teixits antics. En el curs dels anys ha anat incorporant col·leccions i noves adquisicions i donatius (col·leccions Abadal, Viñas, Moragas, Tórtola Valencia, Tolosa, etc.) fins a integrar avui un conjunt de més de dotze mil peces de teixits i indumentària.

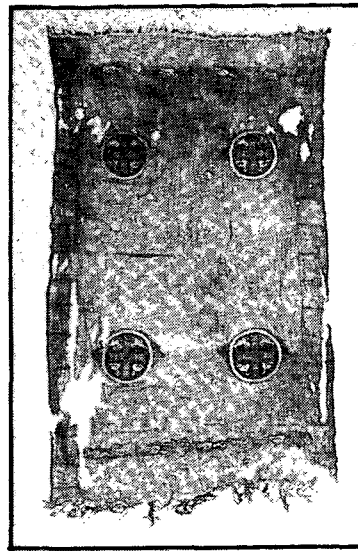
L'actual Museu i el seu contingut

El tercer i definitiu edifici del Museu Tèxtil, construït per la Diputació de Barcelona, de la qual depèn, fou inaugurat el 1970, prop del futur parc de Vallparadís i junt al Museu de la ciutat de Terrassa, ubicat en el restaurant castell-cartoixa del mateix nom.

Amb anterioritat, les col·leccions inicials del museu foren conservades i presentades, successivament, en una nau de fàbrica i en el centre de l'edifici de la Corporació de fabricants tèxtils de Terrassa o Institut Industrial. Avui, el modern edifici funcional del Museu, conté els serveis bàsics per a una institució d'aquest tipus (oficines, sales d'exposicions, biblioteca especialitzada, auditori, cafeteria, etc.) i en el conjunt de més de trenta sales, presenta al públic una selecció de les seves col·leccions, mentre la major part d'aquestes es conserva a les dependències i instal·lacions de reserves.

Per al visitant, constitueix una sorpresa el gran valor i la categoria universal d'algunes de les seves col·leccions, que converteixen el Museu, molt per damunt de circumstàncies, característiques o anècdotes del petit món tèxtil local o català, en una institució de categoria universal per les seves sèries de teixits egipcio-coptes, els seus grups de teles orientals (persec, turques, bizantines, índies, xineses, etc.), els seus valuosos teixits hispano-àrabs, les seves peces de les cultures precolombina o virregnals, les seves grans col·leccions europees, des de l'edat mitjana a la revolució francesa (italianes, espanyoles, franceses, angleses, etc.), les originals mostres d'estampats o indianes i l'elegància, originalitat i esperit creador de les seves sales d'indumentària que abasten des de vestits del segle XVIII a les recents creacions d'alta costura.

En diverses de les sales i col·leccions es descobreix la presència de símbols i motius religiosos, que ja apareixen en el grup cristià copte d'Egipte i s'ofereixen amb tota la seva esplendidesa en les teles

Vel eucarístic bizantí. S. XII.

medievals espanyoles i sobretot en les peces italianes renaixentistes.

Però les sales més espectaculars en aquest sentit són les que presenten una bona selecció d'ornaments litúrgics, integrada per terns complets, casulles, capes pluvials, dalmàtiques i els seus complements, pal·lis, frontals d'altar, draps eucarístics, mitres, etc., procedents principalment de l'antic culte en temples espanyols, italians i francesos.

Velluts i brodats diversos decoren aquests ornamentals, destacant pels seus grans motius religiosos les peces espanyoles i per la frivolitat dels seus atractius temes florals les casulles i capes franceses. En altra secció del Museu, cronològicament més moderna, figura la indumentària episcopal del que fou prior-arxiprest de Terrassa i després bisbe d'Astorga, el Dr. Castelltort.

Activitats, exposicions i visitants

El Museu egarenc ha estat marc d'activitats tan destacades com la reunió internacional de directors de museus i experts tèxtils del Centre Internacional d'Estudis de Teixits Antics, el primer Simposi Nacional de la Indústria Tèxtil o la gran exposició col·lectiva de tapis espanyol contemporani i d'exposicions tèxtils, amb participació de més de seixanta artistes i que fou la base de l'actual col·lecció de tapisos contemporanis que posseeix el Museu.

El Museu Tèxtil egarenc ha presentat en els últims trenta anys unes cent cinquanta exposicions, algunes tan destacades com les internacionals de tapisos hongaresos i suïssos, la del mil·lenari de l'Abat Oliva, la nacional d'art contemporani, la de fauna vivent cavernícola, les de gravat d'Albert Durero i Joan Miró, obres de Picasso i Manolo Hugué, mosaics de Santiago Padrós, ceràmica de Llorens Artigas, moda del segle XX, commemoració de Jacquard, etc., mentre que peces del Museu han figurat en importants exposicions europees i americanes.

Al llarg d'aquests quaranta anys d'existència, el Museu ha vist desfilar per les seves sales més d'un quart de milió de visitants i actualment serveis especials tenen cura de promoure i atendre les nombroses visites escolars, de jubilats i de turistes que descobreixen un museu singular en aquesta Catalunya que és terra de museus, un museu que resisteix en igualtat de contingut i qualitat qualsevol paral·lel amb altres de l'estranger dedicats a la història, l'art i la tècnica tèxtil.

DR. F. TORRELLA I NIUBÓ

GENESIS

FILATURES GÈNESIS, S.A.

Dr. Turró, 22-26, Terrassa, Espanya. Tel.: (93) 788 06 12*.

Dir. Teleg. GÈNESIS, Tèlex 53247 GNSI.

Export Department

Gran Via de les Corts Catalanes, 774, àtic 2a.

Tel.: (93) 232 78 51, Tèlex 97763 GEKO -

08013 Barcelona, Spain.

llanes
KÀTIA

LLANES KÀTIA, S.A.

Carr. de les Fonts a Terrassa km. 22
Tel. (93) 785 15 00 - Tèlex 93599 LAKA-E
08228 LES FONTS - TERRASSA (ESPANYA)

Sant Pere, Festa Major de Terrassa

L'Arxiu Tobella, crònica i memòria gràfica

L'any vinent, l'Arxiu Tobella de Terrassa celebrarà el desè aniversari de la seva constitució oficial. Es tracta, doncs, d'una entitat força jove en el panorama de la cultura terrassenca. Amb tot, la seva intensa activitat, així com la importància dels serveis que ofereix, han fet de l'Arxiu una peça clau en el procés de dinamització del món cultural de la ciutat.

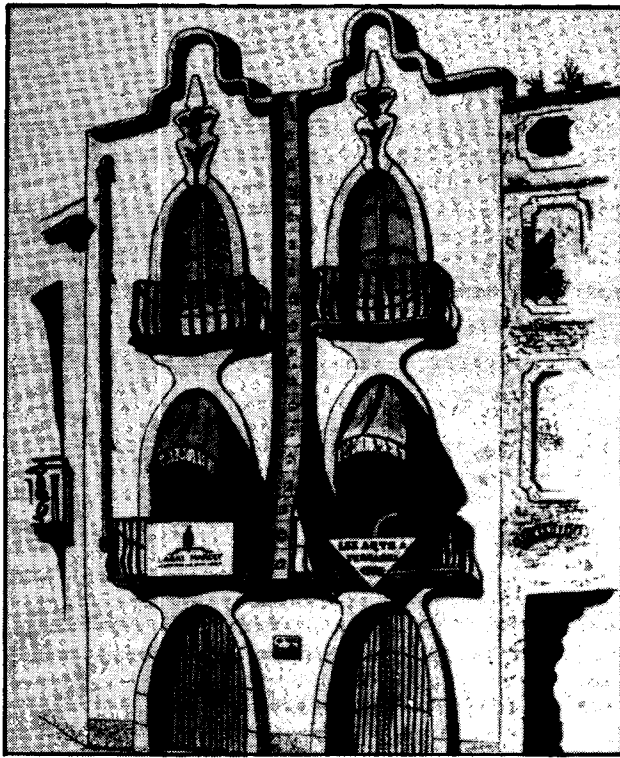
L'Arxiu Tobella es defineix com a Fundació Cultural Privada de projecció pública. La institució, regida per un patronat que presideix el seu fundador, Manel Tobella, vetlla per la conservació i ampliació del fons gràfic de la ciutat. Amb les seves 150.000 fotografies de procedència molt diversa, l'Arxiu constitueix un exemplar únic en el seu gènere en matèria d'història gràfica local a tot el Principat.

La memòria gràfica esdevé, en la moderna recerca històrica de la contemporaneïtat, una eina fonamental de suport a la investigació. Si a això afegim el procés de revifalla que la història local ve experimentant d'uns anys ençà, conclourem que l'Arxiu Tobella ha fet possible el naixement d'una nova forma de documentar el treball dels especialistes de la història recent de Terrassa.

Col·laboració en l'enriquiment cultural de la ciutat

L'Arxiu, però, no ha volgut limitar la seva tasca a tenir cura del patrimoni fotogràfic local, i ha pres la iniciativa de participar activament en l'enriquiment cultural de la ciutat. Tres grans línies conformen aquesta tasca de difusió: la col·laboració amb la resta d'entitats terrassenques en l'organització d'actes de divulgació històrica i patrimonial, l'activitat en matèria d'exposicions públiques, i la tasca editorial.

La primera línia d'actuació opera en el marc de la coordinació dels potencials de les institucions terrassenques a fi de donar al ciutadà una oferta cultural més rica i més digna. De les moltes activitats en què ha participat l'Arxiu, podríem destacar la celebració dels actes del cinquantenari de la presència de la Caixa de Pensions a la ciutat. Per a aquesta ocasió, l'Arxiu va encarregar-se d'organitzar una gran exposició retrospectiva, acompanyada de la publicació d'un dens catàleg i de tres conferències a càrrec de pres-

L'Arxiu Tobella ha fet possible el naixement d'una nova forma de documentar el treball dels especialistes en la història recent de Terrassa.

tigiosos historiadors locals sobre els temes de la República, la Guerra Civil i el franquisme.

En el marc de la segona directriu, la Fundació ha dut a terme nombroses exposicions sobre història gràfica de la ciutat. Les seves sales són visitades cada any per un ingent nombre de terrassencs sempre interessats pel coneixement o la remembrança de fets i llocs que el temps ha transformat. Alhora, els visitants poden admirar el magnífic edifici modernista, obra de l'arquitecte Lluís Muncunill, que l'Arxiu va aconseguir salvar de les mans de l'especulació im-

mobiliaria i que, des de fa deu anys, és la seva seu social.

La importància de la tasca editorial

Volem dedicar una atenció especial a la tasca editorial de la Fundació. Tret d'alguns casos específics, aquesta tasca s'ha centrat en la publicació de la crònica diària de la ciutat, recollida en volums anuals. El primer d'aquesta sèrie fou el llibre "Terrassa 1978", i l'han seguit vuit anuals més fins a arribar al "Terrassa 1986", aparegut el gener d'enguany.

El de Terrassa és el primer i el més constant dels publicats a Catalunya, i és també el més matiner, donat que la seva excel·lent coordinació tècnica possibilita que en el termini dels primers 30 dies d'un any, la crònica de l'anterior surti ja al carrer.

La intenció que mou l'Arxiu de publicar els anuals és la voluntat de deixar constància fiable, escrita i visual, de l'esdevenir diari de la ciutat en una obra de consulta ràpida i operativa. En aquest terreny, segueix les petges dels anteriors cronistes de la ciutat, com ara Baltasar Ragón. Per l'Arxiu, la crònica, sense pretendre ser història, és un instrument important per al coneixement del passat de Terrassa, tant de cara a l'historiador com per al ciutadà interessat en els aspectes més quotidians de la realitat terrassenca.

Es per aquest motiu que, a més dels anuals d'actualitat, la Fundació ha patrocinat l'edició d'anuaris retrospectius, que seguint el mateix esquema de la notícia diària, recullen etapes de la vida terrassenca que encara no havien estat coberts pels cronistes que precediren l'Arxiu en aquesta tasca. Així, foren editats els llibres "Terrassa 1964-1977" i "Terrassa 1920-1930", i reeditats els historials 1931-1935 de Baltasar Ragón. Actualment, i a més del "Terrassa 1987", s'està procedint a l'elaboració d'un volum que recollirà des del primer any del segle XX fins al 1919.

Les edicions de l'Arxiu tenen una molt ampla tirada, cosa que és possible mercès a una xarxa d'entitats difusores que cada any, i de manera incondicional, donen suport a la tasca de la Fundació.

PERE FIGUERAS

SOCIETAT ANÒNIMA ESPANYOLA

**Productes d'Alumini
prelcat per a la construcció,
indústria i decoració.**

PERSIANES, GELOSIES, FALSOS SOSTRES,

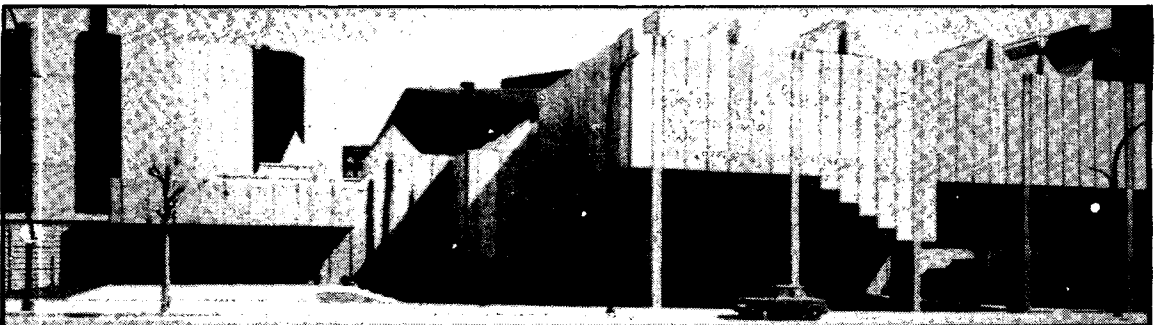
CINTES METÀL·LIQUES...

Fàbrica i Oficines:
Avda. Béjar, 255
08226 Terrassa
Tel.: 785 12 00
Telex 50518 GRADH-E

Delegacions:

BARCELONA 93-417 51 23
BILBAO 94-499 26 22
MADRID 91-641 21 12
MÀLAGA 952-39 22 12
SARAGOSSA 976-44 24 84

Perquè un Centre Cultural a Terrassa?

Terrassa és i ha estat sempre una ciutat que malgrat el seu elevat índex industrial —una passejada pels carrers i places ens mostra com conviuen les naus industrials i els tallers amb les vivendes— ha sabut mantenir un sistema d'alta convivència social.

Des de l'esclat industrial amb la instal·lació dels vapors i la posterior incorporació de l'electricitat, Terrassa va digerir l'augment demogràfic i econòmic sense perdre el caràcter de població humanitzada i de posseir una societat civil molt activa.

Les nombroses societats corals, casinos, penyes i centres parroquials en donen bona mesura.

A la dècada del 1925 al 1935, Terrassa comptava pel cap baix amb una dotzena de teatres en actiu, essent la població d'uns quaranta mil habitants.

La guerra civil i la consegüent post-guerra, tant llarga i tant variada va fer canviar alguns conceptes de la societat terrassenca.

L'important creixement demogràfic degut a la immigració —de quaranta mil habitants a cent-seixanta mil—; les limitacions que el règim governant imposava a la societat i a la cultura; un marcat desequilibri econòmic entre les classes socials; uns canvis en els costums i els gustos; és a dir, un llarg etcètera, van fer que l'activitat cultural quedés reclusa en les entitats d'aquest caire, mentre la ciutat veia tancar, un darrera l'altra, la quasi totalitat dels teatres als quals hem fet referència, produint-se un fort desequilibri entre les iniciatives privades de les entitats culturals i la manca de locals i recursos per portar-les a terme.

Aquesta situació provocava que el gros de la ciu-

tadania s'anés allunyant del consum cultural, perdent així la ciutat una de les seves característiques més definitòries, la vida social i la cultural, ja que darrera de la pèrdua dels teatres vingué una forta davallada de la vitalitat dels casinos i societats recreatives.

Dinamització de la vida cultural

Fou cap a finals de l'etapa predemocràtica i que amb motiu de celebrar el seu centenari, la Caixa d'Estalvis de Terrassa tingué l'encert i el coratge d'edificar per a la ciutat, la comarca i el país, un Centre Cultural, prou capaç com per dinamitzar i amplificar els esforços que les entitats culturals feien per mantenir un reducte de vida cultural a la ciutat i prou capaç també com per acollir totes, o gairebé, les iniciatives noves que podien sortir.

I així ha esdevingut. Des del l'any 1980 en què fou inaugurat, el Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, ha vist, com d'una manera progressiva però ràpida, s'han anat desenvolupant en els seus espais activitats i més activitats, que han permès retornar a la ciutadania, l'ocasió i el gust pel consum de la cultura en les seves més àmplies manifestacions. Teatre, música, dansa, arts plàstiques, conferències, trobades, cicles monogràfics, jornades, congressos,...

A més s'allotgen en el Centre Cultural set entitats que despleguen cadascuna d'elles, moltes iniciatives i activitats que enriqueixen la ciutat.

Per tot plegat, avui, podem afirmar amb orgull que el Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, bull d'activitats i amb ell, la ciutat i la comarca, essent reconegut per propis i estranys que Terrassa torna a ser, una ciutat cultural.

Sant Pere, Festa Major de Terrassa

Es vol que sigui un instrument útil i didàctic

El museu de la Ciència i la tècnica vol omplir un buit

A Catalunya, país amb una gran tradició col·leccionista, s'ha creat una gran quantitat de museus, segons ha comptabilitzat el Servei de Museus n'hi ha uns 250. La majoria d'ells han dirigit els seus esforços a recollir elements que es podrien classificar dins l'àrea del patrimoni artístic i del patrimoni arqueològic. Últimament les col·leccions s'han enriquit amb peces d'etnologia gràcies als esforços dels professionals d'aquest camp.

Per arrodonir la rellevància d'aquestes diferents àrees patrimonials, les institucions públiques han creat uns grans museus a Barcelona, el d'Art que aviat s'unificarà dins el recinte del Palau Nacional de Montjuïc i el d'Arqueologia (que de fet és de Catalunya) que és propietat de la Diputació.

Si donem una ullada a la tipologia dels museus que hi ha a la resta dels països europeus ens adonarem que nosaltres tenim un gran buit: els museus de ciència y tècnica. Efectivament un percentatge molt gran dels nous museus europeus estan relacionats amb aquestes temàtiques. Durant els últims vint anys hi ha hagut una preocupació per la salvaguarda de

tot allò que podríem anomenar els sistemes tècnics de la nostra societat. S'enten com a sistema tècnic el patrimoni immoble (fàbriques, ponts etc), el patrimoni moble (calderes, eines màquines...), els productes fabricats (telèfon, cafeteres...) i per últim els oficis i tècniques de treball, que s'anomena el "savoirfaire" que va unit estretament amb els elements materials tècnics.

A Catalunya hi va haver una primera iniciativa de crear un Museu de Ciència i Tècnica a l'any 1937 però les circumstàncies no van permetre fer-lo realitat. L'Associació d'Enginyers va rellevar la idea al 1977 i al 1982 la Generalitat la va assumir. Al cap de poc temps al 1984 es va obrir al públic l'edifici de l'antic Vapor Aymerich, Amat i Jover de Terrassa, seu del futur Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya. Es van instal·lar tres exposicions temporals, es va restaurar la façana i es va mostrar la col·lecció d'objectes que en poc temps s'havia recollit.

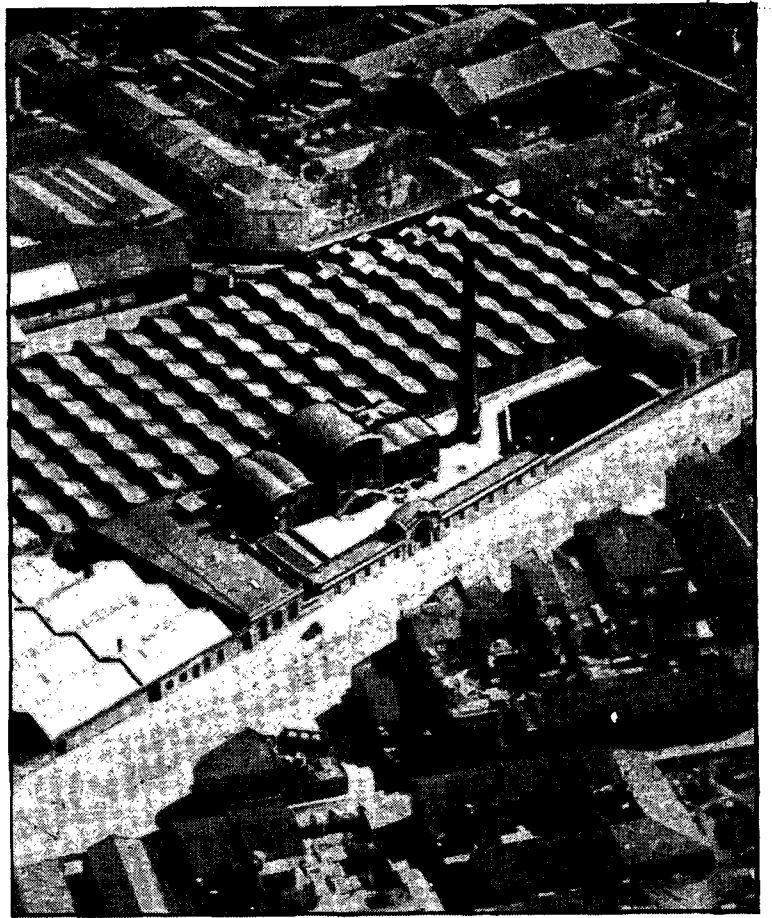
Una eina didàctica

En l'actualitat ja han entrat més de 4.000 objectes al Museu i

s'han començat les obres de restauració de l'edifici. Una comissió científica estudia el que ha de ser el museu i com s'ha de realitzar.

S'han fixat uns objectius prioritaris, el Museu ha de ser molt visitat i per aquest motiu s'ha de dissenyar d'una forma didàctica i amb possibilitats que el públic pugui divertir-se tocant botons i fent funcionar diversos elements. També es comptarà amb una sala d'actes i una altra d'exposicions temporals amb la finalitat que pel Museu hi passin moltes coses.

Els temes que es tractaran no estaran solament relacionats amb el passat sinó que també hi seran presents les tecnologies que avui simbolitzen el futur. Per exemple al costat dels primitius telèfons, s'exposaran els últims sistemes de comunicació per fibra òptica o els que es realitzen via satèl·lit. Les exposicions seran diverses ja que tractaran diversos temes del món tecnològic. Hi haurà seccions dedicades al tèxtil, a la comunicació, a l'agricultura, a la química, als transports, a l'energia, a la construcció, a la metal·lúrgica, als elements de la llar... Totes elles tindran un denominador comú: Les exposicions no tindran exclu-

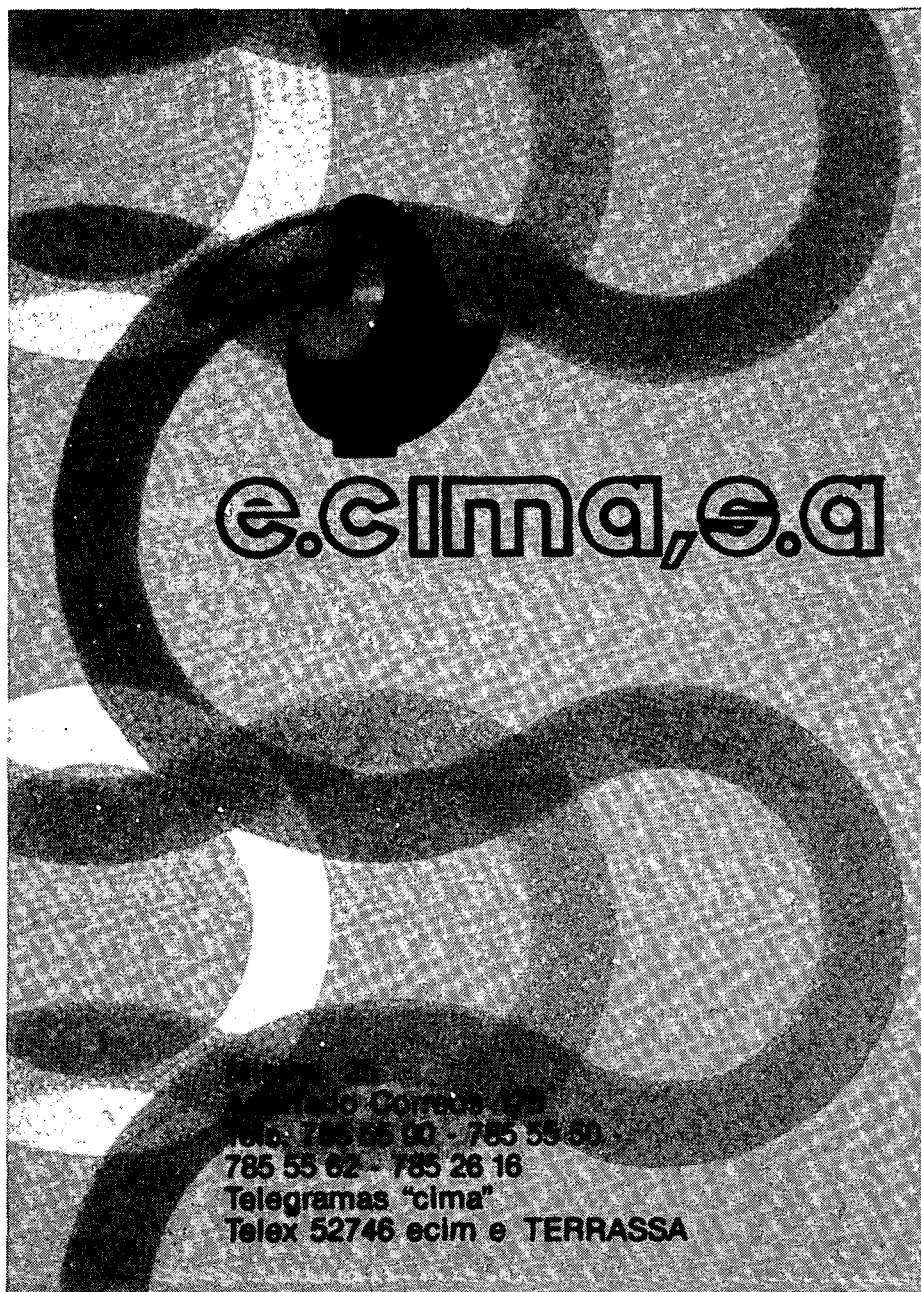
sivament un caire tecnològic sinó que es basaran en la relació entre la ciència, la tècnica i la societat. L'home a través del seu món del treball i de l'oci i de la vida familiar serà el verdader protagonista.

El Museu de la Ciència i la Tècnica s'estructura en diversos museus que exposaran seccions temàtiques concretes. En el moment actual ja estan en funcionament El Museu Molí Paperer de Capellades, el de la Pell a Igual-

da i s'ha endegat el del Ferrocarril a Vilanova i la Geltrú. S'espera que en un futur altres museus es vincularan a aquest projecte.

Quan aquest projecte sigui realitat, Catalunya haurà aconseguit omplir el buit que hi ha en aquest camp i es disposarà d'una organització exemplar a escala europea.

EUSEBI CASANELLES
I RAHOLA

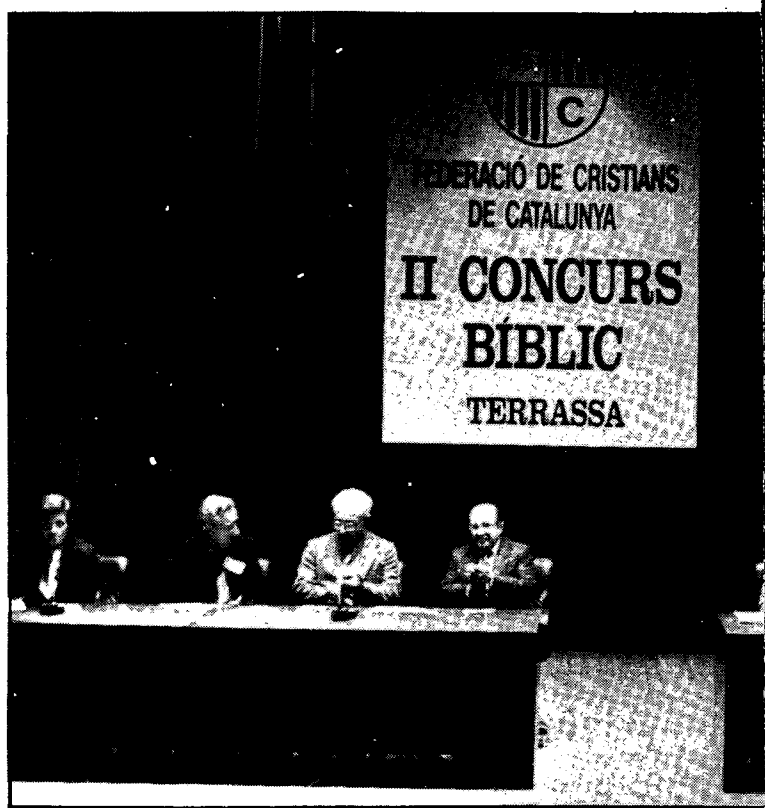

Teixits
per a
tapisseria
i
decoració

Sant Pere, Festa Major de Terrassa

El nostre director va assistir a l'acte de lliurament dels Premis.

Els estudiants han descobert, a través de la Bíblia, el missatge de

Un pas endavant en la cristianització de les escoles

El "II Concurs Bíblic" desvetllà l'interès dels estudiants catalans

Força abans de l'hora anunciada, una concurrència fluida i continuada de gent vinguda d'indrets ben allunyats, féu que, a l'hora d'iniciar l'acte, la sala plena de gom a gom, oferís a la vista la variada coloraina dels vestits infantils. Mn. Jarque anuncià, la programació i desenvolupament de la festa.

L'acte de repartiment, era estructurat en dues parts ben diferenciades:

En la primera, tres ballets regionals, a càrrec de l'Esbart de la Fundació Busquets local.

Exhibició de Gimnàsia Rítmica, per col·legiales de l'Escola de Santa Teresa de Jesús.

Estrena de la Coral Xiroi, amb l'execució de tres composicions a veus.

En conjunt, podríem adjectivar de molt encertada,

En el marc escaient de la Sala d'Actes del Centre Cultural, magnífic conjunt arquitectònic amb què la Caixa d'Estalvis de Terrassa ha enriquit la cultura terrassenca, tingué lloc el repartiment de premis del segon Concurs Bíblic, organitzat per tot Catalunya, per la Federació de Cristians, Grup de Mestres Catòlics local i la decidida col·laboració de "Catalunya Cristiana".

aquesta primera part de l'acte, per la varietat, mobilitat i la justesa d'interpretació, tota ella protagonitzada per col·legials, ajudats per una escenografia de qualitat. Els aplaudiments bé que ho corroboraren.

Dit això, només voldríem remarcar el grau d'entusiasme que desvetllà en els adolescents el ritme sincopat. És una mica sorprenent per a les per-

sones majors constatar com vibren i s'hi identifiquen. Va ser el cas de la Gimnàsia Rítmica. És un detall que fa pensar perquè, a vegades d'una manera inconscient els grans les defugim. Sentim una mena de prevenció per novetats que, ben mirades són neutres. Que en res no perjudiquen l'essència de la nostra fe quan, amb la deguda mesura, poden molt bé ajudar a incardinar-la a les noves generacions. Es una disgressió purament personal i per tant, llegeu-la com a tal.

En la segona part, iniciada després d'un breu descans, els senyors Salvador Alavedra, dirigent de la Federació de C.C., el Sr. Lluís Badia, de la Delegació Diocesana d'Ensenyament del bisbat de Solsona i el Rnd. Carles Solé i Perdigó, Delegat del Sr. Bisbe, glossaren en breus i encertats parlaments la raó de la festa i el goig de veure l'èxit que el Concurs ha assolit enguany.

I així s'arriba al moment culminant de l'acte:

Lectura del Veredict del Jurat

La senyoreta Maria Iribar-

ren, Secretària del Jurat Qualificador, el llegeix enmig d'una silenciosa expectació.

S'han rebut les respostes de 3.039 participants, alumnes de 52 Col·legis a raó de dues i tres aules per col·legi. Geogràficament, n'hi ha de totes quatre provincies; de Lleida capital, Balaguer, Bellpuig, Mollerussa, de Tarragona capital, Cambrils, l'Espluga de Francolí, Montblanc. De Barcelona capital, Manresa, Sabadell, Terrassa, Caldes, Cornellà. De Girona capital, Palamós, Palau Sacosta, i altres d'arreu per no allargar-nos.

Tal i com s'establia a les Bases, s'han concedit els 15 primers premis. Cinc per a cada una de les tres categories establertes, per un valor en llibres i material escolar, cadascun d'ells, superior a les cinc mil pessetes.

No esmentem el nom dels guardonats, perquè "Catalunya Cristiana" en el seu n.º 400 del 24-30 de maig proppassat, ja en va publicar la relació.

S'ha ampliat el nombre de premis amb el de 99 accèssits que rebran cada un el llibre "la Bíblia Il·lustrada" d'Edicions Paulines, gràcies a l'ajut de "Catalunya Cristiana". El seu preu a les llibreries, és de 1.000 pessetes.

I a més a més, el jurat ha acordat, també, d'atorgar un clauer-recordatori, a tots i a cada un dels participants. Que rebran al seu col·legi els que no són presents aquí.

A continuació són cridats un per un, els premiats que re-

El nombre de participants s'ha incrementat en la segona edició del Concurs.

ben el guardó dels responsables que hi ha a la presidència enmig d'una salva d'aplaudiments de l'auditori, subratllats amb eufòria pels companys de cadascú.

A poc a poc, la sala es va buidant; (el retorn té les seves exigències) i així acaba l'acte als volts de la una del migdia.

Mirant endavant

Del primer Concurs Bíblic al segon, s'ha fet una passa de gegant. Sense adjectius triomfalistes, les xifres canten.

Parlem amb en Màrius Heras i amb Maria Iribarren, que han assumit fins ara, el pes més feixuc de l'organització:

—Dificultats?

—Mira. El motor nostre, no és altre que el de desvetllar l'interès dels estudiants a descobrir, a través de la Bíblia, el missatge de Jesucrist. I potser també moguts per aquelles paraules tan boniques i plenes d'amor, "deixeu que els nens s'apropin-

**SUBSCRIVINT-NOS A
"CATALUNYA CRISTIANA"
FEM ESGLÉSIA I
FEM PAÍS!**

UNS TERRASSENCS

Sant Pere, Festa Major de Terrassa

El meravellós altar major de la basílica del Sant Esperit

Aquesta església construïda a partir del 1573 fou acabada el 1621. Al 1699 s'inicià la construcció del magnífic retaule barroc. Segons el contracte, la seva realització havia de durar 18 anys. S'hi invertiren més de 30 anys i fou el mestre Mompeó l'artífex del meravellós altar barroc. El mestre fou classificat en la història com un dels escultors barrocs catalans de primera fila. A la mort del mestre, fou acabat pel seu fill al cap de tres anys. La generació d'aquell segle féu un esforç immens per portar a cap l'esplendidesa d'aquell retaule barroc terrassenc, un dels exemplars de més pompa, riquesa i correcció de talla. El 21 de juliol de l'any 1936 a les 5 de la tarda quedà reduït a cendra.

Del 1940 al 1949, Terrassa inicià la nova decoració del presbiteri d'aquest temple del Sant Esperit.

Un conjunt religiós de genial concepció

L'arquitecte Lluís Bonet, el pintor Antoni Vila Arrufat i l'escultor Enric Monjo foren els autors del nou projecte. L'absis té 24 metres d'alçada per 14 d'amplada. Tot el presbiteri constitueix una filigrana artística extraordinària.

Representa l'església militant i la triomfant.

La primera, a la part baixa, amb les imatges dels apòstols i relleus, presidides per la colossal figura de sant Pere. Sobre aquest cos, sis magnífics grups de sants en pedra policromada, de més de tres metres d'alçada i el meravellós rosetó d'àngels, rodegen la bellíssima imatge de Maria que està sota el Pare etern voltada de beatífics cors d'àngels pintats al fresc.

És un conjunt religiós de genial concepció, notable per les seves excepcionals proporcions i acurada execució.

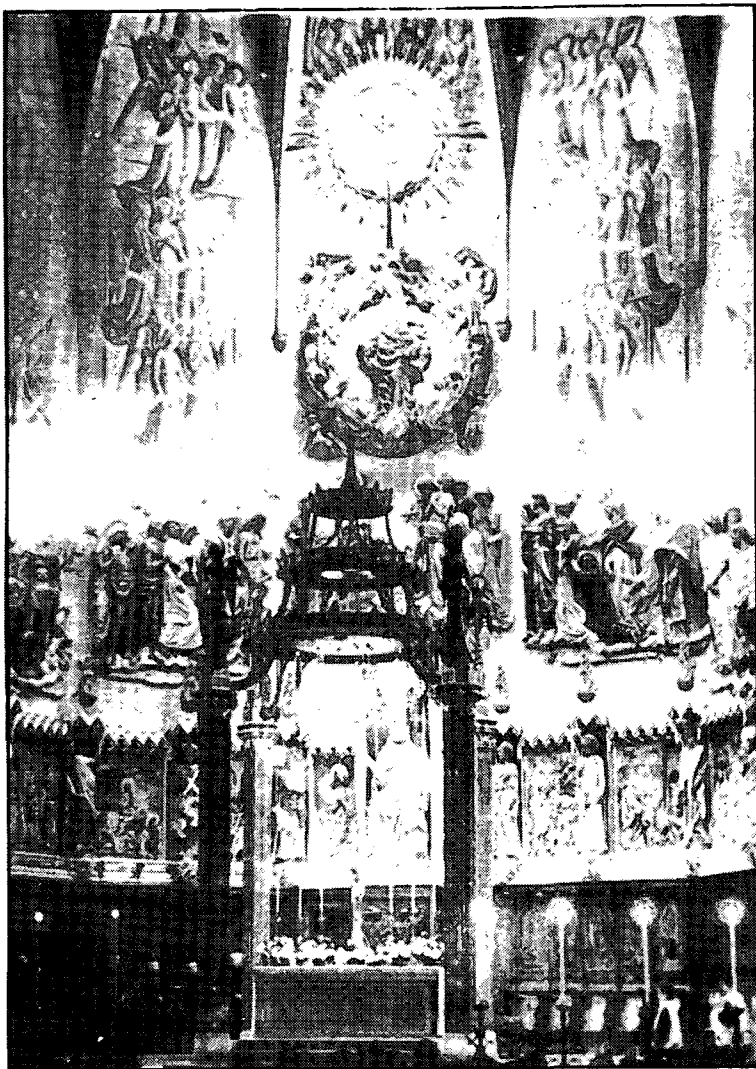
El presbiteri ocupa tot l'absis, i dona la casualitat que està format per set costats, tants com els dons del l'Esperit Sant el qual està representat de manera extraordinària com a titular del Temple.

Una gran escala ens comunica amb el presbiteri. Dos ambons inicien la decoració del retaule. Un té l'emblema de Jesucrist i els símbols dels evangelistes, l'altre representa els Profetes Moisès, David, Jeremies, Daniel, etc.

La paret frontal que salva el desnivell nau-presbiteri, té representades en una filigrana impressionant, per la seva senzillesa, les obres de misericòrdia amb elements contemporanis.

La taula de l'altar, impressionant llosa sostinguda per 12 pilars, simbolitza els 12 apòstols. No està acabada, ja que en el projecte hi havia previst un frontal de noble metall repujat als seus quatre costats. També hi falten les grans aranyes d'il·luminació.

El baldagui és dedicat a l'Esperit Sant. El formen quatre columnes estriades amb capitells de representacions eucarístiques, espigues, raïms. Sostenen quatre figures daurades que representen

Tots els terrassencs estan orgullosos del retaule de l'altar major.

els profetes i l'arcàngel sant Gabriel. Posà de model per un d'ells en Francesc Costa, eximi violinista i gran amic de Monjo. Isaïes, Ezequiel, Joel i Gabriel. Tres corones cobreixen aquest baldagui. En la primera estan representats els dotze fruits, en la segona els set dons i en la superior el nom de Jesús.

La forma d'aquest baldagui fou estudiada de manera que no restés vista al retaule.

Unes notes de dolçor

El retaule propiament dit està format junt amb el Cor o cadirat com un sol element. Al centre del Cor, hi figura el colossal sant Pere, titular de la Basílica. El pedestal

d'aquest sant Pere és de caoba i representa el martiri del primer Papa. Davant la crueltat unes notes de dolçor, com són un pelegrí que assisteix al Sant, un nen que plora, un gos que llepa les seves ferides. Aquest relleu és una filigrana d'anatomia i vigor. A un costat sant Pere en la presó i a l'altre la negació.

Onze apòstols formen el complement del retaule. Als costats de sant Pere, sant Joan i sant Mateu i asseguts els evangelistes sant Lluç i sant Marc. Els dos últims són sant Maties i sant Pau. Entre aquests apòstols, hi ha vuit relleus de fusta que representen escenes característiques dels primers anys de la vida de l'Església.

El més important d'aquesta obra és el nou concepte, en aquells

temps en que va ser fet, del sentit de retaule, traient-li tot emmarcament de columnes, frontons etc. Han estat ordenats els seus elements en el sentit de la representació i funció del conjunt.

El Crist de l'altar és de fusta de cirerer. Els relleus del Cor comencen amb Adam i acaben amb Eva. L'estil és el dels tradicionals cors gòtics espanyols. Cada cadira simbolitza un dels mesos de l'any. Els braços són decorats amb medallons de flors i fruits de l'estació corresponent. Cada espatller representa una festa litúrgica que se celebra el mateix mes.

Així queda representat el calendari cristià.

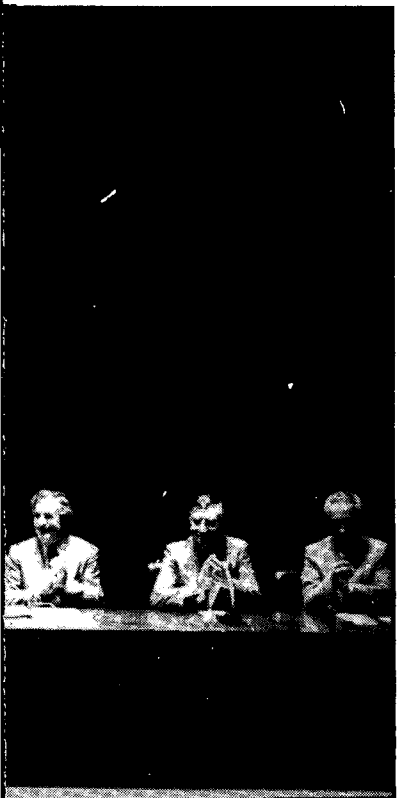
Estudis per a l'adaptació del conjunt

Complementen totes aquestes talles en les seves parts secundàries una ornamentació realista i simbòlica, una simfonia de la naturalesa, animals de terra, d'aigua i de l'aire. Les cartelles representen les cinc parts del món, les quatre estacions de l'any, els treballs agrícoles, flors, fruits, el mar, la muntanya, l'àngel bo, el dolent, els pecats capitals, la mort, etc. Totes aquestes talles tenen un sentit de llibertat artística absoluta.

En uns relleus es commemoren els esdeveniments de la vida de Crist i de Maria i també hi ha representats els sants d'especial celebració en la ciutat de Terrassa, els patrons sant Cristòfor i sant Valentí.

Terrassa té aquesta joia del retaule de l'altar major, conjunt del qual els ciutadans estan orgullosos. No obstant, avui aquest conjunt ja no reuneix les condicions litúrgiques dictades i posades en pràctica pel Concili Vaticà II i que dicten noves normes per la celebració sacramental i el seu corresponent lloc de celebració. S'està doncs estudiant l'adaptació d'aquest conjunt artístic a la normativa litúrgica d'avui, sense que es menystingui i es malmeti cap dels motius artístics que formen aquest excepcional retaule.

JERONI FONT i CASALS
Graduat en Arts Aplicades i
Oficis Artístics

Jesucrist.

a mi,..."

Que això comporta moltes hores de treball,... el cost que ja sobrepassa el mig milió,... el neguit perquè tot rutlli,... sí, sí. Però també hi ha algunes compensacions, què caram! Com rebre ajuts inesperats, de viure una engruna sorpresiva de la "multiplicació dels pans i els peixos",... l'èxit d'avui,...

Tant de bo l'empenta del Concurs Bíblic no minvi. Pot ser el pal de paller que aglutini els esforços per a cristianitzar les nostres escoles.

Heus aquí el repte. Que el missatge arribi arreu.

Totes les persones que vulguin col·laborar-hi, amb suggeriments, esforç personal, ajut, —em diuen—, que ens ho facin saber, i benvinguts.

Demà, si Déu ho vol, ja començarem a treballar pel III Concurs Bíblic 1988. Que tots els nens i nenes ho sàpiguen. I que comptem amb ells!

JOAN PRAT
Secretari F.C.C.

CREACIONS

Alejandro Bell, 89 / Tel. 788 47 50
TERRASSA

CALENDARI

Diumenge, 5 de juliol. XIV del temps ordinari. Sant Miquel dels Sants, trinitari.

El sol surt a les 4'23 i es pon a les 7'28 (hora solar).

Festa major a Vic.

Dilluns, 6 de juliol. Santa Maria Goretti i santa Dominica, verges màrtirs. Sant Isaïes, profeta.

Dimarts, 7 de juliol. Sant Ot, bisbe d'Urgell i sant Fermí, bisbe de Pamplona.

Festa major a Flaçà.

Dimecres, 8 de juliol. Sant Adrià III, papa; santa Aquil·la i santa Priscila, màrtirs.

Dijous, 9 de juliol. Ntra. Sra. Reina de la Pau. Sant Ciril, bisbe i santa Anatòlia, verge màrtir.

Festa major a Arenys de Mar.

Divendres, 10 de juliol. Sant Cristòfol, màrtir. Santa Segona, màrtir i santa Amèlia, viuda.

Festa major a Campdevànol.

Dissabte, 11 de juliol. Sant Benet, patriarca d'Occident; sant Pius I, màrtir i santa Olga, reina.

Festa major a Lledó d'Empordà, Pallejà i Vilaverd.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

5 de juliol. Diumenge, XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Za 9,9-10, S 144, segona Rm 8,9.11-13, tercera Mt 11,25-30.

6 de juliol. Dilluns de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 28,10-22, S 90, segona Mt 9,18-26.

7 de juliol. Dimarts de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 32,22-32, S 16, segona Mt 9,32-38.

8 de juliol. Dimecres de la XIX setmana de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 41,55-57;42,5-7.17-24a, S 32, segona Mt 10,1-7.

9 de juliol. Dijous de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 44,18-21.23b-29;45,1-5, S 104, segona Mt 10,7-15.

10 de juliol. Divendres de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 46,1-7.28-30, S 36, segona Mt 10,16-23.

11 de juliol. Dissabte. Sant Benet, abat, patró d'Europa. Lectures: Primera, Pr 2,1-9, S 33, segona Mt 19,26-29.

(Gn 49,29-33;50,15-24, S 104, segona Mt 10,24-33)

Litúrgia de les hores:

Setmana II

D'ACÍ I D'ALLÀ

El problema del mal: alguna claror

Ningú no pot explicar de manera satisfactòria el problema de l'existència del sofriment en el món sortit de mans de Déu infinitament bo. Torres Queiruga, professor de teologia, en el seu llibre **CREO EN DIOS PADRE** ens porta fins a la frontera de la raonabilitat del sofriment, tot i que ens deixi, encara, davant del misteri que fa rodar el cap. Ho fa amb un seguit d'exemples que alguna pista indiquen. Si la naturalesa efimera dels animals ha de subsistir, és necessari que els uns es mengin els altres. Si la nostra constitució corporal és finita, un dia o altre ha de sortir la xacra i arribar, finalment, la mort. Si Déu volgué donar-nos la llibertat, no podia crear-nos robots automàtics. També els pares porten fills al món a pesar del que, a aquests, els amenaça. Cap ecologista no pot viure sense menjar, destruint-los, vegetals. Això, si voleu, no explica el mal del món, però, alguna llum, potser, dona. Més enllà d'ací, com Job davant de Déu, és millor no badar boca.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany.

HOMES I INSTITUCIONS

El monestir de la Fraternitat carmelitana de la Transfiguració.

La Fraternitat carmelitana de la Transfiguració a Sant Antoni de Vilamajó

Contemplació, treball i acolliment

"Cercant la vivència íntima de la vida carmelitana en la simplicitat i estil de santa Teresa de Jesús i de sant Joan de la Creu, la Fraternitat de la Transfiguració vol ser un fogar de pregària que tingui la missió de fer present la vida sobrenatural a la qual tothom està cridat."

Això és el que manifesta la germana Priora de la Fraternitat Carmelitana de la Transfiguració que viu en un casal prop de Sant Antoni de Vilamajor, a quaranta quilòmetres de Barcelona.

Últimament han nascut en el nostre país llocs de pregària que apleguen conjuntament una comunitat religiosa permanent i grups de persones que desitgen passar uns dies o un cap de setmana en un ambient de pau, de silenci i d'oració. Generalment aquests llocs els trobem lluny de la capital i del brogit modern; en algun paratge boscà, en contacte directe amb la naturalesa, on tot invita a la reflexió i a la recerca d'un Déu i un Pare.

"Conscients també que l'home i la dona d'avui necessiten descobrir Déu en la simplicitat de la vida quotidiana —afegeix la germana Priora d'aquesta fraternitat carmelitana—, la nostra

comunitat desitja ser senzilla, lliurada al treball, bo i procurant d'imitar Jesús i Maria en la pràctica de la pobresa, tal com ho van practicar les nostres primeres germanes de la reforma teresiana."

La clausura d'aquestes germanes consisteix a posar especial atenció a la norma de la soledat i del silenci indispensables a tota persona dedicada a la vida contemplativa.

"En la Fraternitat hi ha diverses modalitats, segons les aspiracions de cadascun dels seus membres", diu la germana Priora.

En un fulletó que ha publicat la Fraternitat s'especifiquen les diverses modalitats en què viuen les monges, segons les aspiracions de cada una. Les copio seguidament:

Casa d'acolliment, com un instrument immediat perquè les persones puguin descobrir i trobar

aquesta vida sobrenatural. **Casa de desert,** per tal que els membres de la Fraternitat, habitualment o temporalment, puguin afavorir aquesta unió constant amb Déu a través d'una soledat i silenci més radicals. **Vida peregrina,** perquè els membres de la Fraternitat, tal com Jesús va enviar els seus apòstols, puguin experimentar el despullament evangèlic de no tenir "on reclinar el cap", vivint en una confiança total en la Providència, i així, quan els homes vegin les seves obres, glorifiquin el nostre Pare del cel.

El mateix fulletó exposa les activitats de la Fraternitat, que es combinen entre la pregària, la soledat i el treball.

Aquelles persones que desitgin retirar-se uns dies a Sant Antoni, només cal que telefonin amb anticipació al (93) 845 02 30, i seran amablement ateses. No cal dir que la casa i l'entorn reuneix aquelles característiques que assenyala-vem al principi: boscuria, pau, silenci, cel obert i acolliment fraternal.

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

Consells als catequistes

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Cal reconèixer la puixança del moviment catequètic de la major part de les nostres parròquies. Aquesta activitat fonamental concentra la preocupació dels pastors i són nombrosos els laics que es dediquen a la missió de fer ressonar la paraula de Déu. Penso que, en aquest quefer, hi ha generositat, bona voluntat i encert. Cal, sense cap mena de dubte, una major capacitat dels catequistes. Ells mateixos solen reclamar-la. Perquè són conscients de la magnitud de la tasca que els ha estat encomanada. En aquest aspecte, podem dir que l'Església té, generalment parlant, una bona realitat. La veritat és que, aquests dies de fi de curs, he tingut l'oportunitat d'adreçar la paraula a diversos grups de catequistes i que me n'he endut una impressió favorable.

En aquestes converses amb els agents de la catequesi solen haver-hi uns temes que tothom reclama: quin bagatge ha de tenir un catequista, com fer bé la catequesi, de quina manera millorar-la... Perquè hom no resta satisfet del que fa.

El diaca i sant Agustí

Un diaca de la ciutat de Cartago —això passava al segle IV— va escriure un dia al bisbe d'Hipona, sant Agustí. El bon diaca era l'encarregat de preparar els catecúmens per al baptisme. Ho feia tan bé com podia. Però estava molt descontent de les seves catequesis. Va adreçar-se a sant Agustí per a demanar-li ànims i consells. El bisbe contestà amablement al nostre diaca i el convidà a anar a Hipona per escoltar les seves predicacions. Aquest fet suggerí al sant la confecció d'un llibre que intitulà: "L'art de catequitzar els ignorants".

Agustí no s'estranya pas de les dificultats del diaca. Ell mateix les ha experimentades sovint. Afirmar: "Jo també quedo sempre descontent dels meus sermons... M'entristeix veient que la meua llengua no basti per al meu cor. Voldria comunicar als oients allò mateix que sento. Els pensaments passen com llamps per la meua ànima, i les paraules són llargues, fredes i lentes. Aques-

ta impressió em desagrada i desanima i encara em fa més monòton i enutjós".

El fonamental

Agustí recomana al diaca —al catequista— que en primer lloc sigui un explanador de la Sagrada Escripura. Diu que la tasca que li pertoca és exposar aquests llibres que vessen amor per als homes. Acaba bellament: "Heus ací la finalitat teva, a això han de tendir les teves paraules, per tal que els oients creguin, creient esperin i esperant estimin."

Afegeix una altra cosa que és bàsica en tota tasca d'educació: l'amor. És clar, nosaltres tendim a pensar que un bon educador ha de tenir una carrera universitària. Això pot ajudar. Però ha de ser clar que la primera cosa per a la formació és estimar aquell que ha de ser format. Els pares, en realitat, tenen aquest punt de partença. I això els fa educadors nats.

El bisbe d'Hipona no dubta, doncs, d'afirmar que el secret per a instruir és estimar amb amor paternal o, millor, maternal. Diu que les mares saben adaptar el llenguatge i que així els seus filllets els entenen. És, doncs, amb la dolcesa amable que hom imparteix la catequesi. Això es converteix en bé per al mateix catequista. Perquè descobreix, amb el catequitzat, les bel·leses i les alegries de la fe. "Obligats a veure sempre un mateix paisatge formós, acabem per mirar-lo sense cap emoció. Però si l'ensenyem a un amic, revivim en el seu mateix plaer el de la nostra primera contemplació, i com més estimem aquest

amic, més viva és la nostra alegria". Sí, fer de catequista és revivir la fe en l'acompanyament del qui assisteix a la catequesi. És que ensenyar és la millor manera d'aprendre. Heus aquí una bona propina per al catequista.

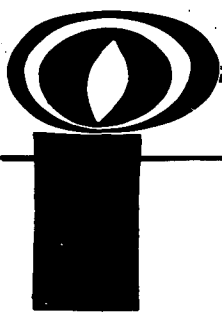
Dir-ho bé, pregar i donar exemple

Cal referir-se també a l'art de dir les coses. Hom ha de tenir clares les idees bàsiques i dir-les amb paraules transparents i clares. Ha de variar el to de la veu, repetir i tornar a repetir de diverses maneres... És que la gent som lents i necessitem que les coses se'ns diguin de moltes maneres i des de diversos angles. Llavors, a poc a poc, hi caiem. Agustí exhorta al diaca de Cartago a seguir en el rostre dels oients l'efecte de les seves paraules. Amb aquesta finalitat important, l'exhorta a no ser esclau de la memòria. Ha de pensar que té un tema sùblim: Déu. I això ja ha de servir per animar-lo.

Amb tot, el catequista ha de ser una persona d'oració. Que sembri, que regui, però que no oblidí l'únic que fa germinar, créixer i madurar les messes de les ànimes, diu el sant. I encara escriu: "Qui pot saber allò que ens convé dir, allò que és útil d'escoltar als fidels, sinó aquell que coneix el cor de tots? I ¿qui ens concedirà el que convé i com convé sinó aquell que té en el seu poder tots nosaltres i les nostres paraules?"

Finalment surt allò que el "millor predicador s'anomena fra exemple". Diu que per convèncer veritablement l'auditori i arrossegat-lo, cal el bon exemple. "Sense practicar un mateix allò que predica es pot ser útil a molts, però si es vol arribar a un gran nombre cal conformar la vida amb l'ensenyament. En efecte, quants homes procuren excusar llur mala conducta amb l'exemple dels seus caps o doctors. ¿Per què —diuen— no practiqueu el que prediqueu? No s'escolta fidelment el qui no s'escolta a si mateix, i, menyspreant el predicador, s'acaba menyspreant la doctrina que predica".

Aquestes notes suggerides per una vida de sant Agustí, llegida recentment, valen ben bé la pena.

"EL TEU REI FA LA SEVA ENTRADA, MUNTAT HUMILMENT EN UN ASE"

Aquest text del profeta Zacaries — profeta tan citat, directament i indirectament per l'evangeli de Mateu — ens fa pensar en el diumenge de rams, però en el context de la litúrgia de la paraula d'avui ens ajuda a destacar la segona part de l'evangeli: Jesús es presenta a si mateix com "benèvol i humil de cor". El text profètic anuncia així la característica de Jesús com a "rei pacífic", que ve a donar als homes quelcom més que una absència de guerres; el que Jesús dona és el "repòs" de Déu, la comunió profunda amb la intimitat divina.

Lectura del llibre del profeta Zacaries (9:9-10)

El Senyor diu: "Alegra't, ciutat de Sió. Aclama ciutat de Jerusalem. El teu fei fa la seva entrada. És bo i salvador, muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera. Bandejarà d'Efraim els carros de guerra, allunyarà de Jerusalem els cavalls, i els arcs dels guerrers seran bandejats. Adreçarà a tots els pobles paraules de pau, i el seu domini s'estendrà d'un mar a l'altre, des del gran Riu fins a l'extrem del país".

"BENEIRÉ EL VOSTRE NOM PER SEMPRE, DÉU MEU I REI MEU"

La pregària del salmista s'emparenta amb l'acció de gràcies de Jesús que obre el text evangèlic que llegirem després. No és gens difícil fer-la nostra, perquè nosaltres, els creients, hem rebut per la revelació de Jesús el coneixement del nom de Déu: Pare! I en aquest "nom" hem conegut la grandesa del seu amor.

Salm 144:1-2,8-9,10-11, 13 cd-14 (R.: 1)

Us exaltaré, Déu meu i rei meu,
beneiré el vostre nom per sempre.
Us beneiré dia rera dia,
lloaré per sempre el vostre nom.

R.: Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.

El Senyor és compassiu i benigne,
lent per al càstig, gran en l'amor.
El Senyor és bo per a tothom,
estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Que us enalteixin les vostres criatures,
que us beneixin els fidels;
que proclamïn la glòria del vostre Regne
i parlin de la vostra potència. R.

Totes les obres del Senyor són fidels,
les seves obres són obres d'amor.
El Senyor sosté els qui estan a punt de caure,
els qui han ensopegat, ell els redreça. R.

El repòs

Si algú agafa l'evangeli de Mateu al punt que el deixa el text que llegim avui, i continua llegint, es trobarà amb una colla de referències al repòs sabàtic, que culminen amb la paraula de Jesús: "El Fill de l'home és senyor del dissabte" (Mateu 12, 8). ¿Hi ha alguna relació entre el tema del dissabte i el text de l'evangeli d'avui? La resposta és: relació directa, més encara: per entendre l'evangeli d'avui ens convé atendre a tota aquesta continuació que hem esmentat.

• "Jo us faré reposar"

"Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar...", trobareu el repòs que tant desitjàveu".

És fàcil donar una interpretació immediata a aquesta invitació: Jesús ofereix el descans etern als homes cansats i afeixugats pel treball quotidià de la vida. És una interpretació vertadera, que té sentit sobretot quan escoltem aquestes paraules en el context de la litúrgia exequial. És tan profundament consolador, aleshores, comprendre què vol dir la pregària que repetim: "Doneu-los, Senyor, el repòs etern...". Sobretot quan sabem que la persona per la qual preguem ha estat realment algú que s'ha "cansat", o ha viscut "afeixugada" per moltes coses. Un pare o una mare de família, un cristià que ha lliurat la seva vida al servei dels altres, un missioner dedicat a l'evangeli enmig de moltes tribulacions, un sacerdot amb cura d'ànimes que ha tingut sempre la seva vida a disposició dels altres... Cansats i afeixugats, però el Senyor els fa reposar. I no pas un repòs d'unes vacances més o menys intenses i agradables, sinó el repòs profund, la serenitat de la vida en Déu.

Aquesta interpretació, però, pot aprofundir-se una mica més, a la llum del mateix evangeli.

Jesús insisteix en les referències a l'antic testament, i concretament a la llei del repòs sabàtic. En cada ocasió, per fer notar que el repòs material no és un absolut en si mateix, i que en definitiva no era aquest el sentit de la llei del dissabte. Quan es tracta de salvar els homes, de donar-los llibertat, no fer res amb l'excusa que és dissabte demostra que no s'ha entès res del sentit del dissabte.

Al Gènesi es parla del repòs de Déu com a paradigma del que ha de fer l'israelita. L'israelita ha de reposar tal com el Senyor va reposar el setè dia, i el va santificar. El dissabte serà, per tant, el dia dedicat a

Déu d'una manera exclusiva. Ara bé, dedicar-se a imitar Déu sense fer allò que ell fa — estimar els homes, perdonar-los, alliberar-los dels pecats — és incomprendible i fals.

Quan Jesús afirma: "Jo us faré reposar" s'està manifestant com a Fill de Déu, capaç de donar als homes això mateix que és, des de l'eternitat, la vida íntima de Déu. Per això fa la invitació tot just acaba de parlar de com "coneix el Pare" i el fa conèixer a aquells a qui vol. Oferir el coneixement del Pare i prometre el repòs del Pare són coses estretament lligades.

Allò que el dissabte significava, s'acompleix en Jesús. Jesús és, Ell mateix, el veritable "dissabte" = repòs de Déu, perquè en Ell i per Ell s'ha donat als homes d'entrar en comunió amb Déu per l'alliberament d'allò que més "cansa i afeixuga" l'home: el pecat, com a servitud, esclavatge, que no permet la vida en llibertat. Per això pot dir amb plenitud de sentit: "feu-vos deixebles meus... i trobareu el repòs".

• Del dissabte al diumenge

A través d'aquesta reflexió podem entendre per què els cristians no celebrem ja el dissabte segons la legislació mosaica, darrer dia de la setmana, sinó el diumenge, el primer dia, el dia de la resurrecció. És que el "repòs" que nosaltres imitem i celebrem no és el que ve "després" de les obres de Déu, sinó el "repòs" en el qual hem estat introduïts pel misteri pasqual de Jesucrist: el repòs de la gràcia de Déu.

I també entenem millor quin sentit té "viure segons el diumenge" i no "segons el dissabte", com deia sant Ignasi d'Antioquia (principis del segle II). Viure segons el diumenge és viure en plenitud de participació — en la mesura terrenal — amb els dons definitius de Déu, i actuar amb aquella llibertat d'esperit del que — com diu sant Agustí — "estima i fa el que vol", ja que, en efecte, el qui estima té identificació de voluntat amb l'estimat, i fa el que vol tot fent el que vol l'altre.

Ja veiem que tot això va més a fons que una qüestió de casuística. Tanmateix, el repòs espiritual i corporal, l'abstenció del treball quotidià, són elements integrants d'un repòs de tot l'home. Per això és benvingut que el diumenge sigui un dia "no laborable". Una legislació que manté aquest caràcter al diumenge és una ajuda important per a la pràctica cristiana del "viure segons el diumenge".

"SI PER L'ESPERIT FEU MORIR LES OBRES DE LA CARN, VIUREU"

La moral cristiana no és un seguit de preceptes legals amb la seva corresponent casuística, sinó la manera de viure que correspon als que "viuen segons l'Esperit". Aleshores, els preceptes adquireixen el sentit de pautes d'aquesta vida. I aquesta vida té futur, perquè l'Esperit que la mou és penyora de resurrecció de la carn.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:9,11-13)

Germans, vosaltres no viviu segons les mires de la carn sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingues l'Esperit de Crist, no seria de Crist. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit, que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. Per tant, germans, nosaltres tenim un deute, però no amb la carn, que ens obligaria a viure com demana la carn. Perquè si visquéssiu així, moririeu; en canvi, si per l'Esperit feu morir les obres pròpies de la carn, viureu.

"SÓC BENÈVOL I HUMIL DE COR"

Les paraules de Jesús són una invitació al coneixement profund i a la intimitat. Es tracta de participar del coneixement que Ell, com a Fill, té del Pare, i també d'accedir al repòs que es troba en Déu com a terme, tal com el descriu el Gènesi.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (11:25-30)

En aquell temps, Jesús digué: "Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això, que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós. El Pare ho ha posat tot a les meves mans; fora del Pare, ningú no coneix veritablement el Fill; igualment ningú no coneix veritablement el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.

Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats; jo us faré reposar. Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs que tant desitjàveu, perquè el meu jou és suau, i la meua càrrega lleugera".

Escola de lloança

La pregària pot ser petició. I potser moltes vegades, no sols ho és, sinó que necessitem que ho sigui. En el destret clamem auxili, l'exigim. La pregària de petició és alhora demostració d'indigència i de confiança en el poder i en la bondat de Déu. Fins pot arribar a ser demostració d'amor filial. La pregària, però, sempre ha de ser lloança. Adhuc quan demanem l'auxili de Déu, la pregària, si ho és de debò, ha de ser lloança. Lloança a l'amor, la bondat, la compassió de Déu. **Us exaltaré, Déu meu i rei meu, beneiré el vostre nom per sempre. Us beneiré dia rera dia, lloaré per sempre el vostre nom** (vv. 1-2). El salmista ens diu la seva intenció: viure constantment en situació de lloança. És un propòsit. Un bon propòsit. És també la nostra realitat? Ves per on hem d'acabar reconeixent que solem estar molt lluny d'aquesta realitat. Almenys no tenim massa consciència que la nostra vida sigui tota ella una lloança continuada a Déu. Vivim en tensió, enduts pels esdeveniments, malhumorats per les pressions que sofim, abocats a la irritació. Això no és bo. Hem d'introduir espais folgats de serenitat en la nostra vida. En lloc d'estar sota la pressió constant de l'enverinament que ens fa mala sang, hem d'aprendre a posar-nos en situació de distensió, mirar-ho tot i tothom amb la perspectiva deguda. Llavors descobrirem una gran riquesa de termes, de llums i colors, que ens faran veure les coses més tal com són i no tant com les afigurem nosaltres. I hi descobrirem la presència de Déu. Haurem arribat al pòrtic de la lloança. Lloar costa. N'hem d'aprendre. I n'hem d'aprendre vitalment. Descabellant la nostra vida. Per això el salm responsorial ens convida a entrar en l'es-

Lloar Déu des de la pobresa

(Salm 144 -H.145:-1-2.8-9.10-11.13cd-14 R.:1)

JOSEP M.ª ARAGONÈS

cola de lloança divina que és la creació. **Que us enalteixin les vostres criatures, que us beneixin els fidels; que proclamïn la glòria del vostre regne i parlin de la vostra potència** (vv. 10-11). Perquè tot el món és un concert a veus de lloança a Déu. Ens cal, però, educar l'oïda i la nostra sensibilitat per captar degudament, valorar i assaborir la bellesa de l'himne de lloança. No tothom espontàniament sap escoltar un concert. És tot un procés ascètic, un aprenentatge, el que cal emprendre.

Amb les mans esteses

L'actitud de l'orant, des d'antic, és la d'estendre les mans. Alçant els braços i amb les mans obertes, l'Església prega al Pare. És una actitud d'imploració. Actitud també d'indigència i d'indefensió. Perquè és des de la nostra pobresa que preguem. **El Senyor sosté els qui estan a punt de caure** (v. 14a). ¿No és quan fem tentines que espontàniament obrim les mans i allarguem els braços? Els qui han enso-

pegat, ell els redreça (v. 14b). Ens dona la mà i ens ajuda a alçar-nos. I la nostra resposta a aquest gest de redreçament és justament la d'alçar les mans obertes a qui ens auxilia. Gest de confiança en Déu. No hi ha ningú que allargui les mans a qui no li inspira cap mena de confiança. Nosaltres les presentem al Senyor, les nostres mans esteses, buides, des del nostre no-res. Però un no-res paradoxalment ple d'esperança en la força de l'amor i la fidelitat de Déu. **Totes les obres del Senyor són fidels, les seves obres són obres d'amor** (v. 13). I encara: **El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat** (v. 9). Per això és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor (v. 8). A la presència d'un Déu així no hi podem estar si no en aquesta actitud de mans esteses. Actitud que, lluny de ser humiliant, és la més realista que puguem adoptar i al mateix temps ens glorifica, tot glorificant aquell que Maria cantava com el qui omple de béns els pobres i fa que els rics se'n tornin sense res (Llc 1:53).

Des de la pobresa

Per lloar s'ha de ser pobre. L'home satisfet, difícilment veurà res més que la seva satisfacció. El qui té les mans plenes, no les pot obrir i estendre cap al Totpoderós. Li cauria allò que té. I des d'aquesta ridícula possessió és un competidor absurd de Déu. Per això l'arrel de la lloança a Déu és la pobresa. I amb la pobresa ve l'alegria. No és perquè sí que la dita popular afirma que l'home feliç és el qui no té camisa. El pobre sap dir gràcies amb tot el cor. **Us exaltaré, Déu meu i rei meu, exclama el salmista. I la comunitat aplegada per la celebració de l'eucaristia canta joiosa: Beneiré el vostre nom per sempre** (v. 1). Acabada la lectura de la profecia de Zacaries, ha identificat Jesús amb aquell salvador que el profeta veia **muntat humilment en un ase, en un pollí, fill de somera** (9:9). El que adreça a tots els pobles paraules de pau, el qui ofereix la més antiga i radical opció doble zero de tots els temps per bandejar els carros de guerra i els arcs dels guerrers, entra a la ciutat conquerida muntat en una bèstia de càrrega, en un pobre ruc de pagès. Inicia la gran desfílada de la pobresa, de la mansuetud, de la pau autèntica. Res de mans a la butxaca per assegurar-hi els cabals, ni de punys closos perquè no s'esbravi ni la força ni l'ira. Mans esteses, plenes de pobresa, disposades a la lloança i a l'acció de gràcies. Sempre a punt per rebre el do de Déu. Incomprendible? Certament. **Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos** (Mt 11:25). Decididament: **Que surtin dels meus llavis lloances al Senyor, que tothom beneixi el seu sant nom per sempre més** (v. 21).

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia (1)

Cal que parlem ara d'aquelles circumstàncies i persones que contribuïren decisivament a la dedicació científica de Mn. Almera. Ja hem parlat de l'ambient favorable creat entre el clergat barceloní, probablement gràcies al bisbe Díaz Valdés, i de l'interès per les ciències naturals despertat i augmentat durant el segle XIX en els cercles europeus. Cal que parlem ara d'aquells factors més particulars que foren decisius en el fet que historièm. Aquella efervescència que s'originà a Europa a favor de les ciències de la naturalesa poc hi podria influir, si no hi haguessin intervingut altres factors, ja que, de fet, al moviment, li costà d'entrar a Catalunya. Hem parlat de Carles de Gimbernat i de Josep Antoni Vall-lloera pel que fa a la geologia. Certament van ser dos pioners dels estudis geològics de casa nostra; però el primer ho féu tot a l'estranger, i el segon hi passà exiliat vuit anys, del 1824 al 1832, que aprofità per estudiar a Marsella i a París. Però al nostre país poca cosa es feia durant la primera meitat del segle XIX.

Tanmateix hi hagueren unes circumstàncies que formaren un ambient favorable a l'obra que realitzaria el canonge Almera:

La restauració de la Universitat de Barcelona

L'any 1842 el general Espartero va signar el trasllat de la Universitat de Cervera a Barcelona. Amb això tornava a la ciutat comtal la possibilitat de donar títols de llicenciatura. De moment només tenia, a l'edifici instal·lat provisionalment al carrer del Carme, les facultats de filosofia i teologia, jurisprudència civil i canònica, medicina i farmàcia. El 1845 fou establerta com a única universitat en el Principat, i a partir de 1857, per la llei Moyano, fou equiparada en el seu règim a les altres universitats

4 - Factors que afavoriren la vocació científica del Dr. Almera

d'Espanya. I es procedí a la construcció d'un edifici de nova planta, inaugurat el 1874.

En el camp de les ciències naturals la nova universitat de Barcelona hagué de partir de zero; no tenim pas notícies que a Cervera s'hi ensenyessin mai aquestes matèries. Fou el 1845 que a Barcelona començaren a ensenyar-se, —com a matèries per a la llicenciatura en ciències—, les matemàtiques, la química general, la mineralogia, la zoologia i la botànica. No s'hi podia fer el doctorat. Per a obtenir-lo calia anar a Madrid, on s'havia centralitzat.

El Moviment de la Renaixença

Si la universitat de Barcelona no hagués existit és evident que el seminarista Almera no hauria pas pogut cursar la carrera de ciències naturals. Però per necessària que vagi ser aquesta circumstància no hauria estat pas suficient si no hi haguessin hagut causes més determinants. El moviment dit de la Renaixença també hi tingué la seva part, no decisiva però sí important. Els Jocs Florals havien estat restaurats l'any 1859. Era ja un començament d'un moviment a favor de la pàtria catalana, derivat encara d'un cert romanticisme. Ben aviat, però, la cosa anà orientant-se cap al camp polític i un catalanisme que tenia en compte els valors positius de les ciències.

El dia 1 de febrer de 1871 sortia el primer número de la revista "Re-

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

naixença", per iniciativa de Pere Aldaver, ajudat per Àngel Guimerà i Francesc Matheu.

Una altra manifestació molt important fou la de l'excursionisme científic:

La primera associació excursionista va néixer, amb un cert caràcter clandestí, el 1872, i s'anomenà "Societat X". Es componia de dotze membres i tenia entre altres finalitats l'estudi de les condicions geogràfiques i sociològiques del país. No fou fins el 26 de novembre de 1876 que es va constituir l'"Associació Catalanista d'Excursions científiques". I el 21 de setembre de 1878 en sorgí una nova entitat l'"Associació d'Excursions Catalana", que encara es dedicà més que l'anterior als estudis de la natura, per l'impuls que li donà Artur Bofill i Poch, de qui haurem de parlar en un altre capítol. Les dues associacions acabaren fusionant-se el 7 d'abril de 1891, amb el nom de "Centre Excursionista de Catalunya". Aquest "Centre" acabà aplegant pràcticament tots els naturalistes catalans i fou un dels factors que més ajudaren al renaixement de les ciències naturals a Catalunya.

La cristianització del moviment de la Renaixença fou obra sobretot de Torras i Bages. Però fou pràcticament tota l'Església de Catalunya que sentí la inquietud de fer aquesta

cristianització. Calia mostrar que l'Església no està pas renyida ni amb els moviments nobles d'aspiracions legítimes d'un poble ni amb els avenços de la ciència.

El Dr. Salvador Casañas

Si el seminarista Almera es dedicà a estudiar ciències a la universitat de Barcelona, fou per iniciativa pròpia, a la qual ajudaren les indicacions d'altres que no podem precisar amb quina força hi intervingueren, però si després es llança a fer el doctorat i a fundar un museu, i després a dedicar-se a la investigació, fou clarament en bona part per obra del Dr. Casañas.

Salvador Casañas i Pagès (1834-1908), barceloní, va ser rector del Seminari des de 1868 al 1879. Per consegüent ja n'era rector quan Almera encara era seminarista. Per això el Dr. Casañas coneixia prou el nostre home i podia veure cap a on convenia dirigir-lo.

Però el pla que tenia Casañas era encara més ampli. Abans de comptar amb Almera de professor de ciències naturals ja tenia dos eminents clergues acadèmics de catedràtics al Seminari: el Dr. Jaume Arbós (1824-82), químic, i el Dr. Pere Marcer i Oliver (1840-1925), físic i matemàtic. Tots dos tenen dret a ser citats en una història de les ciències a Catalunya. El Dr. Arbós inventà i patentà el primer gasogen d'aspiració, que fabrica l'anomenat gas Arbós, que es féu servir a molts punts del Princi-

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

pat; és una barreja de gas d'aigua amb un hidrocarbur que dona brillantor a la flama. També publicà treballs sobre temes químics i d'interpretació de la ciència des del punt de vista teològic. I el Dr. Marcer inventà un tipus de micròfon, al qual fou posat el seu nom, i un receptor telefònic. Fou president de l'Acadèmia de Ciències i Arts de Barcelona, en la qual presentà gran nombre de comunicacions, com per exemple "El exclusivismo de la ciencia" (1907) i també féu investigacions mineralògiques. Amb aquests dos professors de tanta altura i amb el Dr. Almera podia el Dr. Casañas presentar un quadre de professors de ciències suficient i excel·lent per a l'erecció del Seminari en col·legi de 2ª ensenyança per part de l'Estat, cosa que li donava gran prestigi. I així es féu el 1874, és a dir el mateix any de començar a donar classes el Dr. Almera i de fundar el museu geològic. Per la seva part els doctors Arbós i Marcer també muntaren els respectius gabinets de física i química.

Als cinc anys de la fundació del museu geològic el Dr. Casañas adreçà una circular als "párrocos, vicaris y demás clero", demanant la col·laboració de tots per enriquir dit museu i instal·lar-lo dignament al nou edifici del Seminari al carrer de la Diputació, de Barcelona.

El Dr. Casañas fou bisbe de la Seu d'Urgell de 1879 al 1901, any en què fou nomenat bisbe de Barcelona, a la mort del bisbe Morgades, després d'haver estat promogut a cardenal el 1895. Morí el 1908, després d'haver continuat a donar suport a l'ensenyament de les ciències al Seminari conciliar i a l'obra investigadora del canonge Almera.

Una albesana al Tercer Món

Una filla d'Albesa, la Carme Macià, infermera i mestra, fa 33 anys que treballa en països del tercer món. Fa una labor de promoció humana, cultural i religiosa de primera categoria. La Carmina, que pertany a l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell, és la gran de Cal Maginet i els seus quatre germans: Pepita, Tereseta, Manel i Felissa, viuen a Sabadell, on estan casats i amb fills. Ella ha tingut l'amabilitat de contestar les preguntes que li hem fet. Ens arriben les seves respostes des del Paraguai, molt a prop d'Asuncion, la capital d'aquella República Sudamericana.

La Germana Carmina ens diu que encara que els anys passen, ella es conserva jove d'il·lusions i d'esperances per a continuar treballant molts anys en la vinya del Senyor.

—Carmina, quan vas marxar del poble? Et recordes d'Albesa?

—Vaig sortir d'Albesa el setembre de 1950. No me'n dono vergonya de dir que les llàgrimes em queien dels ulls; però sentia al cor una força molt gran, que no sabia pas com explicar. La sensibilitat d'aquells moments em portava a fixar-me en totes les coses i detalls que tenia al davant, a fi de gravar-les per sempre en la meva ànima: les cases, els carrers on havia jugat, la plaça, l'església. A tot deia adéu per sempre, perquè me n'anava a la vida religiosa, no amb la idea de només provar, sinó ben convençuda que Déu em volia religiosa per sempre.

En arribar al Pont de les mentides vaig mirar enrera, per veure una vegada més tots aquells llocs

de la meva infantesa i joventut. Vaig sentir que estimava molt el meu poble i que mai no l'oblidaria. Ho he complert. Prego sempre per Albesa, i quan he fet un viatge a Espanya no he deixat d'anar-hi.

—Guardes algun record especial de la teva infantesa a Albesa?

—Les hores que jugava amb les companyes a la plaça... aquelles nits d'estiu en què tot el poble era nostre per a jugar a "conillots"... aquelles migdiades en què els grans dormien i nosaltres cridàvem tant que els fèiem despertar malhumorats... Recordo també la guerra: els avions, els bombardeigs, els soldats... eren una nota estranya, però no trista, ja que érem tan petits que no ens adonàvem del què passava. També la primera Missa celebrada després de l'alliberament, al temple totalment buit d'altars i imatges, i la gent plorava tot escoltant les paraules de mossèn Plàcid Armengol.

Aquells anys d'escola, que els mestres canviaven tant... la catequesi de Mn. Fernando Sentenach, tan amic dels nens i que tenia tanta paciència...

—Des que vares sortir d'Espanya, en quins llocs has treballat?

—L'any 1953, el mateix dia de la meva consagració a Déu, em varen destinar a Amèrica. Jo m'havia ofert voluntària per anar a l'Àfrica, a una nova missió de la nostra congregació al Congo Belga. Però la cosa no va tirar endavant i els superiors varen pensar que anés a l'Amèrica, el continent que Déu em tenia destinat.

Primer vaig ser 21 anys a l'Ar-

gentina: Buenos Aires, Córdoba, Neuquen, Río Negro, etc. He treballat en diversos tipus de treball, però els records més entranyables els tinc de l'exercici de la meva professió d'infermera a Neuquen, al Sud de l'Argentina. Fou en la dècada dels 60, quan en aquelles terres s'hi descobrí petroli. Allí acudí tot una riuada de gent sense treball buscant una oportunitat per a la seva vida. Quantes vides destrossades no hi arribaren! L'Església, seguint el costum dels primers colonitzadors espanyols, que no començaven a bastir un poble sense que ella s'hi fes present, també va arribar-hi en la persona d'un sacerdot de Galícia, una religiosa de nacionalitat aràbiga i jo. Vàrem treballar molt. La feina era molt feixuga: teníem un dispensari mèdic, una guarderia... i la porta de casa sempre oberta per aquell que ens necessités. La nostra vivenda era una "caseta" de fusta. A l'hivern arribàvem a 20° sota zero. Avui allò és un poble bonic.

Després vaig anar a parar a Colòmbia, vora del Pacífic, a 200 quilòmetres de Panamá, en el departament de Chocó. Pura selva verge. Els pobladors són majoritàriament negres. Són descendents d'aquells primers africans que varen ser portats a Amèrica com a esclaus. Alguns d'ells s'escaparen dels seus amos i s'internaren a la selva, on encara avui els blancs no aconsegueixen penetrar-hi. Allí també hi ha indis kunas i xolos. L'única manera d'arribar-hi és amb avioneta o bé llanxa... que moltes vegades no és més que un tronc gros d'arbre buidat pel mig. No hi ha carreteres; hom s'ha d'o-

brir camí entre la selva. Quantes nits de caminar per la fosca més fosca per anar a assistir una partera, o bé curar les ferides de matxet causades en una baralla, o mossegades de serpents verinosos! Tampoc no tenien escola. La que vaig començar, va ser la primera. Tenia nens de totes les edats: des de set anys a vint!

Ara sóc al Paraguai. La gent és molt bona, de caràcter dolç i educada. Hi ha molta pobresa, com a tot Iberoamèrica. La majoria de la gent són del camp, ja que no hi ha indústria; tot s'importa de l'estranger. Són descendents, en llur majoria, dels indis guaranis, i fora de la capital i ben poques ciutats, parlen només el guaraní. És un idioma molt difícil d'aprendre. Solament els joves que han anat a estudi saben parlar el castellà. Són tímids i reservats, però molt honrats. No hi ha llum elèctrica i aigua corrent més que a les ciutats. Quan plou els camins-carreteres són intransitables perquè estan fets de terra argilosa. Cultiven la canya de sucre, el cotó, el panís i el coco.

—Què els diries a la joventut?

—Que la vida és formosa —val la pena viure-la!— quan un sap ajudar els altres que ho necessiten. Que pensin que només tenen una vida i que no la malgastin.

Jo sóc feliç en el meu treball i en la meva vocació. En manquen hores al dia per donar les gràcies a Nostre Senyor per la seva crida a la vida religiosa. Tots els dies començo de nou a viure amb una il·lusió renovada: fer créixer el Regne de Déu a la terra entre els meus germans més pobres; fer fe-

Fa 33 anys que treballa en països del Tercer Món i conserva tota la il·lusió per continuar treballant.

liç aquell que ja no creu en la felicitat. He viscut en pobresa extrema, en barraques de fang i palla; m'han mancat moltes vegades les coses més necessàries; he recorregut 14 països; he contemplat els paisatges més meravellosos que es puguin imaginar; he tractat persones pobríssimes que eren riquíssimes en virtut i he gaudit amb la seva amistat; he vist amb satisfacció malalts que s'han curat; joves que han redreçat les seves vides; matrimonis que han tornat a estimar-se; vells que han somrigut de nou; nens que han après a llegir i a escriure... i tot això perquè sóc religiosa lliurada a Déu. I tot això m'ha fet feliç.

Des de petita ja vaig sentir la crida de la vocació divina. De la meva mare, al cel sia, vaig aprendre a conèixer Déu i a mirar de fer sempre les coses ben fetes, a aspirar a la perfecció. El Senyor ha fet moltes coses bones en mi i a través de mi. Ell sigui sempre alabat!

Què més puc dir? Que tots els del poble em recordeu com jo us recordo.

MN. IGNASI SEGARRA

Voluntaris de "Nous camins" amplien llur acció a Kenya

Des del passat mes d'octubre, l'associació "Nous Camins" ha ampliat el seu treball de cooperació al Tercer Món. Turkana, la nova regió atesa per "Nous Camins" es troba situada a 900 kms. al nord de Nairobi (Kenya). Per a l'actuació a aquesta zona, es disposa d'un centre base i de cinc punts d'assistència mòbil, des dels quals s'atendran tant la salut com altres aspectes del desenvolupament social comunitari.

La regió de Turkana, en la qual ja s'ha començat a treballar, té una superfície de 5.000 kms. quadrats. La seva població estimada és d'unes cent vuitanta mil persones que es dediquen fonamentalment a la ramaderia, car les condicions climàtiques impedeixen l'agricultura sistemàtica. A Turkana, una de les regions més subdesenvolupades de Kenya, el 60% de la seva població és encara nòmada.

"Nous Camins" és una organització no governamental per al desenvolupament radicada a Barcelona. Des de fa quatre anys està treballant a Kenya, especialment en el camp de la salut i la promoció social.

Quatre milions de persones pateixen fam a Moçambic

Segons els darrers informes de les agències internacionals de premsa, gairebé quatre milions de persones pateixen les greus conseqüències de la guerra i de la fam a Moçambic.

Representants de la UNICEF han declarat darrerament que a Moçambic i Angola mor una persona cada quatre minuts per manca d'aliments. La situació es pot comparar a la que es va patir fa dos anys a Etiòpia i a la zona del Sahel.

Els causants més directes d'aquesta situació són els guerrillers de RENAMO, moviment rebel ajudat per Sudàfrica, el qual pretén de desestabilitzar el Govern de Moçambic, tallant les vies de subministrament a les poblacions i cremant les collites.

A dues de les principals províncies de Moçambic —Zambècia i Niassa— una de cada tres persones han hagut d'abandonar les seves llars arran de les accions guerrilleres. Els camperols no poden sembrar ni collir. A més pateixen les atrocitats de la repressió terrorista. No compten amb aliments ni amb robes. Les botigues són buides.

Pel que fa al conflicte de Moçambic, el Secretari nord-americà per a Afers Africans, Chester Crocker, ha manifestat: "Nosaltres, simplement, no donem suport a aquesta organització i no sabem quina és la seva base política. Veiem que la RENAMO és difícil de caracteritzar com a moviment nacional d'alliberament".

**Un bon
terrassenc us
recomana que
us feu
subscriptors de
CATALUNYA
CRISTIANA**

Primera professió religiosa

Recentment s'han consagrat al Senyor vuit germanets que varen fer el noviciat a les Avellanes. La seva consagració és, per ells, un punt de sortida, una donació plena de les seves vides a Déu.

Us fem arribar el seu testimoniatge. Ells volen manifestar públicament el seu desig de lliurar-se a Déu per sempre, al servei de la joventut. "Només ens resta ara —afirmen— demanar a Déu i a la Bona Mare, que ens segueixin beneint i que ens donin forces per a restar fidels a la crida de Déu. Com el pare Marcel·lí, volem iniciar el nostre camí de consagrats amb la certesa que Déu ens estima i amb la seguretat que ell vol el millor per a nosaltres".

Germà David LOPEZ MUYO
23 anys

Nascut a Barcelona
Antic Alumne del col·legi dels Germans (Sants i Vallespir)
Dos anys en cases de formació.

Aquest vol ser el meu senzill testimoni d'alegria i de goig en veure i en sentir que la crida del Senyor és més propera i present dia a dia.

Aquesta proximitat a Déu, reflectida en la consagració a l'Institut dels Germans Maristes és el resultat i el pas per un camí ple de vicissituds i fites.

El Noviciat ha estat temps de purificació, temps de Déu apropiat per a la trobada cara a cara amb el Senyor, aquest és l'impuls que sota la proximitat de l'oració, el senzill treball, l'amor fraternal, porten a un Sí net, sense reserves, ferm i de cor. La vocació neix i es fa, es tracta d'una formosa història. La vida religiosa vista des del prisma del món, resulta incompreensible i fins i tot refusable.

I és molt cert que a vegades es tingui la impressió de remar contracorrent... però només la fe i la força de l'Esperit fan compatible l'amor de Déu en la vida dels homes. La meua vida ha estat cridada al lliurament generós, a l'amor immediat entre els homes, i aquest compromís que és, en resum un lliurament a Déu que m'estima i m'agombola, m'arrossega cap al 21 de juny amb il·lusió.

Germà Tomás LORENZANA ESCANCIANO
19 anys

Nascut a Lleó
Antic Alumne del col·legi dels Germans (Sabadell)
Set anys en cases de formació

Per a mi parlar de consagració religiosa implica necessàriament parlar d'AMOR.

Amor, ¿com?, doncs, és quelcom molt simple, però molt difícil d'aconseguir.

Es tractaria d'un amor a dos nivells:

1.- Un amor a Déu, des de l'oració i allò més profund del meu cor, en resposta al gran amor que Ell em regala cada dia.

2.- Un amor a totes les persones que trobo en la meua vida, principalment els meus germans de comunitat, perquè són els que estan més a prop meu per voluntat de Déu. Aquest amor vindrà manifestat per la caritat, la comprensió, el compartir i la donació de la meua vida.

Germà José Antonio MOLINA GALAN
19 anys

Nascut a Igualada
Antic Alumne del col·legi dels Germans (Igualada)
Sis anys en cases de formació

Vull, des del que sóc i des del que personalment visc: lliurar la meua vida al Senyor.

Sento interiorment l'alegria de poder construir amb la meua vida, el Regne de Déu i ser-ne testimoni, portar en la meua vida Jesucrist i ser així un veritable home de l'Evangeli, en una Església que necessita portadors del seu missatge de salvació.

Consagrar-me al Senyor, fer-me religiós, m'exigeix una notable responsabilitat i implica, per la meua part, la sincera voluntat d'arribar a ser-ho, mitjançant el camí de creixement que la vida comporta i a través de la generositat de cada moment. Tot això ho vull viure des de la trobada personal amb Crist. Estimant a tothom amb un cor universal, capaç de superar els egoismes personals, oferint tot el que sóc i el que posseeixo, sabent que la meua única riquesa ha de ser ELL; responant confiadament a aquest Déu que em consagra, mitjançant la recerca i l'acceptació de la seva voluntat en la meua vida.

Em sento feliç en donar aquest pas que em compromet davant Déu i davant els meus germans i em fa sentir més marista i més fill de Marcel·lí. A ell i a Maria prego per la meua fidelitat i per allò que, en definitiva, ha de ser la meua vida: una resposta d'AMOR a Déu en el seguiment del seu fill.

Germà Miquel Àngel PUJOL i LORCA
22 anys

Nascut a Barcelona
Antic Alumne col·legi dels Germans (Rubí)

Cinc anys en cases de formació.
"Caminava vora el llac de [Galilea...]

un jove tirava les xarxes a la mar. Tenia el rostre alegre. Feia de pescador. Ell també ho era. Li diu: 'Segueix-me'. Anaren tots dos terra endins, sense xarxes, sense res. Amb el temps tornaren al llac. Ara, dos joves tiraven les xarxes a la [mar. Fent de pescadors, somreien."

(cf. Mt 4,18-22)

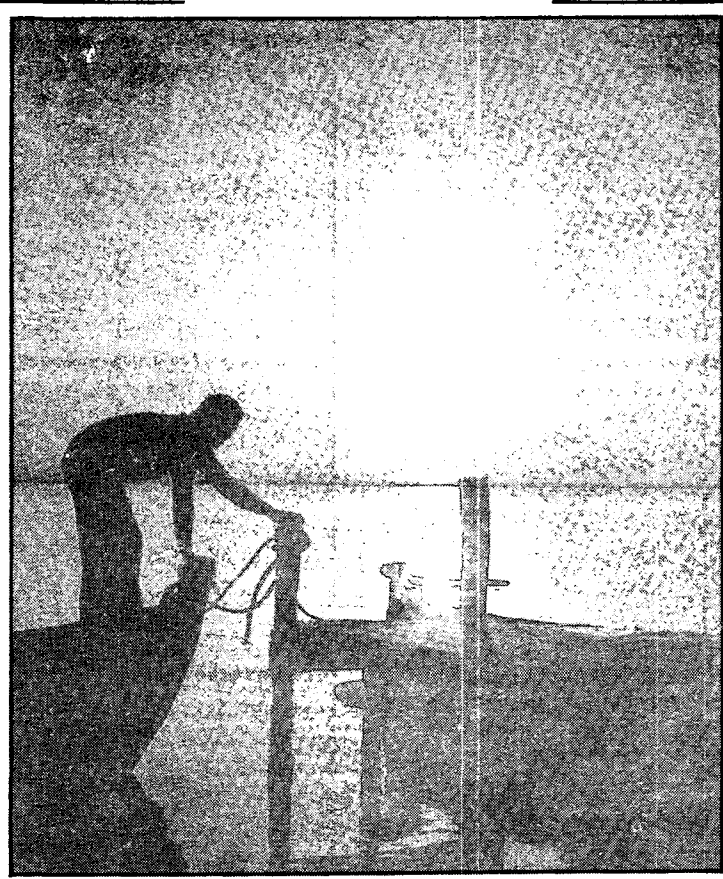
Germà Xema RODRIGUEZ GONZALEZ
19 anys

Nascut a Sabadell
Antic Alumne del col·legi dels Germans (Sabadell)
Cinc anys en cases de formació

Feia temps, Senyor, que la teva mirada d'amor s'havia fixat en mi; feia molt de temps i jo ni tan sols ho sospitava.

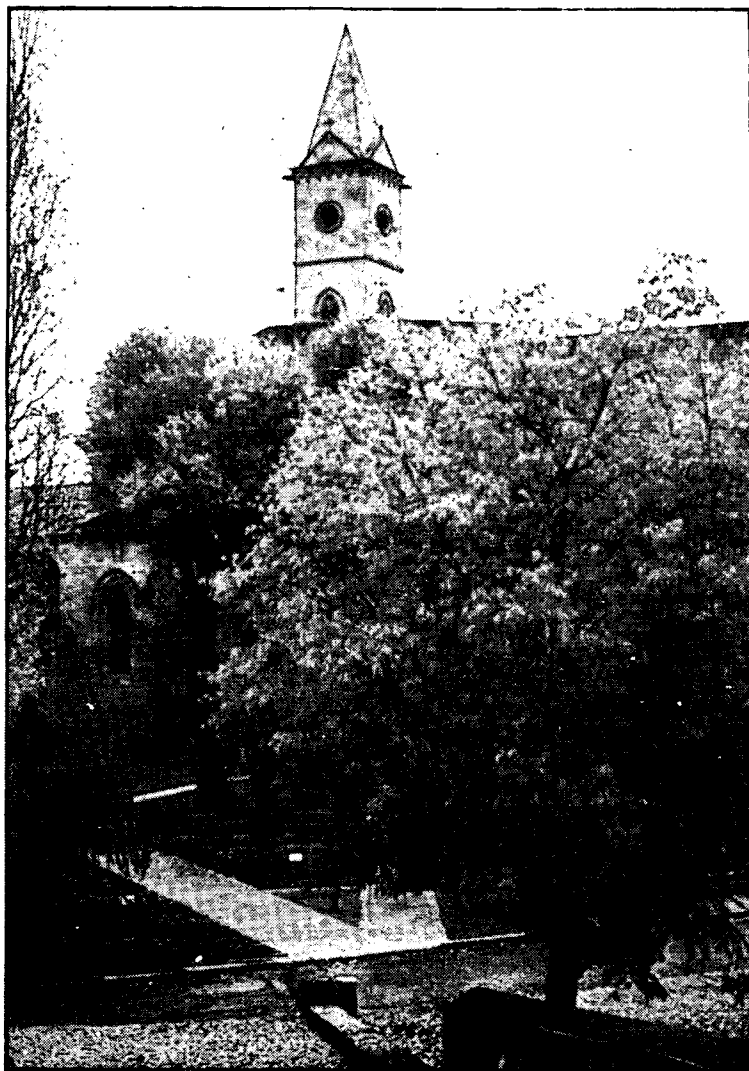
Ara, quan el temps ha madurat els fruits d'aquella opció, sento la necessitat de lliurar-me a tu del tot: oferir el meu amor a la teua misericòrdia, la meua llibertat a la teua voluntat, la meua pobresa a la grandesa del teu amor.

Aquesta vol ser la meua resposta a la consagració: una resposta de FE, renovada cada dia a la llum de la presència del qui per a mi ho és tot en la vida. ¡Que jo visqui per ser testimoni teu, DEU MEU!

"Mentrestant, anem a demanar a Maria, la nostra bona mare, la vostra prosperitat i un gran èxit en totes les vostres empreses."

(B.M. Champagnat, Carta a M. Le Député, 3 maig 1835)

Aquesta és l'experiència de la meua consagració: El sí generós fet de petites dificultats que comprometen una vida.

Germà Albert TERRATS GIMENO
18 anys

Nascut a Barcelona
Antic Alumne col·legi dels Germans (Rubí)
Set anys en cases de formació

Quan Déu crida, crida perquè ens estima i ens vol per a Ell.

Quan un jove rep la seva veu i se sent seduït per la seva mirada no pot negar-se a la invitació de seguir-lo.

Jesús m'estima per a Ell i en la família de Maria i per això vull consagrar-me, perquè vull seguir-lo més de prop i dedicar-li tota la meua vida i tot el meu ésser i, vull fer-ho a l'Institut dels Germans Maristes, perquè l'exemple de Marcel·lí i el seu amor a la Bona Mare em fan sentir l'amor de Déu dins del meu cor.

Ja, des de petit, a casa meua, vaig aprendre l'amor a Jesús i a Maria.

Els meus pares m'ensenyaren a resar i oferir-los la meua vida, però ara vull ser jo el qui visqui per Jesús i pels meus germans.

Solament Déu és necessari per ser feliç i per estimar els altres.

Germà Antonio SÁNCHEZ BAÑO
19 anys

Nascut a Sabadell
Antic Alumne del col·legi dels Germans (Sabadell)
Sis anys en cases de formació

Moltes vegades potser hem dit, o escoltat i, fins i tot, resat que la vocació és un DO. És cert, és un do i una gràcia que Déu dóna, però de la qual hem de saber ser mereixedors.

En el meu camí cap a la consagració hi ha hagut moltes experiències i molt diverses, però totes han servit perquè neixi en mi un cor consagrat. Per a mi, la consagració Marista és motiu de donar gràcies a Déu, perquè m'ha fet vas de fang que rep la seva gràcia.

M'ha mostrat un estil de vida propi, que em parla de comunitat, de vida en família, de pobresa, d'obediència, de castedat... Desitjo fer ofrena de la meua vida i de la meua vocació a Déu perquè faci de mi allò que ell vulgui. Difícil, ja ho sé, però Déu m'ajudarà a posar-hi els mitjans. La consagració serà per a mi el sí definitiu al Pare que em demana la vida per a ell, a través dels germans, de l'oració i dels menys afavorits.

Germà Jordi VIVANCOS CABALLERO
19 anys

Nascut a Igualada
Antic Alumne del col·legi dels Germans (Igualada)
Cinc anys en cases de formació.

Per què vull consagrar-me al Senyor?

En primer lloc dir que intueixo dintre meu que el Senyor s'ha fixat en mi i m'ha cridat a seguir-lo.

La meua consagració vol ser una resposta, jo diria oficial o pública de la resposta que he anat donant en aquests anys de formació. Un punt de sortida.

Per què Marista?

M'ha sentit seduït pel carisma i l'estil de viure del P. Marcel·lí; d'ell he après a estimar Maria i a sentir d'una manera especial, predilecció pels més petits i necessitats.

Vol ser així la meua vida, tot seguint les petjades d'un Crist pobre, cast i obediència, com a germanet de Maria.

Només ens resta ara, demanar a Déu i a la Bona Mare, que ens segueixin beneint i que ens donin forces per a restar fidels a la crida de Déu.

Com el Pare Marcel·lí, volem iniciar el nostre camí de consagrats amb la certesa de que Déu ens estima i amb la seguretat que ell vol el millor per a nosaltres.

Gràcies a tots els que llegiu el nostre testimoni per la vostra oració; que amb la pregària, amb l'amistat i amb la vostra presència ens sentim units en Crist el proper dia 21 de juny.

L'Associació es va fundar fa dotze anys

Asteroide promou la reinserció de nens difícils a les colònies

Més de 20.000 infants i adolescents de Catalunya, amb l'assessorament de 3.700 monitors, viuen enguany un estiu diferent a les colònies que es fan arreu del país. En arribar aquestes dades estiuenques, el nostre setmanari es fa ressò habitualment d'aquesta activitat. Enguany hem posat la mirada en una experiència tan engrescadora com la que porta a terme l'Associació Asteroide B-612. Aquesta Associació organitza unes colònies imaginatives i pedagògiques on troben acollida nens procedents dels Tribunals de Menors que conviuen amb d'altres infants. Asteroide promou, amb valentia i coherència, la reinserció de nens difícils.

Entre les diferents alternatives que se li presenten al nen en arribar l'estiu destaquen les colònies d'estiu. La majoria són organitzades per parròquies o grups d'esplai. Es tracta de passar uns dies fora de la ciutat. El nen s'esbargeix, surt de la monotonia urbana i aprèn a respectar la natura. Amb tot, no totes les colònies d'estiu són portades per gent "amateur", amb més bona voluntat que veritable coneixement el camp on es mouen. D'un temps ençà han sorgit una sèrie d'associacions i entitats que es dediquen a organitzar colònies d'estiu. Una d'elles és "Asteroide B-612", que té la seva seu central al poble de Gualba de Dalt, al Vallès Oriental, al peu del Montseny.

La seva presidenta, Montserrat Juvanteny, va fundar Asteroide B-612 fa dotze anys. Mestra, filla de la Garrotxa, va anar a raure a una escola de Barcelona. "Vaig veure que els nens de la ciutat no vivien. La societat de consum no els deixava viure". Sorpresa per aquesta realitat, va trobar altra gent —especialment altres professionals de l'educació— que "amb l'ànim de poder brindar alternatives i solucions a aquests nens" van fundar l'associació.

Actualment Asteroide B-612 porta a terme bàsicament tres tasques. En primer lloc, les colònies d'estiu pròpiament dites. S'encarrega també de l'administració de tres cases de colònies per a escoles. Amb tot, la tasca que actualment valoren més és la que fan des de l'any 1986. Asteroide B-612 porta durant tot l'any una casa-llar amb nens de 4 a 15 anys procedents de tribunals de menors. La primera experiència, feta amb 11 nens i nenes, va ser tot un èxit. De setembre a març els nens procedents de tribunals de menors viuen sols a la casa-llar, creant un nucli familiar entre ells. El mes d'abril, quan aquest nucli ja és ferm, arriben a les cases de colònies nens de totes les procedències, entre els quals n'hi ha d'altres també procedents de tribunals de menors. L'estiu passat 452 nens d'aquest tipus van conviure amb els altres nens. "Hem aconseguit que els acceptin els altres nens, ara volem que els acceptin els adults", ens diu Montserrat Juvanteny. "Volem demostrar que aquests menors també són humans", continua dient.

Asteroide B-612 valora abans que res la imaginació de l'infant. El nom de l'associació es basa en el nom de l'asteroide del Petit Princep. I aquí és on rau la dife-

rència bàsica de les colònies d'Asteroide B-612 amb la resta, en la imaginació dels seus muntatges, preparats per un equip pedagògic de gran experiència en el món infantil.

Unes vacances autèntiques

Abans de l'estiu, els monitors es reuneixen en una pre-colònia per preparar el centre d'interès de les colònies de l'estiu. Actualment, Asteroide B-612 compta amb 114 monitors, dels quals el 60% són titulats. Un mateix percentatge de monitors actuals havia passat d'infant per les colònies d'Asteroide B-612.

Com a exemple indicatiu del grau d'imaginació que tenen els centres d'interès de les colònies d'Asteroide B-612, Montserrat Juvanteny ens explicava l'"argument" de les colònies de l'any passat. Durant la presentació que es va fer a l'arribada dels nens, va aparèixer un extraterrestre —amb les seves antenes— que va declarar compungit als nens que havia suspès al seu planeta l'assignatura de geografia terrestre. Va demanar ajut als nens per aprovar els exàmens. Li havien d'explicar què era Catalunya. Els nens, mitjançant treballs amb l'ordinador, el vídeo, el dibuix, la fotografia y la ràdio, van idear una explicació sobre què era Catalunya. La van oferir l'últim dia de les colònies al pobre extraterrestre.

Montserrat Juvanteny ens assegura que "mai no demanen la tele", immersos com es troben en l'activitat que durant mesos els ha anat preparant Asteroide B-612. "Volem que el nen passi unes vacances autèntiques", diu. I acaba dient que "el nen ha de gaudir de l'aire, del sol, del menjar natural..."

1.500 nens, el darrer any

En torns de quinze dies, Asteroide B-612 acull infants de tot l'estat. L'any passat van arribar a un total de 1.500. No cal estranyar-se que molts nens procedeixen de fora de Catalunya, ja que tal com diu la nostra interlocutora, "la resta de l'estat ha vist que qui treballa les colònies és Catalunya" i han decidit confiar els seus nens a les colònies d'Asteroide B-612.

Els mateixos organitzadors ens declaren que mai han tingut problemes en barrejar infants de diferents nacionalitats. Ells ma-

teixos recorden que fa uns anys van rebre a les colònies un nen de cada província espanyola. De fet, el treball està molt centrat en Catalunya, però amb un gran respecte a les altres zones de l'Estat. Pretenen que s'emportin un bon record de Catalunya", ens diu la presidenta. I ho deuen aconseguir, ja que ens diu que "tots marxen cantant en català", cançons que els ensenyen durant els àpats, que són exclusivament en català.

Quant a la ideologia d'Asteroide B-612, "està basada en el dret dels infants, els grans marginals de la societat". Cap ideologia política ni religiosa prima per damunt de les altres, tot i que respecten la llibertat de cada nen, com deixar-los anar a missa el diumenge. Rebutgen completament el càstig, que consideren "una falta de recursos del monitor". Es basen més que tot en la pedagogia de la recompensa, amb molt poques normes. Només s'exigeix que es respectin els altres, la potenciació de la sociabilitat i un mínim d'higiene, així com un alt nivell d'imaginació.

Limitacions econòmiques

El pressupost econòmic és un handicap perquè Asteroide B-612 pugui tirar endavant tots els projectes que té pensats, com organitzar estades d'estudiants de BUP a Barcelona i ensenyar-los a moure's per la ciutat (com anar al teatre, a l'aeroport, com agafar l'autobús, conèixer Mercabarna, el moll...). Són coneixements que per un jove de ciutat són molt fàcils, però amb els quals topen molts joves de pobles quan arriben a la gran ciutat per primera vegada. Així, la vida a la natura a l'estiu no ha de ser oposada al coneixement de la ciutat.

Actualment, a més de tres cases de colònies a la Vall d'en Bas (la Garrotxa), Besalú (la Garrotxa) i Sant Martí de Llémena (el Gironès), Asteroide B-612 ha muntat una casa a Gualba de Dalt, al Vallès Oriental, prop de Sant Celoni, on hi predomina per damunt de tot, la imaginació. Muntada amb forma d'una estació tradicional i antiga, consta de menjador i serveis. A fora, sobre una antiga via de la RENFE, hi ha quatre vagons. Un serveix d'infermeria, mentre que els altres tenen 25 lliteres cadascun, que serveixen de dormitoris per les colònies que s'hi organitzen.

JOSEP COMAJOAN

Els nens s'esbargeixen, surten de la monotonia urbana i aprenen a respectar la natura

Frueixen de valent del sol, de l'aigua, de l'aire i d'una convivència enriquidora

Mijans®

MODA EN LLENCERIA

Monòlit dedicat al Doctor Almera, patriarca de la geologia catalana

El 24 de juny passat, festa major de Vilassar de Mar, la vila va honorar el seu fill il·lustre amb una exposició de records seus i un acte d'homenatge en el qual s'exposà la figura del canonge Almera i es presentà al públic vilassenc el llibre de Nicolau-Valls, editat per Edicions Terra Nostra-Catalunya Cristiana. Deu anys abans el Dr. Lluís Via i Boada, successor actual del Dr. Almera en la direcció del Museu geològic que ell fundà, havia pronunciat el següent discurs amb motiu de l'erecció del monument que podeu veure a la foto. Creiem que és prou interessant per a donar-lo a conèixer als nostres lectors:

Aquest bloc de pedra ha estat arrencat de la muntanya de Montserrat, del Palau natural de la Patrona de Catalunya, "serrat pels àngels amb serra d'or", com diu mossèn Cinto Verdaguier. I com que Montserrat és de tots, el sol fet d'haver esculpit les paraules dedicades al Dr. Almera en aquesta pedra, eixampla considerablement l'àmbit d'aquest acte i l'homenatge organitzat pels veïns de Vilassar esdevé representatiu de tot Catalunya.

Però hi ha altres raons que justifiquen haver preferit aquest conglomerat montserratí a un bloc de granit o de marbre o d'alguna altra pedra noble. Quant al granit, hauria calgut transportar-lo des d'un país més fred, més sec i més allunyat de la costa, car el granit de Vilassar i de tota la serralada del Maresme és fortament degradat per l'acció química que durant milions d'anys ha portat cap el clima càlid, humit i salabros de la costa mediterrània. De blocs de marbre n'hauríem trobat en comarques veïnes encara que hauria calgut tallar-lo i polir-lo adequadament. I tractant-se d'homenatjar el Dr. Almera qualsevol roca, conve-

nientment preparada, hauria resultat adient, car per un geòleg tota classe de pedra natural és tema d'estudi i d'interès. El Dr. Almera va estudiar a fons els granits, els pòrfids, les calcàries marmòries, els conglomerats, les pissarres i tantes altres roques de la rica i variada gea catalana.

No obstant, per haver estudiat amb especial dedicació la geologia de la muntanya de Montserrat, formada tota ella per bancs de conglomerats poligènics, el Dr. Almera va intensificar l'estudi d'aquest tipus de roca montserratina i les conclusions dels seus estudis —a diferència dels estudis d'altres tipus de roca, que requereixen més preparació científica— són fàcilment entenedors per tothom. D'aquí ve que els estudis del Dr. Almera amb el títol: "Estudis geològics sobre la constitució, origen, antigüetat y pervenir de la Montanya de Montserrat" es publiquessin, per capítols, en vuit números de la popular revista vigatana "La Veu de Montserrat" l'any 1880. Més tard, l'any 1898, més resumits i redactats amb més precisió científica foren donats a conèixer en la reunió extraordinària de la Socie-

tat Geològica de França celebrada a Barcelona i publicats, en francès, en el Butlletí de la mateixa Societat.

Vet ací, resumides, algunes de les conclusions de l'estudi dels conglomerats de Montserrat.

1. Els bancs de conglomerats que constitueixen la muntanya foren dipositats durant el període eocènic en una mena de delta o de "cañón" submari proper a la costa, la qual ocupava llavors l'actual emplaçament del mar mediterrani i d'una bona part de les actuals cadenes de la costa i de l'interior. Això explica que en direcció a Manresa, Llobregat amunt, les capes de conglomerats van esdevinent calcàries o argiloses, sense còdols, per raó del progressiu allunyament de la costa.

2. Els còdols arrodonits que integren el conglomerat no són pas tots iguals. Es tracta doncs d'un conglomerat poligènic, fortament cimentat. Entre ells s'hi reconeixen calcàries del cretaci inferior (urgo-aptià), calcàries i arenisques roges del triàsic, calcàries devòniques, pissarres silúriques, fragments de quars lletós i de roques eruptives (Magmàtiques).

3. Aquests materials procedien del continent i foren arrencats de les muntanyes que hi hauria a relativa distància del mar on foren transportats i arrodonits per corrents d'aigua fluvials i submarines.

És possible que aquelles muntanyes d'on procedien els materials del conglomerat no hagin desaparegut del tot en la resta del continent que no ocupa el mar ac-

Aquest bloc de pedra ha estat arrencat de la muntanya de Montserrat, del Palau natural de la Patrona de Catalunya, "serrat pels àngels amb serra d'or", com diu mossèn Cinto Verdaguier, per traslladar-lo a Vilassar de Mar. És un homenatge just que ret al doctor Jaume Almera, patriarca de la geologia catalana.

tual: els còdols de calcàries urgoplianes podrien haver estat arrencats del cretaci que avui s'estén més enllà de Begues, del massís de l'Ordal i de Subirats; les calcàries i arenisques roges triàsiques podrien haver vingut dels voltants de Martorell i Gelida, de Mediona, Fontrubi, etc.; les calcàries devòniques podrien correspondre a les del Papiol, Santa Creu d'Olorda i Montcada; les pissarres, quarsos i granit de la serra de Collserola (Tibidabo) i del Maresme...

O sigui, que en els conglomerats de Montserrat s'hi han reunit, s'han concentrat i s'han compactat una representació d'una bona part del relleu català anterior a l'actual muntanya. Això vol dir que abans de ser serrada pels àngels —valent-se de la serra dels poderosos agents atmosfèrics— i

molt abans de l'aparició de l'home, la muntanya en formació ja era representativa d'una gran part del relleu que un dia seria Catalunya.

Avui, quan els catalans ens reunim a Montserrat i quan les comarques catalanes següent un costum ancestral, mantenen enceses les llànties que fan honor a la Moreneta, no fem altra cosa que continuar i coronar l'obra iniciada fa més de 50 milions d'anys per preparar la muntanya que seria el tron i Palau de la Mare de Déu.

Suposo que tota aquesta exposició hauria complagut al Dr. Almera i espero i desitjo que aquest bloc de conglomerat montserratí ajudi a recordar als vilassarencs d'ara i de demà els mèrits del patriarca de la nostra Geologia i els suggereixi reflexions semblants a les que acabo d'expressar."

Mª Teresa Montserrat

Una artista jove que fa olis i dibuixos sobre temes religiosos

Mª Teresa Montserrat va néixer el 1960 a Barcelona. Va estudiar Belles Arts i des de fa tres anys treballa en el camp de l'art religiós. Fa olis i dibuixos que han meregut elogis dels experts. Tota la seva obra, fins i tot aquella que no

és estrictament religiosa, té un aire místic.

L'Església necessita artistes, a més de Sants, perquè esdevinguin testimonis de l'Esperit vivent de Crist. Mª Teresa diu que el tema religiós la inspira més que d'altres.

Reconeix que l'ambient familiar hi ha contribuït. Treballa en obres de grans dimensions.

Dedica cinc hores diàries a la pintura que compagina amb la feina de professora de música en un col·legi. Afirma que l'art figuratiu està una mica desprestigiada, com passat de moda, però confia que tornarà a estar d'actualitat.

Per les característiques de la seva obra, té més dificultats que d'altres artistes per exposar a les galeries ja que el tema religiós costa més d'introduir. Tanmateix, no desespera i es mostra esperançada cara al futur. Li agradaria fer murals per a interiors d'esglésies.

Francesc Galí, de l'Associació Internacional de Crítics d'Art, ha parlat d'aquesta artista en aquests termes: "excel·lents dots en el dibuix; domini de la figura humana; de l'anatomia encerta a fer —sense caure en la traïció— obra creativa; sentit del volum, cosa que descobreix les possibilitats que té en la tècnica de l'escultura, i, al mateix temps, li permet dibuixar grups i alçar, encara, monuments propicis a l'obra mural; delicat gust pel color que sempre estableix suauement matisat; facilitat en l'art de compondre..."

La Mª Teresa treballa en obres de grans dimensions.

C.C.

CENTRE SOCIAL CATÒLIC

Festa Major de Terrassa

Diumenge dia 5 de juliol a dos quarts d'onze de la nit, a la pista, tradicional Revetlla teatral amb la presentació de l'obra:

"No totes les flors

són de plàstic"

Original de Ventura Porta Rosés.
A càrrec de l'Elenc Artístic de l'Entitat.

LLIBRES

El llibre que heu de llegir aquest estiu

L'AMIC JESÚS

L'educador model: Jesús (1)

L'AMIC JESÚS ha de catalogar-se entre les publicacions d'orientació cristiana popular: llibres breus, senzills que expliquen veritats fonamentals amb un llenguatge i amb uns continguts entenedors per a la majoria del públic.

Per altra banda, aquest llibre té la gosadia de presentar Déu com a "educador model", tant en les seves relacions amb el poble d'Israel, com quan ens parla per Jesucrist.

Així, doncs, en aquestes pàgines els pares trobaran llicons per a aprendre a educar segons "l'estil d'obrar" del mateix Déu, que és el Pare i l'Educador dels seus fills, de tots els homes.

Per això aquest llibre va

dirigit a les famílies, amb la intenció d'ajudar els pares a treure de la Paraula de Déu orientacions per a educar cristianament els seus fills.

No trobaran aquí cap nou sistema educatiu, ni estudis erudits, reflexions i invitacions a imitar l'única tècnica pedagògica que Déu ha emprat i continua emprant en el tracte amb els seus fills: l'AMOR, viscut amb totes les seves conseqüències.

Tant de bo aquest llibre ajudi els pares a fer de cada nen un bon amic de Jesús.

(1) "L'amic Jesús" Llorenç Bonet i Camps.

Editorial LA HORMIGA DE ORO, S.A. BARCELONA 1987

"El Bisbe de Catalunya", biografia del doctor Josep Torras i Bages

Amb el títol significatiu de "El Bisbe de Catalunya", escrita pel P. Joan Gabernet i dins la col·lecció "Saurí" de Publicacions de l'Abadia de Montserrat, acaba de sortir la biografia del doctor Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, que, segons sembla, constituirà un veritable esdeveniment editorial.

Ens ha semblat, que ningú no podia informar-nos millor sobre aquesta obra que mossèn Àngel Miralda, sacerdot de la diòcesi de Vic, Vice-Postulador de la Causa de Beatificació del doctor Torras. Heus ací les seves impressions:

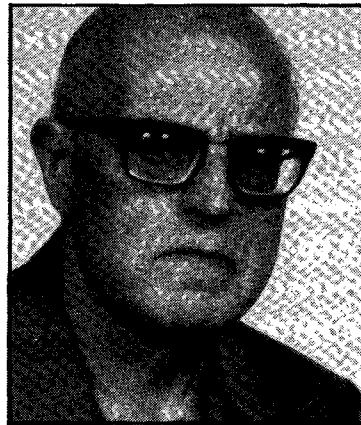
—Mn. Miraldas, com a Vice-Postulador, ens pot dir què li ha semblat l'aparició del llibre del P. Gabernet?

—Doncs, en primer lloc, que feia molta falta. Anys ha que s'havien esgotat les dues úniques biografies fins ara existents: la dels canonges de Vic, doctors Joan Lladó i Marià Serra i Esturi, publicada el 1916, el mateix any de la mort del Dr. Torras, i la del Dr. Fortià Solà, de 1935, que encapçalava les Obres Completes de l'edició de Balmesiana. Urgia, doncs, publicar-ne una altra, que fos al mateix temps actualitzada.

—Crec vostè que és aquesta la biografia que realment es mereixia el gran "Bisbe de Catalunya"?

—Crec que sí. Penso que aquesta obra farà època. L'autor fa una presentació esplèndida, molt ben emmarcada en la seva època, de la figura del doctor Torras. No és encara la biografia exhaustiva i definitiva, rigorosament científica. Però s'hi acostava força, molt i tot. És més aviat una biografia popular, que és la que més es necessitava en aquests moments d'ambientació i de tan forta represa de la Causa del doctor Torras; però, molt documentada, car l'autor ha disposat de tota la documentació torrasiana existent, en bona part inèdita i, fins i tot, inaccessible als historiadors.

—El P. Gabernet, sembla que hi té la mà trencada en biografies...

"Aquesta obra farà època", diu mossèn Àngel Miralda, vice-postulador de la causa de beatificació.

—Ben cert! Perquè, a més de la de sant Pere Claver, ha escrit les del beat Enric d'Ossó, Caterina Coromina... i totes elles amb aquell seu estil personalíssim, festiu i seriós alhora, que fa que l'obra es llegeixi de gust de cap a cap.

—Pel que va dient, veig que vostè n'està molt content d'aquesta obra...

—Sí, molt. I és que aquesta biografia no és una relació històrica freda i assèptica com aquell que escrivís sobre fets que li fossin aliens i distants, sinó que és una penetració ànima endins del doctor Torras que fa emergir els diferents aspectes de la seva figura polifacètica, però, sobretot, el de la seva santedat.

Demés, alternant sàviament amb anècdotes i altres relats, per no fatigar el lector, ens va donant un resum molt ben fet de cada una de les obres torrasianes, que, com és sabut, no són pas poques ni tampoc sempre fàcils de resumir. De manera que aquesta biografia resulta una veritable introducció al pensament torrasianista.

—Si hagués de destacar algun capítol, quin triaria?

—Sens dubte, el darrer, el de la mort del doctor Torras. És extraordinari, com extraordinària, imponent i majestuosa, fou la mort del doctor Torras. Per alguna cosa ja deia el P. Ignasi Casanovas que de mort tan impressio-

nant com la del sant bisbe de Vic no recordava haver-ne llegit mai cap en tot el Santoral.

—Tot i ser un llibre tan voluminós, el preu de venda al públic resulta força econòmic.

—Oh!, això són "secrets editorials"... Però, vaja!, com que jo no sóc pas l'editor i estic una mica dins l'entrellat, puc revelar que la "Caixa d'Estalvis de Manresa" i la "Fundació Josefa Maresch" l'han patrocinat esplèndidament. A més, l'editorial ha renunciat gentilmente a tot guany.

—Tinc entès que aquestes mateixos dies ha sortit el III volum de les Obres Completes del doctor Torras.

—Exactament, i aquest conté l'obra castellana del bisbe de Vic, que és també molt important. El IV i el V, a publicar entre aquest any i l'any vinent, seran dedicats a les cartes i al·locucions pastorals i el VI, al sermonari. Però la gran novetat d'aquestes Obres Completes, que, com vostè sap, són també editades per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, serà el volum VII, dedicat a l'Epistolari, que és importantíssim per la seva extensió (unes 3.000 cartes) i, sobretot, pel seu contingut. Com és sabut, l'Epistolari de Torras i Bages, mai no havia estat publicat.

Es realment laudable l'esforç de l'editorial per donar-nos una edició pulcra i ben preparada.

—Tornant a la biografia, se n'ha fet una tirada molt llarga?

—Doncs, miri, 10.000 exemplars, quantitat realment insòlita en llibres com aquest, que no és precisament una novel·la, encara que, això sí! es llegeix com una novel·la.

—Així que caldrà llegir-lo...

—I tant! És el llibre que tot hom hauria de llegir aquest estiu, tant els devots del Doctor Torras com els que, per simple cultura, vulguin estar ben informats sobre aquesta figura-clau de la nostra Renaixença i, sobretot, de la història de l'Església catalana del temps modern.

R.C.C.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

Estada d'estiu. L'Agrupament d'Esports Dansaires prepara pels dies 20 al 25 de juliol, una estada d'estiu a la Casa de Colònies "Freserter", de Ripoll (km. 103 de la carretera de Barcelona), on poder tractar, alternant amb el descans i la bona companyia, temes relacionats amb la dansa popular. El temari inclou Introducció al folklore, Història del Folklore, Exercicis físics, Expressió corporal, La música en la dansa, Aproximació al sentit rítmic, Danses, Llum i so, Maquillatge, Espai escènic i, cada vespre, un espai de sarau i companyonia.

La reserva de places ha de fer-se al local social de l'Agrupament, Via Laietana, 13, primer, 1.ª (nou domicili), telèfon 315 47 15 (contestador automàtic), o bé telefonant a Eduard Castell, al número 220 28 40.

Aplec de les Terres Lleidatanes. Celebrarà la seva vint-i-una edició, el dia 5 de ju-

liol, al Racó d'En Pep, de Sant Andreu de la Barca, amb les cobles Tàrraga, La Principal de Lleida i La Principal de Barcelona, i els seus acostumats jocs per la mainada, dinar de germanor, havaneres, cremat i concurs fotogràfic. Els homenatges que habitualment celebra, seran aquest any per la colla Violetes del Bosc, la Unió de Colles Sardanistes, en Ramon Sal i Casas, de Barcelona; a títol personal, i una distinció per la Penya Barcelonista de Lleida, per la seva rotllana "Abracem Lleida", de 5 km. celebrada recentment.

El concurs fotogràfic accepta obres pels temes "Sardanes, Folklore i Costums de Catalunya" i "Aplec Sardanista de les Terres Lleidatanes", indistintament, i del tot lliure per qualsevol dels seus aspectes. Les obres caldrà enviar-les abans del 20 de setembre, al carrer La Palma, 2, tercer 1.ª, de Lleida, codi postal 25002.

SRA. DOLORES

COMPRA MOBLES I

TOTA CLASSE D'OBJECTES

ARTÍSTICS.

PISOS SENCERS.

Paguem al comptat.

Tel. (93) 201 96 30.

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

Cal que el vostre setmanari arribi a **moltes més famílies**. Qualsevol persona, un viatjant, un artista, una mestra, un botiguer, una mestressa de casa, un fuster, un agricultor..., si pensen com penseu vós, li interessarà CATALUNYA CRISTIANA. **Oï que en coneixeu molts? Digueu-nos qui són.**

- Participeu en la nostra tasca d'una manera fàcil, però molt important.
- Doneu-nos les seves adreces omplint les butlletes.
- Si sabeu més adreces, escriviu-les en un altre paper. Envieu-nos-les.
- Nosaltres farem que tots ells coneguin també CATALUNYA CRISTIANA.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

**Catalunya
Cristiana**

Càrrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....
Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc.....Data.....

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

Una moda amb imaginació

L'empresa TOCUT, S.A. ha presentat les seves dues noves col·leccions "Image" i "Fred/sarés" corresponents a primavera/estiu'87, recolzant el seu èxit en unes propostes plenes d'imaginació i audàcia. Així, hem vist una nova imatge

de dona ben vestida, que es caracteritza per un retorn a allò subtil i a la seducció de línies.

Col·lecció "IMAGE": Dues siluetes de tall molt precís basades ambdues en les proporcions. Una es presenta ajusta-

da i curta amb tall molt marcat, mentre que l'altra continua dins d'un estil longuilini i depurat. No obstant, ambdues responen a les exigències actuals amb la perspectiva sobria i elegant que necessita la dona actual, cent per cent pràctica.

Una línia sport molt acurada a base de peces exteriors, com són les jaquetes llargues 7/8, les saharianes renovades i les jaquetes sastre de nova estructura amb detalls asimètrics.

Molts conjunts i gran diversitat de peces superposades com a vestits/túnica amb pantalons. Camises llargues sota les jaquetes curtes.

Colors neutres com el blanc, beix, cru i gris. Mig càlids com els marrons, rosats, òxids, grocs, taronges, turqueses i caquis grisosos. Obscurs com marrons volcànics, verd bronze caqui metàl·lic, blau marí i negre.

Matèries, teixits i dibuixos, basats en cotó i lli cent per cent i barreges de lli/cotó, seda i llana freda. Gavardines, planes, fil a fil, setins lleugers, gofrats suaus i punt.

Quadres gal·les, potes de gall, irregulars, espigues, llistats fins, estampats figuratius i vegetals gegants. Llistes en degradé.

Col·lecció "Fred/Sarés".
Jaqueta 7/8 en cotó ratllat cutí que es porta sobre brusa creuada amb botons i faldilla estreta clapejada sobre negre.

Col·lecció "FRED/SARES": Presenta peces molt depurades de tall que s'inclinen més pel pràctic que per l'accessori. Són de fàcil de dur sempre dins d'una evident qualitat de disseny i de teixits. La línia es basa en les formes trapezoidals, amb gran preponderància pel sastre més ajustat al cos. Jaquetes sense solapes i presència de "caracos". Continua la inspiració camiseria.

En els teixits es buscarà la solidesa, la lleugeresa i la prac-

ticitat, basant-se principalment en les matèries nobles, com el lli, cotó, seda i llana freda. Gavardines, planes, setí, sargues, seda gofrada. Llistes baiadera, kodak i estampats inspirats en la "sezession" vienesa.

Colors naturals i els neutres, juntament amb els marrons i terracotta. Verd Tiziano, blau Xina, morat i sobretot blanc i negre.

MARIA JOSE EJARQUE

Col·lecció "Image". Vestit tipus túnica drapejat, que es duu sobre pantaló mitjà de tall estret. S'ha emprat cotó setinat estampat.

COSTUMS I TRADICIONS

La Verge de la Pau, advocada contra la pesta

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Dijous celebrarem la festa de Nostra Senyora Reina de la Pau. Una advocació mariana no massa coneguda, tot i ser invocada en la lletania. Recentment, l'aparició de dues presentadores de televisió que duen el nom de Maria Pau n'ha fet conèixer l'existència, en algun lloc, d'aquella devoció.

Com a mostra, hi ha una imatge de la Mare de Déu de la Pau a l'oratori de Castellitx (Algaida, Mallorca) on li canten uns Goigs dictats per mossèn Bartomeu Guasp. L'antiga imatge era al temple de Sant Pere de Castellitx. Quan aquest perdé el caràcter parroquial que passà a Algaida, l'església restà convertida en rústic santuari on la Verge sol passar el dia "tancadeta amb pany i clau". La qual cosa no és obstacle perquè sigui visitada pels devots algaidins. Especialment, per Pasqua Florida.

A Barcelona, i al carrer de Tantarantana — nom que segons diversos autors provenia d'un antic veí trompeter —, hi havia la Verge de la Pau en una fornícula sobre el portal de la casa habitada per una família cognomenada Gresà. El 1930 fou traslladada a la capella del Sagrat Cor de Jesús, expiàtori de les Ànimes del Purgatori.

Nostra Senyora de la Pau del carrer de Tantarantana era advocada contra la pesta i l'any 1821, en ocasió d'una epidèmia fou duta processionalment a l'església de Sant Cugat on se li dedicà un triduum, acabat el qual minvà la pestilència.

Actualment, Barcelona té una parròquia posada sota l'advocació de la Mare de Déu de la Pau, per la qual el poeta mossèn Pere Ribot

va escriure uns Goigs que musicà mossèn Josep Codinach i harmonitzà l'organista de la parròquia, Joan Camarasa.

Tornant a la pesta del 1821, cal afegir que deixà molt mal record. Certament que en els segles anteriors ja hi havia hagut epidèmies de febre groga, de verola, de pesta... Un faceciós metge vuitcentista deia que les epidèmies eren la festa major de les malalties i la febre groga la reina de la festa. I afegia Curet de qui és la cita, que "d'aquestes festes majors els barcelonins en van celebrar (!) moltes, i a preu molt alt".

La majoria de les epidèmies entraven per via marítima. Cosa semblant succeí l'agost del 1821, quan es va saber que en alguns vaixells ancorats al port hi havia una "estranya malaltia". Així mateix, quan es sabé que els viatgers o tripulants desembarcats d'una pollacra havanera havien escampat el virus, hom comunicà el barri de la Barceloneta i establí un cordó sanitari, amb estacades de fusta i pues, que isolava el port des del portal de Santa Madrona a les pedreres de Montjuïc.

S'establiren, també, llatzerets a extramurs, fins a Sant Jeroni de la Vall d'Hebron i a Gràcia. Se suprimiren reunions públiques, els metges estudiaven —fins en vingueren de França— i els morts no eren acompanyats al cementiri pels capellans i seguí sinó que els enterraments lliuraven els certificats a les parròquies...

Fou una de les més dolores circumstàncies que passà la ciutat. La Verge de la Pau, doncs, apaivagà el dol dels seus devots.

CUINA

Cassola de mongetes amb marisc

1 kg. de mongetes cuites	2 grans d'all
1 sípia	julivert
1/4 kg. cloïsses	pebrot vermell
25 gr. ametlles torrades	3 tomàquets madurs
1/2 kg. musclos	llorer
1 ceba gran	farigola
12 llagostins	

Piqueu la ceba i el pebrot petit i poseu-lo a coure amb oli, amb una fulla de llorer i una mica de farigola. Quan comenci a daurar-se afegiu-hi la sípia tallada a trossets i deixeu-la coure una estona, després tireu-li els tomàquets ratllats. Piqueu els alls i el julivert i les ametlles torrades, tireu-lo tot al guisat, després un raig de xerès sec. Col·loqueu-lo tot en una cassola de fang, traieu-li el llorer i la farigola i poseu-li les mongetes cuites ben escorregudes. Coeu durant dos minuts els llagostins amb aigua bullent i sal, després tireu-hi una mica d'aigua freda i escorreu-los. Reserveu l'aigua de coure'ls.

Obriu els musclos i les cloïsses amb una mica d'aigua; quan estiguin oberts traieu una closca dels musclos i poseu-los junt amb les cloïsses en un plat.

Tireu a les mongetes una mica d'aigua de coure els llagostins perquè quedin sucoses, rectifiqueu de sal i pebre. Col·loqueu els llagostins amb el cap a fora, les cloïsses intercalades i els musclos al centre.

MARIA GLORIA MONTAÑOLA

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

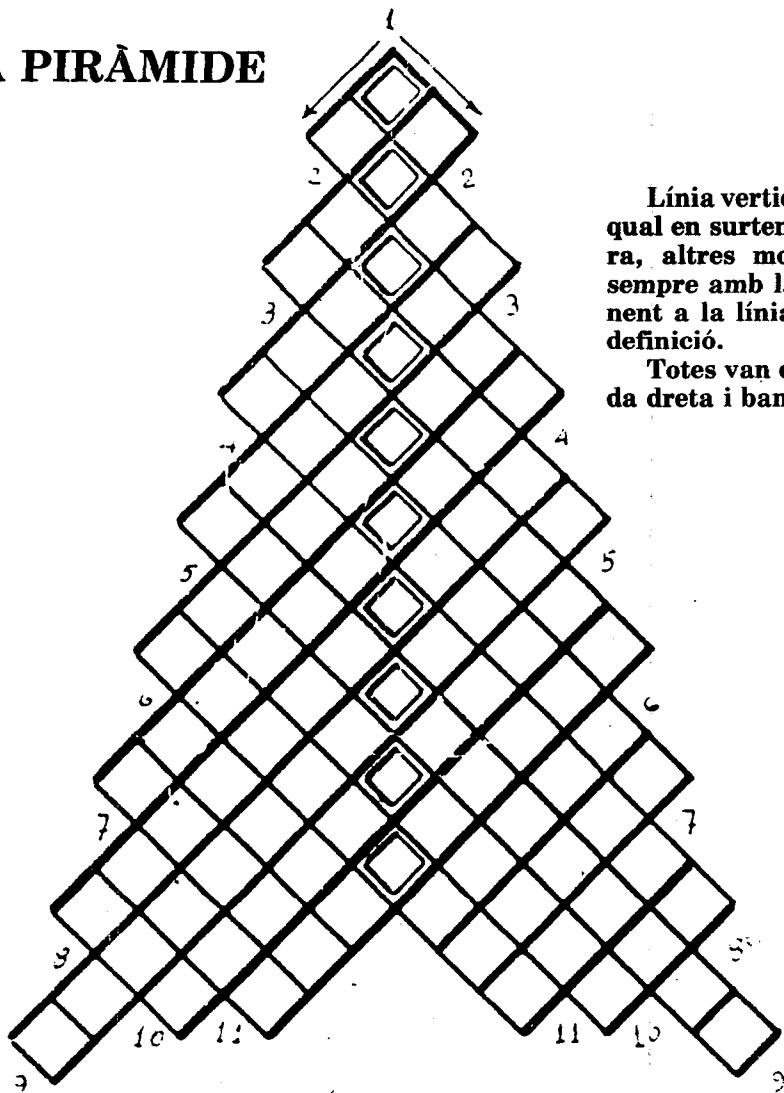
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert, entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA PIRÀMIDE

Línia vertical d'un sol mot del qual en surten, a dreta i esquerra, altres mots que comencen sempre amb la inicial corresponent a la línia vertical i segons definició.

Totes van de dalt a baix banda dreta i banda esquerra.

1- VERTICAL: Els fariseus en presumien amb llargues tires.

BANDA DRETA

- 2- Nota musical.
- 3- Forma prefixada del mot grec "inòs" que significa múscul.
- 4- Tema.
- 5- D'un sabor desagradable com de fel.
- 6- Nom d'home.
- 7- Quadrilàter que té dos costats oposats paral·lels i els altres dos, no paral·lels.
- 8- Ciència dels costums.
- 9- Facultat de raciocinar.
- 10- Nom femení.
- 11- No meu, si no d'altri.

BANDA ESQUERRA

- 2- Final.
- 3- Embarcació de recreació.
- 4- Llorer.
- 5- Principi vital dels éssers racionals.
- 6- Forma prefixada del mot grec "Kardia" Cor.
- 7- Monjo de la Trapa.
- 8- Estat normal de salut.
- 9- Aquell qui té rancúnia.
- 10- Natural d'una nació d'Europa.
- 11- Nom d'un profeta.

BANDA DRETA

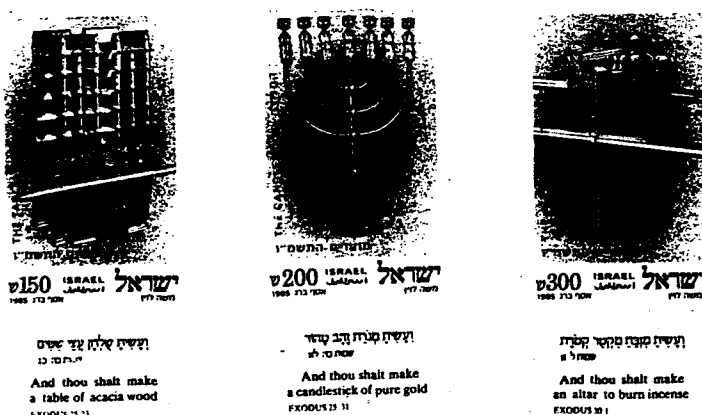
- 1- Fa.- 2- Ino.- 3- Lot.- 4- Llor.- 5- Anima.- 6- Cardio.- 7- Trapenc.- 8- Euclàsia.- 9- Rancunios.- 10- Italia.- 11- Amos.-

BANDA ESQUERRA

LA VERTICAL: Filactèria.

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

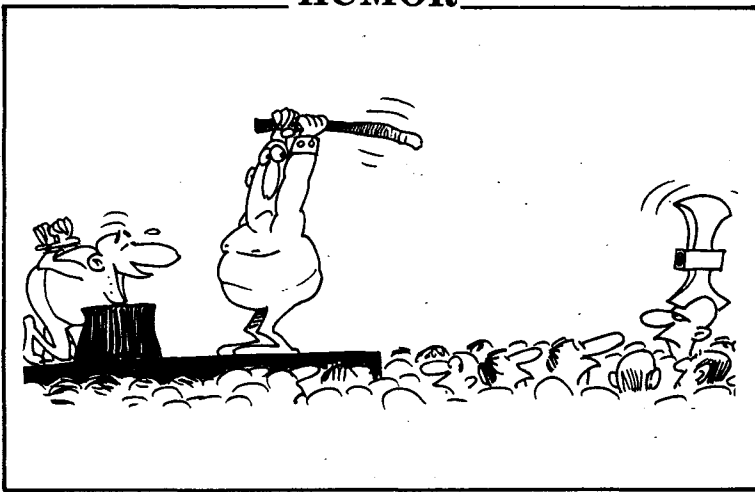
La bíblia en la filatèlia (i II)

El segon segell de 150 shékels, és una magnífica il·lustració de la Taula dels pans de la preposició. "Faràs de fusta d'acàcia una taula de dos colzes de llarg, un colze d'ample i colze i mig d'alt" (Ex 25, 23-24). Tota ella estava revestida d'or pur. En ella s'hi feien també les libacions. En els quatre angles tenia quatre anelles d'or per poder-la traslladar.

El valor 200 shékels mostra el Canelobre de set braços de 18 pams d'alçària i 12 d'amplada. Tot ell estava fet d'una sola peça; solament els vasos per a l'oli eren fets a part. Tenia 22 receptacles: 3 a cada braç i 4 en el central.

El quart segell de 300 shékels, és l'Altar dels perfums, també dit "daurat" o interior. Era de fusta d'acàcia, coberta d'or. Les imatges de la Taula i del Canelobre són també esculpits en l'Arc de Titus a Roma. Tots els segells van acompanyats del text de l'Èxode que els correspon.

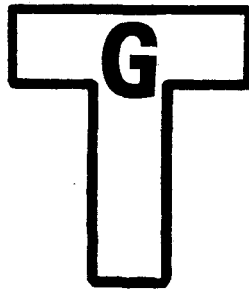
HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOP

QUE PASSA A DINS?

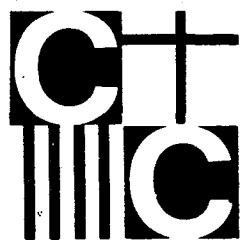
Solució 405

MAI GROS

(MES) MAIG ROS

NOVA SEU DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

(Antic Patronat)

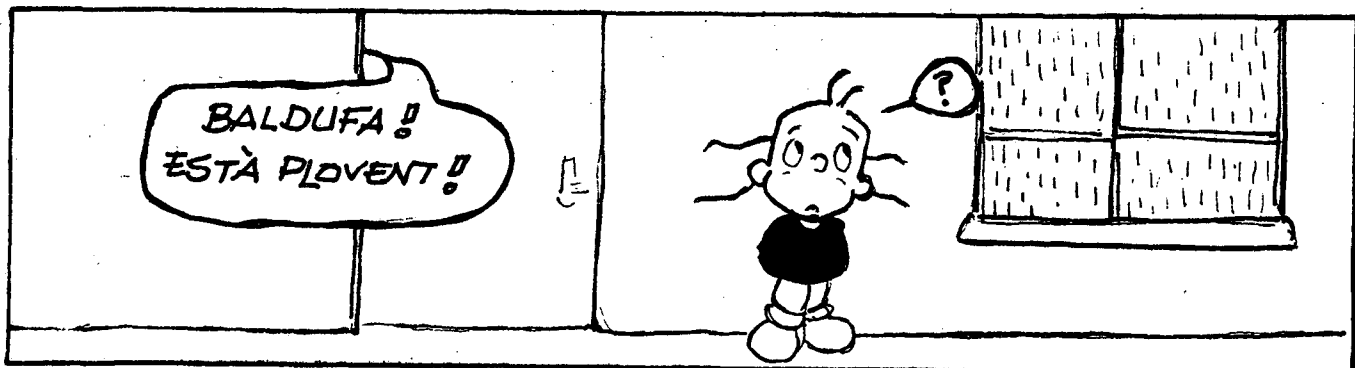
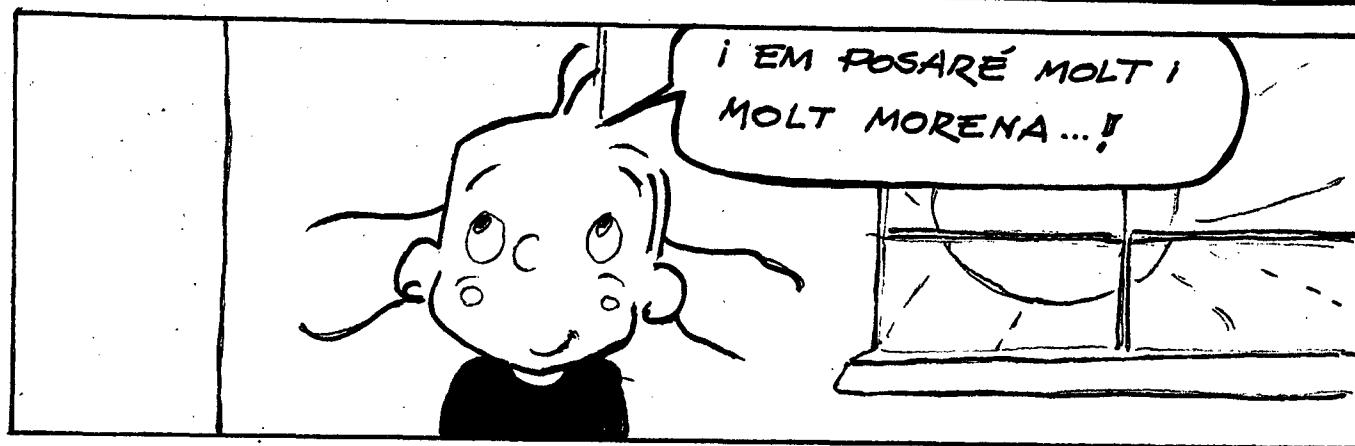
AMB LES SEVES CORRESPONENTS ACTIVITATS: SESSIONS CULTURALS, DIVULGACIÓ TEOLÒGICA, VIATGES, RIFA, LLIBRES, ETC. QUE DONEN SUPORT A LA VIDA I DIFUSIÓ DE "CATALUNYA CRISTIANA".

Preneu-ne nota:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A
08010 - BARCELONA

Tel. 301.37.18

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

361

Històries d'Eixerits

DE LA SÈRIE:
"VACANCES SEGONS EL COGNOM"

L'altre gerani

A l'altra banda del carrer, també en una finestra, hi ha un altre gerani. Un dia, venint del "cole", vaig anar mirant tots els balcons i finestres on hi havia geranis. Ni que hagués volgut no hauria pas pogut comptar-los. Aquí i allà n'hi havia a tort i a dret. Si eren més bonics o més lletjos que el meu, això ho hauria de dir un altre, perquè jo estimo massa el meu gerani i segur que no en trobaria cap com ell.

Haig de dir sincerament, però, que a aquell gerani de la finestra de l'altra banda del carrer, li tinc mania. Hi ha una iaia amb tots els cabells blancs que es veu ben clar que se l'estima i en passa ànsia. Gairebé cada dia el rega, se'l mira, li somriu, i jo crec que fins i tot li fa moixaines.

—(El meu gerani). Em sembla Eixerit, que et mires malament el gerani de l'altra banda del carrer.

—Què vols que et digui. No, no. No és pas tan maco com tu.

—Doncs, jo sí que el trobo maco, i molt. A més, aquella iaia tan velleta, se l'estima molt i el tracta molt bé.

—No serà tant! Jo també t'estimo, no? I també m'ocupo de tu.

—Saps què et dic? Em sembla que ets una mica envejós. Dius que m'estimes, però potser estàs massa cofoi de tu mateix. Potser és a tu a qui estimes.

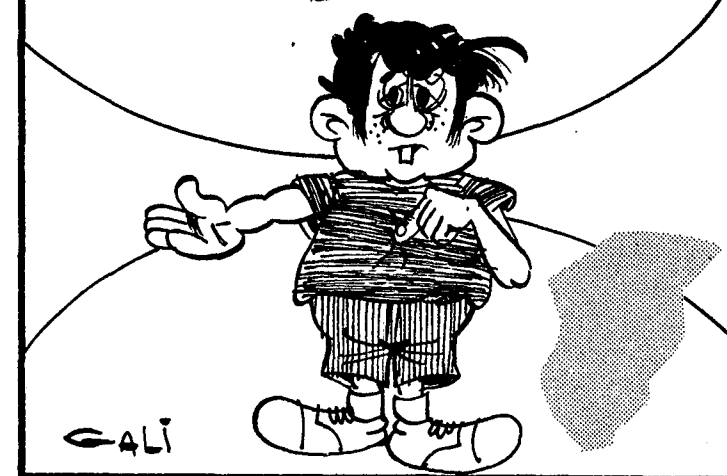
—Ara em surts amb aquest rotllo?

—Mira, tu quan m'has regat i mirat, te'n vas a la teva feina. Ho trobo bé. Però jo em quedo sol, saps? ¿No has pensat mai que jo necessito altres geranis amics?

—Sí, és clar, bé... jo... (Vatua de gerani! Mira que dir-me'n a mi quatre de fresques!)

L'Eixerit

PER UN NOI ANOMENAT
ANGEL BLANC:

LES VACANCES
MÉS ADIENTS SERAN
UN SAFARI A KENYA

Jesús ens parla

Busqueu l'evangeli del diumenge: Evangeli segons san Mateu, capítol 11, versets del 25 al 30 (Mt 11,25-30).

Reflexionem: 1. Sempre hem dit que Jesús és el nostre gran AMIC. I és així com ha de ser acollit i estimat per cadascú de nosaltres. Tant si estem contents com si estem tristos, alegres o desanimats, Jesús està sempre a punt d'escoltar-nos i d'ajudar-nos. Precisament Jesús diu que als nois i noies de la vostra edat, Déu els fa confidents del seu amor.

2. Jesucrist, el Fill de Déu fet Home, ara vivent i present per obra de l'Esperit Sant en el cor dels creients i en el cor de l'Església, és per a tots nosaltres el gran Mestre, el gran revelador de qui és Déu per a nosaltres i de qui som nosaltres per a Déu. Déu és el nostre Pare i nosaltres som fills seus.

3. "Veniu a mi tots els qui esteu cansats i aclaparats... feu-vos deixebles meus, perquè jo sóc suau i humil de cor..." Quines paraules tan plenes de comprensió, d'amor i d'amistat! Sí, JESÚS, sigueu sempre el meu amic, el nostre AMIC.

El mossèn

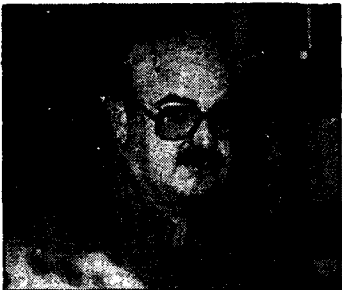

DIUMENGE - 5

14.00 Olímpics en acció - Repetició.
15.00 Telenotícies.
15.30 Fèlix, el gat.
16.00 No passa res - Rep.
16.55 La gran vall:
"Un llarg viatge".
17.40 El meravellós circ de la mar.
18.05 Música vista.
19.05 La ruta de la seda:
"El castell misteriós".
20.00 Candel.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Les dones".
22.30 Esports.
23.30 Bona nit.

DILLUNS - 6

13.50 TV3, segona vegada-Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"De Moscou a Mayi".
16.25 Guerra de divorcis.
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Simbad.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 5.
21.30 Informatiu cinema.

22.30 Cinema 3:
"W".
00.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIMARTS - 7

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada -
"30 minuts".
"Informatiu Cinema".
14.30 Avanç informatiu.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"La dona de la platja".
16.25 Pel·lícula:
"Operació Alaska".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Gent del barri - 6.
21.30 Perry Mason:
"El cas de la mossà desinvolta".
22.30 Galeria oberta.
00.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIMECRES - 8

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Joc de ciència".
14.30 Avanç informatiu.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Bogeria tropical".
16.25 Pel·lícula:
"La Srta. Annie Rooney".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 7.
21.30 Simon i Simon:
"El blues del gos vermell".
22.30 Àngel Casas Show.
00.00 Arsenal.
00.45 Bona nit.

DIJOUS - 9

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada - "Àngel
Casas Show".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"L'última pàgina".
16.25 Pel·lícula:
"Un matrimoni perfecte".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 8.
21.30 Radio Cincinatti.
"Història de peixos".
22.00 El president.
22.30 Temps d'estiu.
22.45 A tot esport.
23.45 Telenotícies.
00.00 Bona nit.

DIVENDRES - 10

13.50 TV3, segona vegada.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Tots els camins porten a
Floyd".
16.25 Pel·lícula:
"Si volvemos a vernos".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 9.
21.30 No passa res.
22.30 TV3, presenta:
Contacte íntim - 2.
23.30 Trossos.
00.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DISSABTE - 11

15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy
Drew: "El fetitxe vodú" (I).
16.50 Olímpics en acció:
"Judo".
17.50 La nova ruta de les Índies.
18.10 Retrat:
"Lester Young".
19.00 Fletxa negra - 12.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència:
"Viaje a través del sistema
solar".
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"La llei de Newman".
22.45 Jazz.
23.45 Bona nit.

DIUMENGE - 5

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 El triomf d'occident.
13.30 Curro Jiménez:
"El Mister".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.05 Estrenes TV:
"Jennifer: història de una
mujer".
17.50 Capitals culturals d'Europa.
18.50 Parada de postes.
19.40 El mateix dia a la mateixa hora.
20.00 Revista de viatges.
20.30 Telediari - 2.
21.05 En portada.
21.35 I vostè què opina?
22.40 Diumenge cinema:
"El casero".
00.40 Comiat.

DILLUNS - 6

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 64.
11.35 Rituals - 31.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 A tot saber.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"El regreso de Goliath".
17.15 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Un, dos, tres.
22.40 Documents TV.
00.10 Telediari - 3.

DIMARTS - 7

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 65.
11.35 Rituals - 32.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.

15.35 El cotxe fantàstic:
"Boca culebra".
17.15 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Heidi - 1.
19.00 Els nostres arbres.
19.30 Expedició a l'Everest.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Quina nit la d'aquell any.
22.05 Sessió de nit:
"Suave es la noche".
00.35 Telediari - 3.
01.05 Testimoni.
01.10 Comiat.

DIMECRES - 8

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 66.
11.35 Rituals - 33.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Knight contra els robots".
17.35 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La volta al món de Willy Fogg.
19.00 Així fou, així ho conta.
19.15 A tope.
20.00 Les noies d'or - 33.
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'Eden.
22.05 Vigílies:
"El Mellao".
23.05 Aquesta és la meua terra.
00.05 Telediari 3.
00.35 Comiat.

DIJOUS - 9

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 67.
11.35 Rituals: Ep. 34.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"El hoyo 19".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquíssims.
19.00 El bigori de Babel.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Carol Burnett.
20.30 Telediari - 2.
21.05 La meua cosina Raquel: - 4.
22.05 Cicle de pel·lícules olímpiques.
23.45 A mitja veu.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DIVENDRES - 10

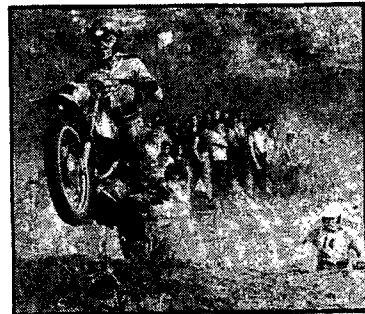
8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 68.
11.35 Rituals - 35.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Knight y el majareta".
16.30 La tarda.
18.00 L'aldea de l'arce.
18.30 Món Disney:
"Los niños que sabían demasia-
do" (I).

19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby.
20.30 Telediari-2.
21.05 Europa, Europa.
22.10 Divendres cinema:
"La gran prueba".
00.30 Telediari - 3.
01.00 Comiat.
DISSABTE - 11
9.00 Un, dos, tres.
10.30 Don Quijote de la Mancha.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Gent jove.
13.15 Loteria nacional.
13.30 Objectiu - 92.
14.30 Pel matí... aquesta setmana.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel el trapella - 9.
16.05 Primera Sessió:
"La próxima estación".
17.40 Sí, digueu-me.
18.30 La vall secreta:
"Final feliz".
19.00 Numero 1.
19.35 L'equip "A":
"Atraco en Beverly Hills".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Dissabte nit.
23.35 Misteri:
"Juego de niños".
00.45 Cinema de mitjanit:
"¡Quiero la cabeza de Alfredo
García!".
02.35 Comiat.

DIUMENGE - 5

10.00 Santa Missa.
10.45 Tu pots.
11.15 Temes de Catalunya.
11.30 Al ritme d'un temps.
12.00 Estudi Estadi.

18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
"Johnny Raton".
19.45 Els diminuts.
20.10 Com gat i gos:
"Trampa para un ladrón".
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Debat 2.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Retransmissió esportiva.
00.15 Comiat.
DILLUNS - 6
15.30 Tour de França.
16.45 Basquet.
18.15 Connexió amb Sant Cugat.
18.15 Avanç de l'informatiu vespre.
18.20 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Soterrani.
21.00 Geografia de Catalunya.

21.15 Connexió amb Madrid.
21.15 Cinema club:
"Sed de mal".
23.20 Últimes preguntes.
23.50 Viure cada dia.
00.50 Comiat.
DIMARTS - 7
15.30 Tour de França.
16.45 Comiat.
18.00 Documental.
18.15 Avanç de l'informatiu vespre.
18.20 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Documental.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El món és un escenari.
21.55 El temps és or.
22.55 La bona música.
00.00 Comiat.

DIMECRES - 8

15.30 Tour de França.
16.45 Comiat.
18.00 Documental.
18.15 Avanç de l'informatiu vespre.
18.20 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 A la tercera va la vençuda.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El pols de Hollywood.
21.50 Tendido cero.
22.20 Fi de segle.
23.50 Temps de creure.
00.05 Comiat.

DIJOUS - 9

15.45 Tour de França.
16.45 Comiat.
18.00 Documental.
18.15 Avanç de l'informatiu vespre.
18.20 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 "20.30 a punt".
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 L'estació de Perpinyà.
22.00 Dijous cinema:
"La mano negra".
23.35 Metrópolis.
00.35 Comiat.

DIVENDRES - 10

16.00 Tour de França.
17.15 Comiat.
18.00 Documental.
18.15 Avanç de l'informatiu vespre.
18.25 "20-60".
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert.
23.20 Temps moderns.
00.20 Comiat.

DISSABTE - 11

10.00 Biniki i la dragona rosa.
10.45 Picapuça.
11.15 Mirades.
12.00 Una història particular.
13.00 El meu fill, el meu fill (7).
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Amor, salut i feina.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Nit de teatre:
"El caso de la mujer asesina-
dita".
23.50 Diàlegs amb la música.
00.20 Comiat.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

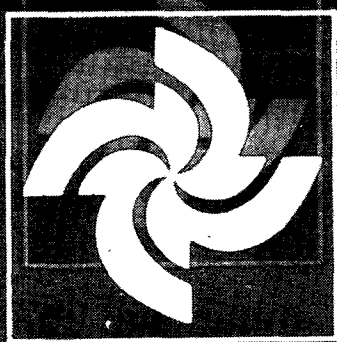
La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E